OM LANGVARIG KRIG

Maj 1938

UDTALELSE OM PROBLEMET

1. Det er snart den 7. juli, den første årsdag for udbruddet af den store modstandskrig mod Japan. Samlet i enhed, ihærdige i modstanden og udholdende i enhedsfronten har alle nationens styrker kæmpet tappert i næsten et år. Alle verdens folk følger opmærksomt denne krig, der er uden fortilfælde i Østens historie, og som også vil gå over i verdenshistorien som en stor krig. Enhver kineser, der lider under krigens ulykker, og som kæmper for sit lands overlevelse, længes dagligt efter sejren. Men hvilket forløb vil krigen i virkeligheden få? Kan vi vinde? Kan vi vinde hurtigt? Mange mennesker taler om en langvarig krig, men hvorfor er det en langvarig krig? Hvordan føres langvarig krig? Mange mennesker taler om endelig sejr, men vil den endelige sejr blive vor? Hvordan stræber vi efter den endelige sejr? Ikke alle har fundet svarene på disse spørgsmål; indtil nu har faktisk kun de færreste. Derfor er de defaitistiske fortalere for teorien om national underkastelse trådt frem for at fortælle folk, at Kina vil blive undertvunget, at Kina ikke vil vinde den endelige sejr. På den anden side er der dukket nogle fremfusende venner op, der fortæller folk, at Kina vil vinde meget hurtigt og uden at være nødt til at opbyde store anstrengelser. Men er disse synspunkter korrekte? Vi har hele tiden sagt, at det er de ikke. Mange mennesker har imidlertid endnu ikke forstået, hvad vi har sagt. Det skyldes dels, at vi ikke har forklaret og propaganderet nok, dels at udviklingen af de objektive begivenheder endnu ikke havde afsløret disses iboende natur og karakteristiske træk fuldt og helt for folket, der således ikke har været i stand til at forudse den gennemgående tendens og udfaldet og som følge deraf beslutte sig for helt nye politiske retningslinier og en anden taktik. Dette har nu bedret sig; ti måneders erfaring med krigen har været tilstrækkeligt til at forkaste den fuldstændigt ubegrundede teori om national underkastelse og til at tale vore fremfusende venner fra deres teori om hurtig sejr. Under disse omstændigheder spørger mange mennesker efter en mere omfattende og dækkende forklaring. Især

Denne forelæsningsrække blev givet af kammerat Mao Tsetung i tiden fra den 26. maj til den 3. juni i Yenans selskab til studiet af modstandskrigen mod Japan.

med hensyn til langvarig krig; ikke blot på grund af de modstridende teorier om henholdsvis national underkastelse og hurtig sejr, men også på grund af den overfladiske forståelse af krigens natur. »Vore fire hundrede millioner mennesker har ydet en samlet indsats siden begivenhederne ved Lukouchiao, og den endelige sejr vil tilhøre Kina.« Denne formulering er gangbar vidt omkring. Det er en korrekt formulering; men den mangler indhold. Vor udholdenhed i modstandskrigen og i enhedsfronten har været mulig på grund af mange faktorer. Nationalt omfatter de alle politiske partier fra det kommunistiske parti til Kuomintang, alle mennesker fra arbejderne og bønderne til borgerskabet og alle de væbnede styrker fra de regulære tropper til guerillaerne; internationalt rækker de fra socialismens land til retfærdighedselskende mennesker i alle lande; i fjendens lejr rækker de fra de mennesker i Japan, der er imod krigen, til de soldater ved fronten, der er imod krigen. Kort sagt, alle disse kræfter har i forskellig grad bidraget til vor modstandskrig. Samvittighedsfulde mennesker burde hylde dem. Vi kommunister har sammen med alle de andre anti-japanske politiske partier og hele folket ikke andre muligheder end at stræbe efter at forene alle kræfter til sejr over de djævelske japanske aggressorer.

Den 1. juli i år vil være syttenårsdagen for grundlæggelsen af Kinas kommunistiske Parti. Et grundigt studium af langvarig krig er nødvendigt for at gøre hver eneste kommunist i stand til at spille en større og bedre rolle i modstandskrigen. Derfor vil mine forelæsninger være viet et sådant studium. Jeg vil forsøge at tale om alle de problemer, der er relevante for langvarig krig, men jeg kan umuligt inddrage alt i én forelæsningsrække.

2. Alle erfaringer fra ti måneders krig viser fejlagtigheden af både teorien om Kinas uundgåelige underkastelse og teorien om Kinas hurtige sejr. Den første øger tendensen til kompromisser, den anden tendensen til at undervurdere fjenden. Begge måder at gribe problemet an på er subjektive og ensidige, eller sagt på en anden måde, uvidenskabelige.

3. Før modstandskrigen var der en del tale om national underkastelse. Nogle sagde: »Kinas militære styrke er underlegen, derfor må vi lide nederlag i krigen.« Andre sagde: »Hvis Kina yder væbnet modstand, ender vi som et nyt Etiopien.« Siden krigens begyndelse er den offentlige tale om national underkastelse forsvundet, men i det skjulte fortsætter en hel del af den. F.eks. opstår der fra tid til anden en stemning for kompromisser; og fortalerne for kompromisser påstår, at »krigens videreførelse vil medføre underkastelse«.[1] I et brev fra Hunan har en student skrevet:

Alting forekommer svært på landet. Når jeg propaganderer på egen hånd, må jeg tale med folk, hvor og når jeg møder dem. De folk, jeg har talt med, er på ingen måde uvidende, de har alle nogen forståelse for, hvad der sker, og er meget interesserede i det, jeg siger. Men når jeg møder mine egne slægtninge, siger de altid: »Kina kan ikke vinde, det er fordømt.« Jeg bliver syg af at høre på det! Heldigvis går de ikke rundt og udspreder deres synspunkter, ellers

ville det virkelig se sort ud. Bønderne ville naturligvis fæste mere lid til det, de siger.

Sådanne talsmænd for teorien om Kinas uundgåelige underkastelse udgør den sociale basis for tendensen til at indgå kompromisser. De er at finde overalt i Kina, og derfor kan kompromis-problemet når som helst vise sig inden for den anti-japanske front, og det vil sandsynligvis eksistere der, indtil krigen slutter. Nu, hvor Hsuchow er faldet og Wuhan er i fare, tror jeg, at det vil være gavnligt at modbevise teorien om national underkastelse.

4. I løbet af disse ti måneders krig er der også fremkommet synspunkter, der alle tyder på overilethed. Ved krigens udbrud var der f.eks. mange mennesker, der var optimistiske uden grund; de undervurderede Japan og troede endog, at japanerne ikke engang kunne nå Shansi. Nogle nedgjorde guerillakrigens strategiske rolle i modstandskrigen og tvivlede på dette udsagn: »Mobil krigsførelse er primær og guerillakrig sekundær med hensyn til helheden; guerillakrig er primær og mobil krigsførelse sekundær med hensyn til delene.« De var uenige med den 8. rutearmés strategi: »Guerillakrig er grundlæggende, men giv ikke afkald på muligheden for mobil krigsførelse under fordelagtige omstændigheder.« De opfattede dette som en mekanisk måde at gribe tingene an på.[2] Under slaget om Shanghai udtalte nogle mennesker: »Hvis vi kan kæmpe i blot tre måneder, må den internationale situation ændre sig, Sovjetunionen må sende tropper, og krigen vil slutte.« De støttede hovedsageligt deres håb for modstandskrigens fremtid på fremmed hjælp.[3] Efter sejren ved Taierhchuang[4] fastholdt nogle mennesker, at Hsuchow-felttoget burde føres som et felttog, der næsten ville bringe en afgørelse, og at politikken med langvarig krig burde ændres. De sagde ting som: »Dette felttog markerer fjendens sidste desperate anstrengelser«, eller: »Hvis vi sejrer, vil de japanske krigsherrer miste modet, og de vil kun kunne afvente deres dommedag«.[5] Sejren ved Pinghsingkuan fordrejede hovedet på nogle mennesker, og den efterfølgende sejr ved Taierhchuang har fordrejet hovedet på endnu flere. Der er blevet rejst tvivl om, hvorvidt fjenden vil angribe Wuhan. Mange mener »muligvis ikke«, andre »bestemt ikke«. Denne tvivl kan påvirke alle væsentlige spørgsmål. Er f.eks. vore anti-japanske kræfter allerede tilstrækkelige? Nogle mennesker vil svare bekræftende, for vor nuværende styrke er tilstrækkelig til at standse fjendens fremgang, så hvorfor forøge den? Eller er f.eks. parolen »konsolidér og udvid den anti-japanske enhedsfront« stadig korrekt? Nogle vil svare benægtende, for enhedsfronten er i sin nuværende tilstand allerede stærk nok til at drive fjenden tilbage, så hvorfor konsolidere og udvide den? Eller burde f.eks. vore diplomatiske bestræbelser og vor internationale propaganda intensiveres? Her vil svaret måske atter være negativt. Eller burde vi f.eks. for alvor fortsætte med at reformere regeringen og hæren, udvikle massebevægelsen, gennemtvinge uddannelse til nationalt forsvar, undertrykke forræderne og trotskisterne, udvikle krigsindustrien og forbedre folkets levevilkår? Eller er f.eks. de paroler stadig korrekte,

der opfordrer til forsvar af Wuhan, Canton og Nordvestkina og til energisk udvikling af guerillakrigen i fjendens bagland? Alle svarene vil måske være negative. Der er endda mennesker, der i det øjeblik, hvor krigssituationen er den mindste smule gunstig, er rede til at forstærke »gnidningerne« mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, idet de afleder opmærksomheden fra ydre til indre forhold. Dette sker næsten uvægerligt, når vi vinder et forholdsvist stort slag, eller når fjendens fremgang standses midlertidigt. Ovenstående kan kaldes politisk og militært snæversyn. Hvor troværdig sådan tale end lyder, er den i virkeligheden besnærende og grundløs. At affeje en sådan vidtløftighed ville hjælpe til en sejrrig gennemførelse af modstandskrigen.

5. Spørgsmålet er nu: Vil Kina blive undertvunget? Svaret er: Nej, Kina vil ikke blive undertvunget, det vil vinde den endelige sejr. Kan Kina sejre hurtigt? Svaret er: Nej, Kina kan ikke vinde en hurtig sejr; modstandskrigen vil være en langvarig krig.

6. Allerede for to år siden antydede vi klart hovedargumenterne med hensyn til disse spørgsmål. Den 16. juli 1936, fem måneder før begivenhederne ved Sian og tolv måneder før begivenhederne ved Lukouchiao, gav jeg i et interview med den amerikanske journalist hr. Edgar Snow en generel vurdering af situationen med hensyn til krigen mellem Kina og Japan og fremsatte forskellige principper for at vinde sejr. De følgende uddrag kan tjene som en påmindelse:

> *Spørgsmål:* Under hvilke forudsætninger mener De, at det kinesiske folk vil kunne besejre og ødelægge de japanske styrker?
>
> *Svar:* Det afhænger af tre forudsætninger: For det første oprettelsen af en anti-japansk enhedsfront i Kina, for det andet dannelsen af en verdensomspændende anti-japansk enhedsfront og for det tredie, at folket i Japan og i de japanske kolonier rejser sig i en revolutionær bevægelse. Set med det kinesiske folks øjne er dets egen enhed den vigtigste af de tre forudsætninger.
>
> *Spørgsmål:* Hvor længe tror De, en sådan krig vil vare?
>
> *Svar:* Det afhænger af den kinesiske enhedsfronts styrke og af mange andre betingelser i Kina og Japan. Udover Kinas egen styrke, der er hovedkraften, er også den internationale bistand og den revolutionære udvikling i Japan vigtige faktorer. Hvis den kinesiske enhedsfront udvides og organiseres effektivt, både hvad angår dens bredde og dens ledelse, hvis Kina får den nødvendige hjælp fra de regeringer og folk, der erkender den trussel, som den japanske imperialisme udgør mod deres egne interesser, og hvis revolutionen kommer hurtigt i Japan, så vil krigen blive kortvarig, og Kina vil vinde en hurtig sejr. Hvis disse betingelser derimod ikke opfyldes hurtigt, vil krigen blive langvarig, men alligevel vil Japan lide nederlag, og sejren vil tilhøre Kina. Blot vil det kræve store ofre, og det vil blive en smertefuld periode.

Spørgsmål: Hvordan mener De, at forløbet af en sådan krig vil forme sig politisk og militært?

Svar: Japans politik for det asiatiske fastland er allerede fastlagt, og de, der mener at kunne standse den japanske fremtrængen ved at indgå kompromisser om yderligere afståelse af kinesisk territorium og suverænitet, hengiver sig til rene drømmerier. Vi ved med sikkerhed, at den nedre Yangtsedal og vore sydlige havne indgår i de japanske imperialisters fastlandsprogram. Ydermere agter Japan at besætte Philippinerne, Siam, Indokina, Malaya og Hollandsk Ostindien for at afskære andre lande fra Kina og for at få en monopolstilling i det sydvestlige Stillehav. Dette er Japans maritime politik. I en sådan periode vil Kina uden tvivl befinde sig i en yderst vanskelig situation, men flertallet af det kinesiske folk tror på, at sådanne vanskeligheder kan overvindes. Kun de rige i de store havnebyer er defaitister, fordi de er bange for at miste deres ejendom. Mange mennesker tror, at det vil blive umuligt for Kina at fortsætte krigen, når først kysten er blokeret. Det er noget vrøvl. For at tilbagevise det behøver vi blot at henvise til den Røde Hærs historie. I modstandskrigen er Kina langt bedre stillet, end den Røde Hær var det i borgerkrigen. Kina er et vidstrakt land, og selv om det skulle lykkes Japan at besætte en del af Kina med op til 200 millioner indbyggere, ville vi stadig langt fra være besejret. Vi ville stadig have tilstrækkelig styrke til at bekæmpe Japan, og japanerne ville hele krigen igennem være nødt til at udkæmpe forsvarskampe i deres bagland. Uensartetheden i og den ujævne udvikling af Kinas økonomi er en fordel i modstandskrigen. F.eks. ville det afgjort ikke være nær så katastrofalt at afskære Shanghai fra resten af Kina, som det ville være at afskære New York fra resten af USA; og selv om kysten blokeres, vil Japan ikke kunne blokere Nordvest- og Sydvestkina og Vestkina. Endnu engang bliver således det centrale problem det kinesiske folks enhed og mobilisering omkring opbygningen af den landsdækkende enhedsfront, som vi længe har talt for.

Spørgsmål: Hvs krigen trækker ud, og Japan ikke besejres fuldstændigt, vil det kommunistiske parti så være villigt til at forhandle om fred med Japan og anerkende Japans herredømme i Nordøstkina?

Svar: Nej, ligesom folket vil Kinas kommunistiske Parti ikke afgive så meget som en eneste tomme kinesisk jord til Japan.

Spørgsmål: Hvilken hovedstrategi og hvilken taktik bør man efter Deres mening følge i denne »befrielseskrig«?

Svar: Strategisk bør vi indsætte vore hovedstyrker på en vidstrakt og flydende front. For at opnå succes må vore styrker have en høj grad af bevægelighed på de vidtstrakte slagmarker og foretage hurtige angreb og tilbagetog, hurtig koncentration og spredning. Det betyder, at det vil blive en storstilet mobil krig i modsætning til en stillingskrig, der

benytter sig af forsvarsanlæg med dybe skyttegrave, høje befæstninger og på hinanden følgende rækker af forsvarsstillinger. Det betyder ikke, at vi skal opgive vitale strategiske punkter, der kan forsvares med stillingskrig, så længe det lønner sig. Men den afgørende strategi må være mobil krigsførelse. Stillingskrigen er nødvendig, men strategisk er den sekundær og kun en hjælpeforanstaltning. Geografisk er krigsskuepladsen så enorm, at vi har mulighed for at føre en meget effektiv mobil krig. Stillet over for vore troppers energiske aktivitet må japanerne føre sig forsigtigt frem. Deres tunge krigsmaskineri bevæger sig langsomt og har en begrænset effektivitet. Hvis vi koncentrerer vore styrker i en udmattelseskrig på en smal front, vil vi forkaste de fordele, som vor geografi og økonomiske organisation giver os, og vi ville gentage fejlene fra Etiopien. I krigens første faser må vi undgå større afgørende slag og gradvist anvende den mobile krigsførelse for at nedbryde moralen og kampånden hos fjendens tropper.

Udover at anvende regulære tropper i den mobile krigsførelse må vi organisere et stort antal guerillatropper blandt bønderne. Man bør vide, at de frivillige anti-japanske enheder i de tre nordøstlige provinser kun er en beskeden demonstration af de latente modstandskræfter, der kan mobiliseres blandt landets bønder. De kinesiske bønder besidder en vældig latent styrke. Rigtigt organiseret og ledet kan de give japanerne fuldt op at gøre døgnet rundt og skabe dødelig frygt blandt dem. Man må huske på, at krigen vil blive ført i Kina, hvilket vil betyde, at den japanske hær vil være fuldstændig omgivet af den fjendtlige kinesiske befolkning, og at den vil være tvunget til at importere og bevogte alle sine forsyninger. Japanerne må afse store styrker til at beskytte deres forbindelseslinier og til derudover at stationere tropper i Manchuriet og Japan, og de må til stadighed være på vagt mod angreb.

I løbet af krigen vil Kina få mulighed for at tage mange japanske fanger og erobre våben og ammunition til at bevæbne sig selv med, samtidig vil de kinesiske tropper gradvist kunne forbedre deres udrustning takket være udenlandsk bistand. Derfor vil Kina på et senere tidspunkt af krigen være i stand til at føre stillingskrig og foretage angreb på de japanskbesatte områder. Japans økonomi vil bryde sammen under belastningen fra Kinas langvarige modstand, og de japanske troppers moral vil bryde sammen under de prøvelser, som de talløse slag udsætter dem for. På den kinesiske side vil modstandskraften derimod hele tiden blive forøget, og store skarer af revolutionære vil strømme til fronten for at kæmpe for deres frihed. Kombinationen af alle disse og andre faktorer vil sætte os i stand til at rette de endelige og afgørende slag mod de japanskbesatte områder og de japanske fæstninger og drive de japanske styrker ud af Kina.

Erfaringerne fra ti måneders krig beviser rigtigheden af de ovenstående synspunkter, og de vil også blive bekræftet af fremtiden.

7. Så langt tilbage som den 25. august 1937, mindre end to måneder efter begivenhederne ved Lukouchiao, redegjorde centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti klart for følgende i sin »Erklæring om den nuværende situation og partiets opgaver«:

> De japanske aggressorers militære provokation ved Lukouchiao og deres besættelse af Peiping og Tientsin udgør kun begyndelsen til deres storstilede invasion af Kina syd for den Store Mur. De har allerede påbegyndt deres mobilisering til krigen. Deres propaganda om, at de »ikke har noget ønske om at forværre situationen« skal blot tilsløre yderligere angreb.
>
> Modstanden ved Lukouchiao den 7. juli indledte Kinas modstandskrig.
>
> Således er en ny fase oprundet i den politiske situation i Kina: den faktiske modstands fase. Fasen med forberedelser til modstand er overstået. I den nuværende fase er den centrale opgave at mobilisere alle nationens kræfter til sejr i modstandskrigen.
>
> Nøglen til sejr ligger i at udvikle den begyndende modstand til en total modstandskrig for hele nationen. Kun en sådan total modstandskrig kan føre til den endelige sejr.
>
> Alvorlige svagheder i modstandskrigen kan føre til tilbageslag, retræter, indre splittelse, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og andre sådanne tilbageslag. Derfor må man forstå, at krigen vil være vanskelig og langvarig. Men vi er overbevist om, at gennem partiets og hele folkets anstrengelser vil den modstand, der allerede er begyndt, overvinde alle forhindringer og fortsat gøre fremskridt.

Ovenstående tese er også blevet bevist af erfaringerne fra ti måneders krig og vil blive bekræftet af fremtiden.

8. Erkendelsesteoretisk set stammer alle de fejlagtige krigsteorier fra idealistiske og mekaniske tendenser. Mennesker med sådanne tendenser nærmer sig problemerne på en subjektiv og ensidig måde. Enten indlader de sig på ubegrundet og ren subjektiv tale, eller også bygger de på et enkelt aspekt eller et midlertidigt udtryk, og med en lignende subjektivisme forstørrer de det til at være hele problemet. De fejlagtige synspunkter kan inddeles i to kategorier: for det første dem, der er baseret på kompromisser, og som derfor er vedholdende. De er svære at rette. Og for det andet dem, der tilfældigt indgår kompromisser. De er lettere at rette. Da de alle er fejlagtige, bør de alle rettes. Kun ved at modstå idealistiske og mekaniske tendenser og ved at betragte krigen objektivt og alsidigt kan vi drage de rigtige konklusioner med hensyn til krigen.

PROBLEMETS GRUNDLAG

9. Hvorfor er modstandskrigen en langvarig krig? Hvorfor vil Kina vinde den endelige sejr? Hvad er grundlaget for disse udsagn?

Krigen mellem Kina og Japan er ikke en hvilken som helst krig, den er specifikt en krig på liv og død mellem det halv-koloniale og halv-feudale Kina og det imperialistiske Japan, der udkæmpes i 1930'erne. Dette er problemets grundlag. Krigens to parter har mange modsætningsfyldte træk, der efter tur vil blive behandlet i det følgende.

10. *Den japanske side.* For det første er Japan et stærkt imperialistisk land. Det har den største militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt i Østen og er et af de fem eller seks største imperialistiske lande i verden. Dette er de grundlæggende faktorer i Japans angrebskrig. Når krigen er uundgåelig, og det ikke er muligt for Kina at vinde en hurtig sejr, skyldes det Japans imperialistiske system og dets store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt. For det andet er Japans imperialistiske økonomi bestemmende for krigens imperialistiske karakter; en krig der er reaktionær og barbarisk. De indre og ydre modsigelser i Japan i 1930'erne har drevet landet ud i en risikabel krig af et umådeligt omfang og har bragt dets endelige sammenbrud nærmere. Målt med hensyn til social udvikling er Japan ikke længere et blomstrende land. Krigen vil ikke føre den velstand med sig, som den herskende klasse higer efter, men derimod den japanske imperialismes undergang. Derfor er den japanske krig reaktionær. Det er den japanske krigs reaktionære karakter sammenholdt med de militært-feudale træk, der giver denne krig dens særlige grusomhed. Alt dette vil skærpe klassemodsætningerne i Japan, modsætningerne mellem Japan og Kina og modsætningerne mellem Japan og de fleste andre lande til det yderste. Den væsentligste årsag til Japans uundgåelige nederlag er krigens reaktionære og barbariske natur.

For det tredie føres Japans krig på grundlag af dets store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt, men også på grundlag af utilstrækkelige naturlige ressourcer. Den militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt er stor, men kvantitativt slår den ikke til. Japan er et forholdsvis lille land med et utilstrækkeligt menneskemateriale og mangelfulde militære, finansielle og materielle ressourcer, og det kan ikke holde til en langvarig krig. De japanske herskere bestræber sig på at løse disse problemer ved hjælp af krigen, men endnu engang vil de opnå det modsatte af deres mål. Deres problemer vil forværres på grund af den krig, som de har indledt for at løse dem, muligvis vil krigen endog udtømme Japans ressourcer.

For det fjerde: selv om Japan vil kunne modtage hjælp fra de fascistiske lande, vil den internationale modstand, som Japan uvægerligt vil møde, være stærkere end hjælpen. Denne modstand vil øges med tiden og ikke blot overstige støtten, men også undertvinge Japan selv. Det er en lovmæssighed,

at en uretfærdig sag vinder ringe støtte, og dette gælder også den japanske krig.

For at sammenfatte: Japans fordel er dets store kapacitet til at føre krig; dets svagheder ligger i krigens reaktionære og barbariske natur og Japans utilstrækkelige menneskemateriale og ressourcer samt dets ringe internationale støtte. Disse særlige træk kendetegner den japanske side.

11. *Den kinesiske side.* For det første er vi et halv-kolonialt og halv-feudalt land. Opiumskrigen,[6] Taipingrevolutionen,[7] reformbevægelsen af 1898,[8] revolutionen af 1911[9] og den Nordlige Ekspedition[10] – de revolutionære bevægelser eller reformbevægelser, der arbejdede på at befri Kina fra dets halv-koloniale og halv-feudale tilstand – blev alle slået ned, og Kina forblev et halv-kolonialt og halv-feudalt land. Kina er stadig et svagt land og klart underlegent i forhold til fjendens militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt. Her ser man igen årsagen til, at krigen ikke kan undgås, og til at Kina umuligt kan vinde en hurtig sejr.

For det andet må det dog bemærkes, at den nuværende befrielsesbevægelse på grund af de sidste hundrede års samlede udvikling er forskellig fra alle tidligere bevægelser. Den er blevet sat tilbage af hjemlige og fremmede kræfter, men disse har samtidig hærdet det kinesiske folk. På trods af, at Kina hverken militært, økonomisk, politisk eller kulturelt kan leve op til Japan, er der dog faktorer, der er mere progressive end på noget andet tidspunkt i Kinas historie. Kinas kommunistiske Parti og hæren under partiets ledelse er sådanne progressive faktorer. På basis af disse fremskridt kan krigen blive langvarig og føre til den endelige sejr. Sammenlignet med den japanske imperialismes forfald hæver vort land sig som morgensolen. Kinas krig er progressiv, derfor er den retfærdig. Fordi krigen er retfærdig, er den i stand til at samle nationen i enhed, vække det japanske folks sympati og opnå støtte fra de fleste af verdens lande. For det tredie er Kina, atter i sammenligning med Japan, et udstrakt land med vældige landområder, rige ressourcer, en stor befolkning og et stort antal soldater, og det er derfor i stand til at udholde en langvarig krig.

For det fjerde får Kina en omfattende udenlandsk støtte på grund af sin progressive og retfærdige krig, hvilket står i skærende modsætning til den ringe støtte til Japans uretfærdige sag.

For at sammenfatte: Kinas militære svaghed er en ulempe, medens krigens progressive og retfærdige karakter sammen med Kinas størrelse og den rigelige internationale støtte er dets fordele. Disse særlige træk karakteriserer den kinesiske side.

12. Det fremgår således, at Japan har en stor militær, økonomisk og politisk-organisatorisk magt, men at dets krig er reaktionær og barbarisk, at dets menneskemateriale og ressourcer er utilstrækkelige, og at det internationalt har bragt sig i en ugunstig situation. Derimod er Kinas militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt mindre, men til gengæld befinder det sig i sin progressive æra, dets krig er progressiv og retfærdig. Desuden er det et stort land, hvilket gør det muligt at udholde en langvarig krig. Endelig vil det blive støttet af de fleste lande.

Ovenstående er de grundlæggende, gensidigt modsigende træk ved den kinesisk-japanske krig. De har været og vil fortsat være bestemmende for politikken og den militære taktik og strategi på begge sider. De er bestemmende for, at krigen vil blive langvarig, og at det vil blive Kina og ikke Japan, der sejrer. Krigen er en kamp mellem disse karakteristiske træk. I løbet af krigen vil hvert enkelt af dem ændre sig i overensstemmelse med deres egen natur, og alting vil afhænge heraf. Disse træk er ikke opfundet for at bedrage folk, de eksisterer objektivt. De udgør krigens grundlæggende elementer og er ikke blot brudstykker af disse, de gennemtrænger alle store og små problemer i alle krigens faser og kan ikke fejes til side som værende uden betydning. Hvis den, der studerer den kinesisk-japanske krig, glemmer disse træk, vil han med sikkerhed begå fejl; og selv om han kan vinde midlertidig tilslutning til sine ideer og tilsyneladende have ret, vil krigens forløb uundgåeligt bevise fejlagtigheden af hans ideer. Ud fra disse karakteristiske træk skal vi nu gå over til at forklare de problemer, der vil opstå.

TILBAGEVISNING AF TEORIEN OM NATIONAL UNDERKASTELSE

13. De teoretikere, der taler om den nationale underkastelse, og som udelukkende fæster sig ved forskellen mellem fjendens styrke og vor egen svaghed, sagde engang: »Modstand vil betyde underkastelse«, nu siger de: »En videreførelse af krigen vil betyde underkastelse«. Vi er ikke i stand til at overbevise dem blot ved at sige, at skønt Japan er stærkt, er det et lille land, medens Kina, der ganske vist er svagt, er et stort land. De påberåber sig historien, f.eks. Yuan-dynastiets ødelæggelse af Sung-dynastiet eller Ching-dynastiets ødelæggelse af Ming-dynastiet, for at bevise, at et lille, men stærkt land kan overvinde et stort og svagt land, og desuden at et tilbagestående land kan overvinde et fremskredent land. Vi kan sige, at disse begivenheder skete for lang tid siden og ikke beviser noget, og de vil henvise til den britiske undertvingelse af Indien for at bevise, at et lille, men stærkt kapitalistisk land kan besejre et stort, men svagt og tilbagestående land. Vi må derfor fremføre andre begrundelser, for at vi kan overbevise og lukke munden på disse underkastelsesteoretikere, og vi må forsyne alle, der beskæftiger sig med propaganda, med tilstrækkelige argumenter til at overtale dem, der stadig er forvirrede og vaklende, for at bestyrke dem i deres tro på modstandskrigen.

14. Hvilke begrundelser bør vi fremføre? Denne epokes særlige karakteristika! Disse karakteristika afspejler sig i Japans degeneration og mangel på støtte og i Kinas fremskridt og rigelige støtte.

15. Denne krig er ikke en hvilken som helst krig; den er specifikt en krig, der udkæmpes i 1930'erne mellem Kina og Japan. Japan, som er fjenden, er først og fremmest en døende imperialistisk magt; det er allerede i sin forfaldsperiode. Japan er ikke blot forskelligt fra Storbritannien, der på tidspunktet for Indiens underkastelse stadig var en opadstigende kapitalistisk magt, men Japan har også ændret sig i forhold til, hvad det var under 1. verdenskrig for 20 år siden. Den nuværende krig blev sat i gang på tærsklen til verdensimperialismens og først og fremmest de fascistiske landes sammenbrud. Dette er den egentlige grund til, at fjenden har påbegyndt denne risikable krig, som i sit væsen er de sidste krampetrækninger. Derfor er det en uomgængelig kendsgerning, at ikke Kina, men den herskende klasse i Japan ødelægges som et resultat af krigen. Desuden har Japan påtaget sig denne krig på et tidspunkt, hvor mange lande er blevet eller er i færd med at blive inddraget i krig, og hvor vi alle bekæmper eller forbereder os på at bekæmpe barbarisk aggression, og Kinas skæbne er den samme som de fleste af verdens landes. Dette er den grundlæggende årsag til modstanden mod Japan, og denne modstand vil fortsat øges blandt folket i andre lande.

16. Hvad så med Kina? Kina i dag kan ikke sammenlignes med Kina på noget andet tidspunkt. Kina er et halv-kolonialt og halv-feudalt samfund, og som konsekvens heraf må det betragtes som et svagt land. Men samtidig befinder Kina sig historisk i sin progressive æra og er derfor i stand til at besejre Japan. Når vi betegner modstandskrigen som progressiv, mener vi ikke progressiv i almindelig forstand eller progressiv på den måde, hvorpå Etiopiens krig mod Italien eller Taipingrevolutionen eller revolutionen af 1911 var progressive, men på den måde at Kina i dag er progressivt. På hvilken måde er Kina i dag progressivt? Det er progressivt, fordi det ikke længere er et helt feudalt samfund, men allerede har visse kapitalistiske træk, fordi det har et borgerskab og en arbejderklasse, fordi det har et uhyre antal mennesker, der er vågnet eller er ved at vågne op, fordi det har et kommunistisk parti og en politisk progressiv hær – den Røde Hær under ledelse af det kommunistiske parti –, og fordi det har tradition for og årtiers erfaring med revolution, især de sidste 17 års erfaring, siden Kinas kommunistiske Parti blev stiftet. Det kinesiske folk og de politiske partier er blevet skolede af disse erfaringer, der er grundlaget for enheden mod Japan. Hvis erfaringerne fra 1905 var nødvendige for sejren i 1917 i Rusland, kan vi sige, at uden de sidste 17 års erfaring ville det ikke være muligt at sejre i modstandskrigen. Således kan den indre situation karakteriseres.

Internationalt er Kina ikke isoleret i krigen, og denne situation er uden fortilfælde i historien. Tidligere blev såvel Kinas som Indiens krige udkæmpet i isolation. Først i dag oplever vi, at brede, verdensomspændende folkebevægelser vokser frem og støtter Kina. Oktoberrevolutionen i Rusland i 1917 modtog også international støtte, og dette betød, at arbejderne og bønderne vandt; men denne støtte var ikke i en så stor målestok og af en så dyb natur

som den, vi modtager. Folkebevægelserne verden over udvikler sig i dag i en hidtil uset målestok. Sovjetunionen er en særlig betydningsfuld faktor i aktuel international politik, og Sovjetunionen vil med sikkerhed støtte Kina med stor begejstring. Alle disse faktorer, som ikke fandtes for 20 år siden, skaber de nødvendige forudsætninger for Kinas sejr. Indtil nu har vi savnet omfattende direkte bistand, og den kan først ventes i fremtiden, men Kina er et progressivt og stort land og derfor i stand til at trække krigen ud og fremme såvel som afvente den internationale hjælp.

17. I tilgift gælder det, at medens Japan er en lille nation med et lille landområde, få ressourcer, få indbyggere og få soldater, så er Kina stort, det har et stort landområde med rige ressourcer, en stor befolkning og mange soldater. Derfor kan Kina ikke underkastes. Det fremgår af kontrasten mellem styrke og svaghed, at Japan kan behandle Kina efter forgodtbefindende i et vist stykke tid og til en vis grad, at Kina uundgåeligt går en hård tid i møde, og at modstandskrigen ikke får en hurtig afgørelse, men vil blive langvarig. Ikke desto mindre fremgår det af kontrasten mellem på den ene side et lille land, degeneration og ringe støtte, og på den anden side et stort land, fremskridt og rigelig støtte, at Japan ikke kan behandle Kina efter forgodtbefindende på ubestemt tid, men afgjort vil lide det endelige nederlag, hvorimod Kina aldrig vil blive underkastet, men vil vinde den endelige sejr.

18. Hvorfor blev Etiopien overvundet? For det første var landet svagt og lille. For det andet var det ikke så progressivt som Kina; det var et gammelt land, det bevægede sig fra slave- til feudalsamfundet, det var uden kapitalistiske træk eller borgerlige politiske partier, for slet ikke at tale om et kommunistisk parti, det havde ingen hær som den kinesiske, for slet ikke at tale om en hær som den 8. rutearmé. For det tredie kunne det ikke holde stand og afvente udenlandsk bistand, men måtte kæmpe i isolation. For det fjerde, og det er det vigtigste, blev der begået fejl i ledelsen af kampen mod Italien. Derfor blev Etiopien undertvunget. Men der er stadig en udbredt guerillakrigsførelse i Etiopien, som, hvis den fastholdes, vil sætte befolkningen i stand til at generobre sit land, når verdenssituationen ændres.

19. Hvis underkastelsesteoretikerne henviser til befrielsesbevægelsernes historiske nederlag i det moderne Kina for at underbygge deres påstande om, at »modstand vil betyde underkastelse« og »en videreførelse af krigen vil betyde underkastelse«, må vort svar være: »Tiderne har ændret sig«. Kina har ændret sig, og det samme gælder den indre situation i Japan og det internationale politiske klima. Det er beklageligt, at Japan er stærkere end nogensinde, hvorimod Kina, der er et halv-kolonialt og halv-feudalt samfund, stadig er ret svagt. Det er også beklageligt, at Japan indtil videre har forstået at undertrykke sit folk og udnytte den internationale situation til at invadere Kina. Men i løbet af en langvarig krig må dette nødvendigvis ændre sig. Ændringerne har endnu ikke fundet sted, men det vil ske i fremtiden. Det overser underkastelsesteoretikerne. I modsætning til for 10 år siden har Kina

nu nye folk, et nyt parti, en ny hær og en ny forsvarspolitik; alle er de faktorer, der vil opvise nye fremskridt. Det er sandt, at befrielsesbevægelserne historisk set er blevet stillet over for gentagne forhindringer med det resultat, at Kina ikke har kunnet samle endnu større styrke til modstandskrigen, og dette er en dyrekøbt historisk erfaring om ikke mere at lade de revolutionære kræfter gå til grunde. Men ved at opbyde store anstrengelser vil vi med sikkerhed, selv ud fra vort nuværende grundlag, kunne vinde gradvise fremskridt og øge vor modstandskraft. Alle disse anstrengelser skal samles i den store nationale enhedsfront mod Japan. Da den internationale situation har ændret sig grundlæggende, er der tegn på storstilet direkte bistand, selv om den endnu ikke er kommet i stand. Det moderne Kinas befrielsesbevægelsers utallige fiaskoer har skyldtes subjektive og objektive årsager, men nu er situationen anderledes. Modstandskrigen er vanskeliggjort af forholdet mellem fjendens styrke og vor svaghed og af, at hans modgang først skal til at begynde, medens vore fremskridt stadig er utilstrækkelige; men betingelserne for at besejre fjenden er alligevel gunstige. Vi skal blot tilføje vore subjektive anstrengelser, så vil vi blive i stand til at overvinde besværlighederne og vinde sejr. Så gunstige forudsætninger har ikke eksisteret før, og derfor vil modstandskrigen ikke som tidligere tiders befrielsesbevægelser ende med nederlag.

KOMPROMIS ELLER MODSTAND? KORRUPTION ELLER FREMSKRIDT?

20. Ovenfor har jeg indgående forklaret, hvorfor teorien om national underkastelse er ubegrundet. Men der findes mange mennesker, der ikke tilslutter sig denne teori; de er gode patrioter, men er alligvel alvorligt bekymrede over den nuværende situation. To ting gør dem ængstelige, dels frygten for et kompromis med Japan, dels tvivl om mulighederne for politiske fremskridt. Disse to omstridte spørgsmål bliver diskuteret vidt og bredt, og ingen kender svarene. Lad os undersøge dem nærmere.

21. Som jeg tidligere har forklaret, har kompromisproblemet samfundsmæssige rødder, og så længe de eksisterer, vil problemet opstå. Men kompromis er ingen løsning. For at bevise dette behøver vi blot at rette blikket mod Japan, Kina og den internationale situation. Lad os først se på Japan. Ved krigens begyndelse forudsagde vi, at der på et tidspunkt ville spire en stemning frem til fordel for et kompromis, at Japan med andre ord efter besættelsen af det nordlige Kina, Kiangsu og Chekiang sandsynligvis ville tage tilflugt til forsøg på at lokke Kina til at kapitulere. Og Japan tog ganske rigtigt tilflugt til et sådant forsøg, men den deraf opståede krise blev snart overstået, bl.a. fordi fjenden førte en barbarisk politik og praktiserede rendyrket udplyndring. Hvis vi havde kapituleret, var vi alle blevet hjemløse slaver. Fjendens røveriske plan om at undertvinge Kina har to aspekter: det materielle og det åndelige, og begge anvendes over for alle kinesere; ikke blot folk fra de lavere lag, men ligesåvel over for medlemmer af overklassen, de sidstnævnte behandles selvfølgelig mere høfligt, men det er kun en gradsforskel, den har ingen afgørende betydning. I det store og hele anvendes de samme gamle forholdsregler, som fjenden har indført i de tre nordøstlige provinser.

Det materielle aspekt er, at fjenden frarøver folket endog dets føde og klæder og overlader det til kulde og hungersnød, og han ruinerer og slavebinder den nationale industri ved at plyndre produktionsmidlerne.

Åndeligt satser fjenden på at ødelægge det kinesiske folks stolthed. Under den »opgående sols« flag tvinges det kinesiske folk til at være føjelige individer, det behandles som umælende trækdyr, og det mindste tegn på nationalt sindelag er forbudt. Denne barbariske fremfærd fra fjendens side vil også blive bragt i anvendelse i det indre Kina. Det grådige Japan er utilbøjeligt til at standse krigen. Som det var at vente, bliver den politik, som den japanske regering fremsatte i sin erklæring af 16. januar 1938,[11] stædigt ført ud i livet, hvilket har gjort alle samfundslag i Kina rasende. Den reaktionære og barbariske karakter, som japanernes krig har – »ingen skal undgå sin skæbne« –, har fremkaldt ublandet fjendtlighed i det kinesiske folk. Det vil være at forvente, at fjenden på et tidspunkt atter tager tilflugt til et forsøg på at overtale Kina til kapitulation med den virkning, at visse underkastelsesteoretikere igen vil træde frem – sandsynligvis i hemmelig og forbryderisk forståelse med bestemte udenlandske grupper (i Storbritannien, USA og Frankrig, især visse dele af den britiske overklasse). Men den generelle udvikling tillader ikke kapitulation; den japanske krigs hårdnakkethed og særlige grusomhed har afgjort den side af sagen.

22. Lad os dernæst betragte Kina. Der er tre ting, der bidrager til Kinas udholdenhed i modstandskrigen. Først og fremmest det kommunistiske parti, der er folkets pålidelige fortrop i kampen mod Japan. Dernæst Kuomintang, der er afhængigt af Storbritannien og USA, og som derfor ikke vil kapitulere, medmindre de giver ordre til det. Endelig er der de andre politiske partier og grupper, af hvilke de fleste er imod kapitulation og for modstandskrigen. Skabes der enhed mellem disse tre faktorer, vil alle, der indgår kompromisser, være at regne som forrædere, og de vil kunne straffes af enhver. Alle de, der ikke ønsker at være forrædere, har intet andet valg end at forene sig og føre modstandskrigen igennem til enden, derfor vil kompromisser næppe kunne lykkes.

23. Lad os til sidst se på den internationale situation. Bortset fra Japans allierede og visse grupper i de kapitalistiske landes overklasse går hele verden ind for, at Kina skal yde modstand og ikke indgå kompromis. Dette styrker Kinas håb. Over hele landet nærer folket håb om, at udenlandske kræfter efterhånden vil give Kina stadig større opbakning. Det er ikke et forgæves håb, især Sovjetunionens eksistens ansporer Kina i dets modstandskrig. Det

socialistiske Sovjetunionen, der er stærkere end nogensinde, har altid delt Kinas glæder og sorger. Sovjetunionen føler en forpligtelse til at støtte alle svage nationer og alle revolutionære krige, hvilket står i skærende modsætning til de kapitalistiske landes overklasse, der kun stræber efter profit. Når Kina ikke udkæmper sin krig isoleret fra omverdenen, skyldes det international hjælp i almindelighed og Sovjetunionens hjælp i særdeleshed. Geografisk ligger Kina og Sovjetunionen i umiddelbar nærhed af hinanden, hvilket skærper Japans krise, men letter Kinas modstandskrig. På den ene side øger den korte afstand til Japan vore vanskeligheder, på den anden side er Sovjetunionens nærhed en gunstig forudsætning for modstandskrigen.

24. Vi må altså drage den konklusion, at der eksisterer en fare for kompromis, men at den kan overvindes. Fjenden kan ændre sin politik i nogen udstrækning, men ikke grundlæggende. Det sociale grundlag for kompromisser er til stede, men modstanderne er i flertal. Også i udlandet er der nogle, der går ind for kompromis, men flere går ind for modstand. Disse tre faktorer tilsammen gør det muligt at overvinde faren for kompromis og videreføre modstandskrigen.

25. Jeg vil nu besvare mit andet spørgsmål. Politiske fremskridt og udholdenhed i modstandskrigen er uadskillelige faktorer. Jo større fremskridt, jo længere kan vi holde ud, og jo længere vi holder ud, jo større fremskridt. Det grundlæggende er, at alt afhænger af, hvor længe vi kan holde ud i modstandskrigen. De usunde forhold, der hersker inden for forskellige områder under Kuomintang-styret er meget alvorlige, og ophobningen af disse uønskede faktorer gennem årene har voldt stor ængstelse og ærgrelse blandt vore patrioter. Men der er ingen grund til at være pessimistisk. Erfaringerne fra modstandskrigen har allerede vist, at folket på ti måneder har gjort fremskridt, der tidligere ville have taget år. Selv om styrkelsen af folkets evne til at forsvare sig er blevet alvorligt forsinket af konsekvenserne af mange års korruption, hvilket har kostet os mange nederlag og reduceret vore sejre, så er den samlede situation i Kina, i Japan og i hele verden sådan, at det kinesiske folk ikke kan undgå at gøre fremskridt. Men korruptionen vanskeliggør fremskridt, og derfor vil det gå langsomt. Fremskridt og fremskridtets langsommelighed karkteriserer den nuværende situation, og det sidste kommer på tværs af krigens mest påtrængende behov og er en kilde til ængstelse for patrioterne. Men vi er midt i en revolutionær krig, og enhver revolutionær krig er modgift mod fjenden og i stand til at udrense vort eget smuds. Enhver retfærdig, revolutionær krig besidder en mægtig kraft, der kan omforme mange ting eller bane vej for deres omformning. Den kinesisk-japanske krig vil omforme både Kina og Japan; under forudsætning af, at Kina holder ud i krigen og i enhedsfronten, vil det gamle Japan omformes til et nyt Japan og det gamle Kina til et nyt Kina, og folket og alt andet både i Kina og i Japan, vil omformes under og efter krigen. Det vil være rigtigt af os at betragte den anti-japanske krig og den nationale genopbygning som sammenhængende

faktorer. At sige at Japan kan omdannes, er det samme som at sige, at angrebskrigen ført af Japans herskere vil ende med nederlag og måske endog føre til det japanske folks revolution. Den dag, det japanske folks revolution triumferer, vil Japan være ændret. Alt dette hænger nøje sammen med Kinas modstandskrig, og det er et perspektiv, som vi bør inddrage i vore overvejelser.

TEORIEN OM NATIONAL UNDERKASTELSE ER FORKERT OG TEORIEN OM HURTIG SEJR ER LIGELEDES FORKERT

26. I vore sammenlignende studier af fjenden og af os selv med hensyn til de grundlæggende modsigelsesfyldte karakteristika har vi allerede afvist teorien om den nationale underkastelse, og vi har forklaret, hvorfor et kompromis er usandsynligt, og hvorfor politiske fremskridt ikke er det. Idet de overser alle andre modsigelser, fremhæver underkastelsesteoretikerne modsigelsen mellem styrke og svaghed og blæser den op til at være hovedhjørnestenen i deres argumentation. Deres optagethed af modsigelsen mellem styrke og svaghed og den overdrevne betydning, som denne modsigelse tillægges, beviser deres ensidighed og subjektivisme. Ser man på helheden, er deres argumentation uholdbar. Over for dem, der hverken tror på underkastelse eller er forhærdede pessimister, men som blot i øjeblikket er forvirrede og pessimistisk indstillede på grund af uligheden i styrke mellem os og fjenden på et givet tidspunkt og i visse henseender eller på grund af korruptionen her i landet, over for disse mennesker bør vi anføre, at deres opfattelse også tenderer til at være ensidig og subjektiv. Men i deres tilfælde er en rettelse relativt enkel; når deres opmærksomhed først er vakt, vil de forstå, for de er sande patrioter og deres fejl kun midlertidige.

27. Også talsmændene for teorien om hurtig sejr tager fejl. Enten lader de modsætningen mellem styrke og svaghed fuldstændigt ude af betragtning, idet de kun husker på de øvrige modsigelser, eller også skønmaler de Kinas fordele til ukendelighed og ud over enhver lighed med virkeligheden, eller de overfører styrkeforholdet på et bestemt tidspunkt og et bestemt sted til hele situationen, ganske som i det gamle ordsprog: »Et blad foran øjet kan skjule Tai-bjerget.« De har kort sagt ikke mod til at indrømme, at fjenden er stærk, og at vi er svage. De benægter ofte dette og benægter således et aspekt af sandheden. De har heller ikke mod til at indrømme vore fordeles begrænsninger og benægter således et andet aspekt af sandheden. Resultatet er, at de begår store og små fejltagelser på grund af subjektivisme og ensidighed. Disse vore venner har hjertet på det rette sted, og også de er patrioter. Men selv om »d'herrers mål så sandelig er ophøjede«, er deres synspunkter forkerte, og at

handle i overensstemmelse med dem ville være at løbe panden mod en mur. For hvis vurderingen ikke stemmer overens med virkeligheden, kan vi ikke gennem handling nå vort mål, og at handle uden hensyn hertil vil betyde hærens nederlag og nationens underkastelse, og resultatet ville blive det samme som defaitisternes. Derfor kan teorien om hurtig sejr heller ikke bruges.

28. Benægter vi faren for national underkastelse? Nej, det gør vi ikke. Vi anerkender, at Kina står over for to fremtidsudsigter, befrielse eller underkastelse, og at disse to er i voldsom konflikt med hinanden. Betingelserne for befrielsen er Kinas fremskridt, som er grundlæggende, fjendens vanskeligheder og den internationale støtte. Idet vi anlægger en objektiv betragtning og ser sagen fra alle sider, adskiller vi os fra underkastelsesteoretikerne; vi anerkender de to muligheder, befrielse eller underkastelse, vi understreger, at befrielsen er det dominerende alternativ, vi påpeger forudsætningerne for at opnå den, og vi kæmper for at sikre disse forudsætninger. Underkastelsesteoretikerne, der anskuer sagen subjektivt og ensidigt, øjner derimod kun én udvej, nemlig underkastelse; de indser ikke, at befrielsen er mulig, og endnu mindre påpeger de dens forudsætninger eller stræber efter at sikre disse. Endvidere ser vi – med behørig hensyntagen til korruption og tendensen til kompromis – andre tendenser og foreteelser, og vi viser, at de med tiden vil dominere og allerede er i voldsom konflikt med de førstnævnte. Desuden fremhæver vi de forudsætninger, der er nødvendige, for at de sunde tendenser og foreteelser bliver dominerende, og vi arbejder på at overvinde tendensen til kompromis og på at fjerne korruptionen. I modsætning til pessimisterne er vi slet ikke modfaldne.

29. Selvfølgelig ville vi ikke have noget imod en hurtig sejr, enhver ville være tilhænger af at kunne fordrive »djævlene« fra den ene dag til den anden; men vi understreger, at af mangel på visse, bestemte forudsætninger er en hurtig sejr ikke en objektiv realitet, men noget der eksisterer inde i hovedet på folk, en illusion, en falsk teori. I overensstemmelse hermed og efter at have fremlagt en objektiv og forståelig analyse af alle de omstændigheder, der angår såvel fjenden som os selv, anfører vi, at den eneste vej til sejr er den langvarige krigs strategi, og vi forkaster den ubegrundede teori om hurtig sejr. Vi fastholder, at det er nødvendigt at kæmpe for at sikre de nødvendige betingelser for den endelige sejr, og jo bedre og jo før vi sikrer dem, jo større sikkerhed har vi for sejren, og jo før vil vi nå den. Vi tror, at kun på denne måde kan krigens varighed afkortes, og vi afviser teorien om hurtig sejr, den er kun tom snak og et forsøg på at få tingene billigt.

HVORFOR EN LANGVARIG KRIG?

30. Lad os nu undersøge spørgsmålet om langvarig krig. Et rigtigt svar på

spørgsmålet: »Hvorfor en langvarig krig?« kan man kun nå frem til på grundlag af alle de grundlæggende forskelle mellem Kina og Japan. Hvis vi f.eks. bare siger, at fjenden er en stærk imperialistisk magt, medens vi er et svagt halv-kolonialt og halv-feudalt land, risikerer vi at falde for teorien om national underkastelse. For hverken i teori eller i praksis bliver en kamp langvarig, blot ved at man sætter den svage op mod den stærke. Den kan heller ikke blive langvarig blot ved at stille den store op mod den lille, den progressive mod den reaktionære eller ved at sætte kraftig støtte op mod svag støtte. Et stort lands indlemmelse af et lille eller et lille lands indlemmelse i et stort er almindelige foreteelser. Det sker tit, at et progressivt land, der ikke er stærkt, bliver ødelagt af et stort og reaktionært land, og det samme gælder for alt, der er progressivt, men ikke stærkt. Rigelig eller ringe støtte er en vigtig, men underordnet faktor og graden af dens effekt afgøres af de grundlæggende faktorer på begge sider. Derfor er vor konklusion udledt af samspillet mellem alle de faktorer, der virker på begge sider, når vi mener, at modstandskrigen mod Japan er en langvarig krig. Fjenden er stærk, og vi er svage, og faren for underkastelse eksisterer. Men i andre henseender har fjenden mangler og vi fordele. Fjendens fordele kan reduceres, og hans mangler kan skærpes gennem vore anstrengelser. På den anden side kan vore fordele forøges og vore mangler afhjælpes gennem vore anstrengelser. Derfor kan vi vinde den endelige sejr og undgå underkastelse, medens fjenden vil blive slået til sidst og være ude af stand til at undgå, at hele hans imperialistiske system bryder sammen.

31. Da fjenden kun har fordele på ét område, men mangler på alle andre, og vi kun har mangler på ét område og fordele på alle andre, hvorfor har dette så ikke frembragt ligevægt, men tværtimod en overlegen stilling for fjenden og en underlegen stilling for os på nuværende tidspunkt? Det er indlysende, at vi ikke kan behandle spørgsmålet på en så formel måde. Kendsgerningerne er, at forskellen på fjendens styrke og vor egen styrke på nuværende tidspunkt er så stor, at fjendens svagheder endnu ikke er udviklede og ikke kan udvikle sig tilstrækkeligt til at opveje hans styrke, medens vore fordele ikke er udviklede og for tiden ikke kan udvikles tilstrækkeligt til at kompensere for vore svagheder. Derfor kan der endnu ikke være nogen balance, men kun ulige-vægt.

32. Selv om vore anstrengelser for at holde ud i modstandskrigen og i enhedsfronten har ændret fjendens styrke og overlegenhed noget i forhold til vor svaghed og underlegenhed, er der ikke sket nogen fundamental ændring. Heraf følger, at på et vist tidspunkt i krigen vil fjenden sejre til en vis grad, og vi vil lide nederlag. Men hvordan går det til, at fjendens sejre og vore nederlag er afgjort begrænsede og ikke er en fuldstændig sejr eller et fuldstændigt nederlag?

Grunden er for det første, at fjendens styrke og vor svaghed lige fra begyndelsen har været relativ og ikke absolut, og for det andet, at vore

anstrengelser for at holde ud i modstandskrigen har uddybet denne relativitet yderligere. I sammenligning med den oprindelige situation er fjenden stadig stærk, men ugunstige faktorer har reduceret hans styrke, selv om det endnu ikke er sket i tilstrækkeligt omfang til at nedbryde hans overlegenhed, og tilsvarende er vi stadig svage, men gunstige faktorer har afhjulpet vore svagheder, omend endnu ikke så meget, at det omformer vor underlegenhed til overlegenhed. Således viser det sig, at fjenden er relativt stærk, og at vi er relativt svage, at fjendens stilling er relativt overlegen og vor relativt underlegen. På begge sider har styrke og svaghed, over- og underlegenhed aldrig været absolutter, og desuden har vore anstrengelser for at vise udholdenhed i modstanden mod Japan og i enhedsfronten i krigens løb frembragt yderligere ændringer i den oprindelige magtbalance. Derfor er fjendens sejre og vore nederlag afgjort begrænsede på dette trin, og heraf følger, at krigen bliver langvarig.

33. Men omstændighederne ændrer sig til stadighed. Under forudsætning af, at vi følger en korrekt militær og politisk taktik, under forudsætning af, at vi ikke begår principielle fejl og yder vort bedste, vil fjendens ulemper og Kinas fordele vokse, medens krigen trækker ud med det uundgåelige resultat, at der vil ske en stadig ændring i forskellen på de to siders relative styrke og dermed i deres relative position. Når et nyt stadium nås, sker der en stor ændring i magtbalancen med fjendens nederlag og vor sejr som resultat.

34. For tiden kan fjenden stadig udnytte din styrke, og vor modstandskrig har endnu ikke svækket ham grundlæggende. Hans utilstrækkelige menneskemateriale og materielle ressourcer har endnu ikke så stor betydning, at de kan forhindre hans offensiv, de kan tværtimod stadig til en vis grad støtte hans offensiv. Hans krigs reaktionære og barbariske karakter er en faktor, der skærper både klassemodsætningerne i Japan og den kinesiske nations modstand, men den har endnu ikke frembragt en situation, der hindrer hans fremgang radikalt. Fjendens internationale isolation vokser, men den er endnu ikke fuldstændig. I mange lande, der har tilkendegivet, at de vil hjælpe os, forsyner kapitalisterne, der handler med krigsmateriel og ammunition udelukkende med profit for øje, stadig Japan med store krigsleverancer,[12] og deres regeringer[13] tøver stadig med at følge Sovjetunionen ved at foretage praktiske sanktioner mod Japan. Af alt dette følger, at vor modstandskrig ikke kan vindes hurtigt, men kun kan blive en langvarig krig. Hvad Kina angår, forholder det sig således, at selv om der er sket en vis forbedring med hensyn til dets militære, økonomiske, politiske og kulturelle svaghed i løbet af de ti måneders modstand, er det stadig langt fra, hvad der er nødvendigt, for at forhindre fjendens offensiv og forberede vor modoffensiv. Yderligere har vi – kvantitativt set – været nødt til at bære visse tab. Selv om de faktorer, der er til vor fordel, har en positiv virkning, vil det ikke være nok til at standse fjendens offensiv og forberede vor modoffensiv, medmindre vi yder en umådelig indsats. Endnu er hverken korruptionens afskaffelse, fremskridtets acceleration herhjemme, inddæmningen af de pro-japanske styrker eller udvidelsen af de anti-japanske styrker i udlandet fuldbyrdede kendsgerninger. Af alt dette fremgår, at vor krig ikke kan vindes hurtigt, men kun kan blive en langvarig krig.

DE TRE STADIER I DEN LANGVARIGE KRIG

35. Eftersom den kinesisk-japanske krig er en langvarig krig, og den endelige sejr vil blive Kinas, kan man med nogenlunde sikkerhed regne med, at denne langvarige krig vil gennemløbe tre stadier. Det første stadium omfatter den periode, hvor fjenden er i strategisk offensiv, og hvor vi er i strategisk defensiv. Det andet stadium bliver tiden med fjendens strategiske konsolidering og vore forberedelser til at gå til modoffensiv. Det tredie stadium bliver perioden med vor strategiske modoffensiv og fjendens strategiske retræte. Det er umuligt at forudsige den konkrete situation i de tre stadier, men vi kan påpege visse hovedtendenser i krigen i lyset af de nuværende forhold. Begivenhedernes objektive forløb bliver overordentlig rigt og varieret med mange omsving og omslag, og ingen er i stand til at lægge et horoskop for den kinesisk-japanske krig; ikke desto mindre er det nødvendigt at lave en grov skitse af krigens tendenser for at kunne lede den strategisk. Selv om vor skitse måske ikke bliver helt i overensstemmelse med de efterfølgende begivenheder og vil blive ændret af dem, er det alligevel nødvendigt at lave den for at give faste og målrettede strategiske retningslinier for den langvarige krig.

36. Det første stadium er endnu ikke afsluttet. Det er fjendens plan at besætte Canton, Wuhan og Lanchow og sikre forbindelsen mellem disse tre punkter. For at nå dette mål må fjenden bruge mindst 50 divisioner eller omkring halvanden million mand, det vil tage ham fra halvandet til to år og koste ham over 10.000 millioner yen. Ved at trænge så langt ind i landet vil han møde umådelige vanskeligheder med katastrofale konsekvenser, som overgår alt, hvad man kan forestille sig. Ved at forsøge at besætte Canton-Hankow-jernbanen og hovedvejen fra Sian til Lanchow i hele deres længde bliver han nødt til at udkæmpe nogle risikable slag, og selv da er det ikke sikkert, at han kan gennemføre sin plan. Men når vi ridser planen for vore operationer op, bør vi gå ud fra den antagelse, at fjenden kan besætte de tre punkter og endda nogle tilstødende områder, ligesom han vil kunne skabe forbindelse mellem dem, og vi bør foretage dispositioner til en langvarig krig, sådan at vi vil være i stand til at hamle op med ham, selv om han gennemfører sin plan. På dette stadium bør den kampform, som vi anvender, primært være mobil krigsførelse suppleret af guerilla- og stillingskrig. I deres subjektive fejl har Kuomintangs militære myndigheder tilskrevet stillingskrigen den primære rolle i den første fase af dette stadium, men stillingskrigen er ikke desto mindre af supplerende karakter ud fra et helhedssyn på dette stadium. På

dette stadium har Kina allerede opbygget en bred enhedsfront og opnået en enhed uden fortilfælde. Selv om fjenden har anvendt og fortsat vil anvende nedrige og skamløse midler for at lokke Kina til kapitulation i sine forsøg på at virkeliggøre sin plan om en hurtig afgørelse og erobring af hele landet uden at gøre sig særlige anstrengelser, er det ikke lykkedes ham indtil nu, og det er heller ikke særlig sandsynligt, at det vil lykkes i fremtiden. På dette stadium vil Kina trods betydelige tab gøre anselige fremskridt, som vil udgøre det vigtigste grundlag for dets fortsatte modstand i det andet stadium. På det nuværende stadium har Sovjetunionen allerede givet Kina en væsentlig støtte. Hos fjenden er der allerede tegn på svækkelse af moralen, og hans hærs angrebsstyrke bliver mindre i dette stadiums mellemste fase, og den vil svinde endnu mere i den afsluttende fase. Der har allerede vist sig tegn på udmattelse i hans finanser og økonomi; krigstrætheden er ved at få tag i hans folk og tropper; og i den klike, der leder krigen, begynder »krigsfrustrationer« at vise sig, ligesom pessimismen over krigens udsigter vokser.

37. Det andet stadium kan benævnes som den strategiske ligevægt. Ved afslutningen af det første stadium bliver fjenden tvunget til at fastsætte visse slutpunkter i sin strategiske offensiv på grund af sin mangel på tropper og vor beslutsomme modstand, og når han når frem til dem, vil han standse sin strategiske offensiv og begynde at sikre sine besatte områder. På det andet stadium vil fjenden forsøge at beskytte de områder, han har besat, og gøre dem til sine egne ved at benytte sig af den bedrageriske metode at oprette marionetregeringer, altimens han vil udplyndre det kinesiske folk til bristepunktet, men atter vil han blive mødt med guerillakrig. Ved at benytte sig af, at fjendens bagland er ubeskyttet, vil vor guerillakrig brede sig meget i det første stadium, og der vil blive oprettet mange baseområder, som vil være en alvorlig trussel mod fjendens konsolidering af de besatte områder, og derfor vil der stadig være kamp over store områder. På dette stadium bliver vor kampform primært guerillakrig suppleret med mobil krigsførelse. Kina vil stadig have en stor regulær hær i behold, men det vil finde det vanskeligt at iværksætte den strategiske modoffensiv med det samme, for det første fordi fjenden vil indtage en strategisk defensiv stilling i de store byer og langs de vigtigste færdselsårer, som han har besat, og for det andet fordi Kina endnu ikke vil være tilstrækkeligt teknisk udrustet. Med undtagelse af de tropper, der deltager i det frontale forsvar, bliver vore tropper i stort tal flyttet til fjendens bagland i forholdsvis spredte stillinger; ved at slå sig ned i alle de områder, som fjenden endnu ikke reelt har besat, og ved at koordinere deres kræfter med de lokale væbnede folkestyrkers vil de indlede en omfattende og heftig guerillakrigsførelse, sådan som det for tiden bliver gjort i Shansi-provinsen. Kampene i det andet stadium bliver skånselsløse, og landet vil tage alvorlig skade. Men guerillakrigen vil få succes, og hvis den bliver ledet godt, vil fjenden kun kunne fastholde omkring en trediedel af sit besatte område, medens de resterende to trediedele falder i vore hænder, og dette vil udgøre et

stort nederlag for fjenden og en stor sejr for Kina. Til den tid vil det territorium, som fjenden har besat, som helhed falde i tre kategorier: 1) fjendens baseområder, 2) vore baseområder for guerillakrigen, 3) områder med guerillakrig, som begge sider kæmper om. Hvor længe dette stadium kommer til at vare, vil afhænge af i hvilket omfang magtbalancen mellem os og fjenden ændres og af ændringerne i den internationale situation; i almindelighed bør vi være forberedt på, at dette stadium kan blive temmelig langvarigt, og vi må være forberedt på at udstå dets trængsler. Det bliver en meget smertelig tid for Kina; de to store problemer bliver de økonomiske vanskeligheder og forrædernes splittelsesvirksomhed. Fjenden vil gå til det yderste for at ødelægge Kinas enhedsfront, og forræderorganisationerne i alle de besatte områder vil smelte sammen i en såkaldt »forenet regering«. På grund af tabet af de store byer og krigens lidelser vil vaklende elementer i vore rækker råbe på kompromis, og pessimismen vil vokse alvorligt. Vor opgave vil da blive at mobilisere hele folket til at stå sammen som én mand og fortsætte krigen med ubøjelig udholdenhed, at udvide og styrke enhedsfronten, at feje enhver pessimisme og forestilling om kompromis bort, at fremme viljen til hård kamp og til at bruge vore nye former for krigstaktik for således at komme igennem genvordighederne.

På det andet stadium bliver vi nødt til at opfordre hele landet til beslutsomt at opretholde en forenet regering, vi bliver nødt til at gå imod splittelser og til systematisk at forbedre kampteknikkerne, reformere de væbnede styrker, mobilisere hele folket og gøre forberedelser til modoffensiven.

Den internationale situation vil blive stadig mere ugunstig for Japan, og de vigtigste internationale kræfter vil være tilbøjelige til at give Kina mere hjælp, selv om Chamberlains form for »realisme«, der tilpasser sig til fuldbyrdede kendsgerninger, kan komme på tale. Japans trussel mod Sydøstasien og Sibirien vil blive større, og der kommer måske endda endnu en krig. Hvad angår Japan, vil snese af dets divisioner køre uhjælpeligt fast i Kina. Den omfattende guerillakrig og folkets anti-japanske bevægelse vil opslide denne store japanske styrke ved at reducere dens antal betydeligt, ved at opløse dens moral og ved at få dens hjemvé, krigstræthed og endog krigsmodstand til at vokse. Selv om det ville være forkert at sige, at Japan ikke vil opnå nogen resultater overhovedet ved at plyndre Kina, så kan det umuligt opnå hurtige eller solide resultater, da det mangler kapital og bliver udmattet af guerillakrigen.

Det andet stadium bliver hele krigens overgangsstadium; det vil blive perioden med de hårdeste prøvelser, men også den udslagsgivende. Om Kina bliver et uafhængigt land, eller om det bliver reduceret til en koloni, bliver ikke afgjort af, om vi holder eller taber de store byer i krigens første stadium, men af hvor meget hele nationen anstrenger sig i det andet stadium. Hvis vi kan holde ud i modstandskrigen, i enhedsfronten og i den langvarige krig, vil Kina på dette stadium vinde magt til at ændre svaghed til styrke. Det bliver

anden akt i tre-akteren »Kinas modstandskrig.« Og gennem alle medvirkendes anstrengelser bliver det muligt at opføre en meget strålende sidste akt.

38. Det tredie stadium bliver stadiet med offensiven for at genvinde vore tabte områder. Denne tilbageerobring kommer hovedsageligt til at afhænge af den styrke, som Kina vil have opbygget i det forudgående stadium, og som vil vokse yderligere på det tredie stadium. Men Kinas egen styrke vil ikke være nok, og vi kommer til at sætte lid til støtten fra de internationale kræfter og til de ændringer, der vil foregå inden for Japans grænser, ellers kan vi ikke vinde; dette gør Kinas opgaver i international propaganda og internationalt diplomati større.

På det tredie stadium vil vor krig ikke længere være en strategisk defensiv, men den vil ændre sig til en strategisk modoffensiv, der vil give sig udslag i strategiske offensiver, og krigen vil ikke længere blive udkæmpet på strategisk indre linier, men gradvist ændre sig til strategisk ydre linier. Først når vi kæmper os frem til Yalu-floden, kan krigen anses for at være forbi. Det tredie stadium bliver det sidste i den langvarige krig, og når vi taler om at holde ud til afslutningen, så mener vi fuldførelsen af dette stadium. Vor dominerende kampform vil stadig være mobil krigsførelse, men stillingskrig kommer til at få en vigtig betydning. Medens forsvarskrig i form af stillingskrig på grund af de rådende omstændigheder ikke kan betragtes som vigtig i det første stadium, bliver angrebskamp i form af stillingskrig vigtig i det tredie stadium på grund af de ændrede forhold og de krav, som opgaven stiller. I det tredie stadium kommer guerillakrigen til at yde strategisk støtte som supplement til den mobile krigsførelse og til stillingskrigen, men den bliver ikke den dominerende form som i det andet stadium.

39. Det er således klart, at krigen bliver langvarig og derfor også ubarmhjertig af natur. Fjenden vil ikke kunne sluge hele Kina, men kan besætte mange områder i temmelig lang tid. Kina vil ikke være i stand til at drive Japan ud i en fart, men størstedelen af dets territorium kommer til at forblive på kinesiske hænder. Til syvende og sidst vil fjenden tabe, og vi vil vinde, men vi skal gennem et langt og hårdt stykke vej først.

40. Det kinesiske folk vil blive hærdet i løbet af denne lange og hårde krig. De politiske partier, der deltager i krigen, vil ligeledes blive hærdede og prøvede. Enhedsfronten må vise udholdenhed; kun ved at være udholdende i enhedsfronten kan vi holde ud i krigen, og kun ved at være udholdende i enhedsfronten og i krigen kan vi vinde den endelige sejr. Det er krigens naturlige logik.

41. I de tre stadier vil ændringerne i det indbyrdes styrkeforhold udvikle sig efter følgende linier. I det første stadium er fjenden overlegen, og vi er underlegne i styrke. Med hensyn til vor underlegenhed bør vi regne med to forskellige slags ændringer fra tiden lige før modstandskrigens begyndelse og til slutningen af dette stadium. Den første slags er en ændring til det værre. Kinas oprindelige underlegenhed vil blive uddybet af krigens tab, navnlig ved

at landområdet, befolkningen, den økonomiske styrke, den militære styrke og de kulturelle institutioner bliver reducerede. Henimod slutningen af det første stadium vil tabene sikkert være betydelige, især de økonomiske. Dette forhold vil blive udnyttet af nogle mennesker som støtte for deres teorier om national underkastelse og kompromisløsninger. Men den anden slags ændring, ændringen til det bedre, bør også tages i betragtning. Den indbefatter de erfaringer, der vindes i krigen, de væbnede styrkers fremskridt, de politiske fremskridt, folkets mobilisering, en kulturel udvikling i ny retning, fremkomsten af guerillakrigsførelse, forøgelsen af den internationale støtte osv. Det, der er for nedadgående i det første stadium, er den gamle kvantitet og den gamle kvalitet, hvor fremtrædelsesformerne især vil være kvantitative. Det, der er for opadgående, er den nye kvantitet og den nye kvalitet, hvor fremtrædelsesformerne især vil være kvalitative. Det er denne anden slags ændring, der vil udgøre grundlaget for vor evne til at føre en langvarig krig og til at vinde den endelige sejr.

42. I det første stadium vil der også ske to slags ændringer på fjendens side. Den første slags bliver en forandring til det værre, den vil vise sig i form af hundredtusinder af faldne og sårede, svind i våben og ammunition, svækkelse af troppernes moral, folkelig utilfredshed på hjemmefronten, indskrænkning i handelen, udgifter på over 10.000 millioner yen, fordømmelse i verdensopinionen osv. Denne udvikling skaber ligeledes et grundlag for vore muligheder for at føre en langvarig krig og vinde den endelige sejr. Men vi må ligeledes regne med en anden slags ændring hos fjenden, en ændring til det bedre, hvilket vil sige udvidelsen af hans territorium, hans befolkning og forsyninger. Det udgør også grundlaget for modstandskrigens langvarige karakter og umuligheden af en hurtig sejr, men alligevel vil visse folk bruge det som grundlag for deres teorier om national underkastelse og kompromisløsninger. Vi må alligevel tage denne forbigående og delvise forbedring hos fjenden med i vore beregninger. Japan er en imperialisisk magt, som styrer mod sammenbruddet, og dets besættelse af Kinas territorium er midlertidig. Guerillakrigens kraftige vækst i Kina vil begrænse dets faktiske besættelse til smalle landstrimler. Endvidere har dets besættelse af kinesisk område skabt og intensiveret modsætninger mellem Japan og andre lande. Desuden betyder en sådan besættelse generelt, at Japan har kapitaludgifter uden at kunne få nogen profit, hvilket har vist sig i de tre nordøstlige provinser. Det betyder altsammen at vi får et grundlag for at nedbryde teorierne om national underkastelse og kompromisser og for at fastslå teorierne om langvarig krig og den endelige sejr.

43. I det andet stadium vil de ovennævnte ændringer stadig udvikle sig på begge sider. Skønt situationen ikke kan forudsiges i detaljer, vil Japan stort set fortsætte for nedadgående og Kina for opadgående.[14] For eksempel bliver Japans militære og finansielle ressourcer alvorligt udtørret af Kinas guerillakrig, i Japan vil den folkelige utilfredshed tage til, dets troppers moral vil blive

forringet yderligere, og landet vil blive mere isoleret i international sammenhæng. Hvad angår Kina, vil det gøre yderligere fremskridt på det politiske, militære og kulturelle område og i mobiliseringen af folket; guerillakrigen vil brede sig, på hjemmefronten vil en vis økonomisk vækst finde sted på grundlag af de små industrivirksomheder og det vidtspredte landbrug; den internationale støtte vil gradvis blive større, og hele billedet vil se anderledes ud, end det gør nu. Dette andet stadium vil komme til at strække sig over et ret langt tidsrum, i løbet af hvilket der vil ske en stor omvæltning af magtbalancen, hvor Kina gradvist vil være på vej op, medens Japan vil være på vej ned. Kina vil stige op fra sin underlegne position, og Japan vil miste sin overlegenhed; først kommer de to lande til at stå lige, og derefter vil deres indbyrdes styrke blive vendt om. Dernæst vil Kina stort set være færdigt med forberedelserne til modoffensiven og til at drive fjenden ud. Det bør atter understreges, at ændringen fra underlegenhed til overlegenhed og færdiggørelsen af forberedelserne til modoffensiven kommer til at omfatte tre ting, nemlig en forøgelse af Kinas egen styrke, en forøgelse af Japans vanskeligheder og en forøgelse af den internationale støtte; det er alle disse kræfter, der tilsammen vil tilvejebringe Kinas overlegenhed og fuldendelsen af dets forberedelser til modoffensiven.

44. På grund af den ujævne udvikling i Kinas politik og økonomi vil den strategiske modoffensiv i det tredie stadium ikke vise et ensartet og jævnt billede over hele landet i de indledende faser; den vil have en regional karakter, den vil vokse nogle steder og aftage andre steder. Fjenden vil ikke slække på sine forsøg på at splitte Kinas enhedsfront i løbet af dette stadium, derfor bliver arbejdet med at bevare den indre enhed i Kina stadig vigtigere, og vi bliver nødt til at sikre os, at den strategiske modoffensiv ikke bryder sammen på halvvejen på grund af indre splid. I denne periode bliver den internationale situation overordentlig gunstig for Kina. Det bliver Kinas opgave at benytte sig heraf, så det kan opnå fuldstændig befrielse og oprette en uafhængig demokratisk stat, hvilket samtidig vil være en hjælp til den verdensomspændende anti-fascistiske bevægelse.

45. Kina vil gå fra underlegenhed til jævnbyrdighed og dernæst til overlegenhed, Japan vil gå fra overlegenhed til jævnbyrdighed og endelig til underlegenhed; Kina vil bevæge sig fra defensiven til ligevægt og derfra til modoffensiven, Japan vil bevæge sig fra offensiven til forsvaret af sine erobringer og til sidst til retræten – således bliver forløbet og den uundgåelige tendens i den kinesisk-japanske krig.

46. Derfor er spørgsmålene og konklusionerne følgende: Bliver Kina undertvunget? Svaret er: Nej, det bliver ikke undertvunget, det vil vinde den endelige sejr. Kan Kina vinde en hurtig sejr? Svaret er: Nej, det kan ikke vinde en hurtig sejr, og krigen må blive langvarig. Er disse konklusioner korrekte? Det tror jeg.

47. På dette sted vil talsmændene for national underkastelse og kompromisløsninger atter fare frem og sige: »For at gå fra underlegenhed til jævnbyrdighed må Kina have en militær og økonomisk magt, der er lig med Japans, og for at gå fra jævnbyrdighed til overlegenhed får det brug for en militær og økonomisk magt, der er større end Japans. Men det er umuligt, derfor er ovenstående konklusioner ikke rigtige.«

48. Det er den såkaldte teori om, at »våben afgør alt«,[15] som er en mekanisk fremgangsmåde i studiet af krigen og et subjektivt og ensidigt synspunkt. Vor opfattelse vender sig imod dette, vi regner ikke kun med våben, men også med mennesker. Våben er en vigtig faktor i en krig, men ikke den afgørende faktor; det er mennesker, ikke ting, det kommer an på. Styrkeprøven er ikke kun en dyst på militær og økonomisk magt, men også en dyst på menneskelig styrke og moral. Militær og økonomisk magt bliver nødvendigvis udøvet af mennesker. Hvis det store flertal af det kinesiske og det japanske folk og af folkene i andre lande er på vor side i modstandskrigen mod Japan, hvordan kan så Japans militære og økonomiske magt, der udøves gennem tvang af et lille mindretal, gælde for overlegenhed? Og hvis den ikke gør det, bliver Kina så ikke den overlegne, selv om det udøver en forholdsvis underlegen militær og økonomisk magt? Der er ingen tvivl om, at Kina gradvist vil vokse i militær styrke og økonomisk magt under forudsætning af, at det holder ud i modstandskrigen og i enhedsfronten. Hvad vor fjende angår, vil hans militære og økonomiske magt med sikkerhed ændre sig i den modsatte retning, eftersom han vil være svækket på grund af den lange krig og af indre og ydre modsigelser.

Er der nogen grund til, at Kina ikke kan blive overlegent under disse omstændigheder? Og det er endda ikke alt. Skønt vi endnu ikke kan regne andre landes militære og økonomiske styrke for åbenlyst at være på vor side i særlig høj grad, er der da nogen grund til, at vi ikke vil kunne gøre det i fremtiden? Hvis Japans fjende ikke kun bliver Kina, hvis et eller flere lande i fremtiden benytter deres anselige militære og økonomiske styrke defensivt eller offensivt imod Japan og klart hjælper os, bliver vor overlegenhed da ikke endnu større? Japan er et lille land, dets krig er reaktionær og barbarisk, og det bliver stadig mere isoleret internationalt. Er der nogen grund til, at den langsigtede udvikling ikke afgørende skulle ændre den relative styrke mellem fjenden og os?

49. Talsmændene for en hurtig sejr glemmer imidlertid, at krig er en styrkeprøve, og at der ikke er noget grundlag for at udkæmpe strategisk afgørende slag og afkorte vejen til befrielse, før en vis ændring har fundet sted i de krigsførendes indbyrdes styrke. Hvis deres ideer blev omsat i praksis, ville vi uundgåeligt løbe panden mod en mur. Eller de snakker måske kun for deres egen fornøjelses skyld uden at have nogen virkelig hensigt om at udføre deres ideer i praksis. I den sidste ende vil hr. Virkelighed komme og hælde en spand koldt vand over disse sludrehoveder, han vil vise, at de kun er ordgydere, der ønsker at komme let til tingene, der ønsker at vinde uden at kæmpe. Vi har

hørt denne form for tom snak før, og vi hører den også nu, dog endnu ikke ret meget; men der kan komme mere af den, efterhånden som krigen udvikler sig til stadiet med ligevægt og videre til modoffensiven. Men i mellemtiden vil teorierne om national underkastelse tage til i hyppighed, hvis Kinas tab i det første stadium bliver temmelig store, og hvis det andet stadium kommer til at vare meget længe. Derfor bør vort krudt især bruges mod nederlagsteoretikerne og kun i anden række mod den tomme snak om hurtig sejr.

50. At krigen bliver langvarig er sikkert; men ingen kan forudsige, hvor mange måneder eller år den vil vare, eftersom dette udelukkende afhænger af ændringerne i magtbalancen. Alle de, der ønsker at afkorte krigen, har intet andet valg end at arbejde hårdt for at øge vor egen styrke og formindske fjendens. Den eneste vej frem er konkret at stræbe efter at vinde flere slag og udmatte fjendens styrker, udvikle guerillakrigen for at formindske de områder, som fjenden holder besat, til et minimum, at styrke og udvide enhedsfronten, så den omfatter alle nationens kræfter, at opbygge nye hære og udvikle nye krigsindustrier, at arbejde for politiske, økonomiske og kulturelle fremskridt, at mobilisere arbejderne, bønderne, forretningsfolkene, de intellektuelle og andre lag af folket, at opløse fjendens styrker og vinde hans soldaters støtte, at føre international propaganda for at sikre udenlandsk støtte og for at vinde støtte fra det japanske folk og andre undertrykte folk. Kun ved at gøre alt dette kan vi afkorte krigens varighed. Der findes ingen magisk genvej.

EN KRIG MED ET SIKSAK-MØNSTER

51. Vi kan med sikkerhed sige, at den langvarige modstandskrig imod Japan bliver en strålende og enestående side i bogen med menneskehedens krigshistorie. Et af denne krigs særegne træk bliver det sammenvævede siksakmønster, som stammer fra så modsatte faktorer som Japans barbari og dets mangel på tropper på den ene side, og på den anden side Kinas progressivitet og dets territoriums omfang. Der har været andre krige med et siksak-mønster i historien; det gælder f.eks. den tre år lange borgerkrig efter oktoberrevolutionen i Rusland. Men det som udmærker denne krig i Kina, er dens særlig langvarige og omfattende karakter, som vil sætte rekord i historien. Siksakmønstret fremtræder på følgende måde:

52. *Indre og ydre linier.* Som helhed bliver den anti-japanske krig udkæmpet på indre linier, men ser man på forholdet mellem hovedstyrkerne og guerillaenhederne, kæmper de førstnævnte på de indre linier og de sidstnævnte på de ydre, hvilket giver en usædvanlig knibtang om fjenden. Det samme kan siges om forholdet mellem de forskellige guerillaområder. Fra sin egen synsvinkel er ethvert guerillaområde en indre linie, og de andre er ydre linier, tilsammen udgør de mange kampfronter, som holder fjenden i et knibtangsgreb. I

krigens første stadium trækker den regulære hær, som opererer på indre linier, sig tilbage; men guerillaenhederne, som kæmper strategisk på de ydre linier, vil rykke frem med lange skridt gennem vidstrakte områder til fjendens bagland – de vil trænge endnu voldsommere frem på det andet stadium – dermed vil de komme til at skabe et bemærkelsesværdigt billede af både tilbagetrækning og fremrykning.

53. *Med og uden besiddelse af et bagland.* Hovedstyrkerne lader deres frontlinier gå til de ydre grænser af fjendens besatte områder og kæmper med landet som helhed som bagland. De guerillaenheder, som udstrækker kamplinierne til fjendens bagland, er adskilt fra landets bagland som helhed. Men hvert enkelt guerillaområde har sit eget lille bagland, som det støtter sig på for at oprette bevægelige kampfronter. Anderledes er det med isolerede guerillaenheder, som fra deres område bliver sendt ind bag fjendens linier i det samme område på kortvarige opgaver; sådanne isolerede enheder har intet bagland og heller ingen kampfront. »At kæmpe uden bagland« er et særligt træk ved revolutionære krige i den nye tidsalder. Det sker, hvor som helst der findes et umådeligt stort territorium, et progressivt folk og et højtudviklet politisk parti samt en højtudviklet hær; der er intet at frygte, men meget at vinde herved, og langt fra at tvivle på det, bør vi fremme det.

54. *Omringning og kontra-omringning.* Når man ser på krigen som helhed, er der ingen tvivl om, at vi er strategisk omringet af fjenden, fordi han er i strategisk offensiv og kæmper på ydre linier, medens vi er i strategisk defensiv og opererer på indre linier. Det er den første form, som fjendens omringning antager. For vort vedkommende kan vi omringe en eller flere af fjendens kolonner, der rykker frem imod os ad adskilte ruter. Vi kan gøre det, fordi vi udkæmper kampe og træfninger fra taktisk ydre linier, og fordi vi kan benytte talmæssigt overlegne styrker mod disse fjendtlige kolonner, som rykker frem imod os fra strategisk ydre linier. Dette er den første form, som vor kontra-omringning antager. Hvis vi dernæst ser på guerillabaseområderne i fjendens bagland, er hvert område – taget for sig – omringet af fjenden på alle sider, f.eks. i Wutai-bjergene, eller på tre sider, som det er tilfældet i området i det nordvestlige Shansi. Dette er den anden form, som fjendens omringning antager. Men hvis man betragter alle guerillaområderne tilsammen og ser dem i forhold til de regulære styrker, vil man forstå, at vi på den anden side omringer et stort antal fjendtlige styrker. I Shansi-provinsen, for eksempel, har vi omringet Tatung-Puchow-jernbanen på tre sider (øst- og vestflanken og den sydlige ende) og byen Taiyuan på alle sider; og der er mange tilsvarende eksempler i provinserne Hopei og Shantung. Det er den anden form, som vor kontra-omringning af fjenden antager. Således har fjenden to former for omringning, og vi har også to – nærmest som i et spil *weichi*.[16] Felttog og slag, som bliver udkæmpet af de to sider, svarer til erobringen af hinandens brikker; fjendens oprettelse af fæstninger (som i Taiyuan) og vores guerillabaseområder (som i Wutai-bjergene) svarer til træk, der gøres for at

komme til at beherske brættets felter. Hvis *weichi*-spillet udvides til at omfatte hele verden, viser der sig endnu en tredje form for omringning i forholdet mellem os og fjenden, nemlig den der dannes af dem, der står for agression, og dem, der står for fred. Men vor omringelse vil – akkurat som Buddhas hånd, forvandle sig til De fem elementers Bjerg, som spænder over universet, og den moderne Sun Wu-kung[17] – de fascistiske aggressorer – vil til sidst blive begravet under det for aldrig at rejse sig igen. Hvis vi derfor på internationalt plan kan danne en anti-japansk front i Stillehavsområdet, med Kina som én strategisk enhed, med Sovjetunionen og de andre lande, som vil følge det, som andre strategiske enheder, og med det japanske folks bevægelse som endnu en strategisk enhed, har vi et gigantisk net, hvorfra den fascistiske Sun Wu-kung ikke kan finde nogen flugtmuligheder, og det vil blive vor fjendes dommedag. Faktisk vil den dag, hvor dette kolossale net bliver dannet, utvivlsomt blive dagen, hvor den japanske imperialisme vil blive omstyrtet fuldstændigt. Vi spøger ikke; dette er krigens uundgåelige tendens.

55. *Store og små områder.* Der er en mulighed for, at fjenden vil besætte størstedelen af det kinesiske territorium syd for Den kinesiske Mur, og at kun en mindre del vil blive holdt intakt. Det er et af situationens aspekter. Men inden for denne del, som ikke omfatter de tre nordøstlige provinser, kan fjenden faktisk kun bevare grebet om de store byer, de vigtigste færdselsårer og nogle af sletterne – som måske vil være de mest betydningsfulde områder, men som sandsynligvis kun udgør den mindste del af befolkningen og af det besatte territorium, medens den største del vil blive omfattet af guerillaområderne, som vil skyde op overalt. Det er et andet af situationens aspekter. Hvis vi foruden provinserne syd for Den kinesiske Mur medtager Mongoliet, Sinkiang, Chinghai og Tibet, så vil det ubesatte område omfatte størstedelen af Kinas territorium, og det område, som fjenden har besat, bliver den mindste del, selv når de tre nordøstlige provinser tages med. Det er atter et andet aspekt ved situationen. Det område, som stadig holdes intakt, er uden tvivl vigtigt, og vi bør gøre os de største anstrengelser for at udvikle det, ikke kun politisk, økonomisk og militært, men, hvad der er vigtigt, også kulturelt. Fjenden har forandret vore tidligere kulturelle centre til kulturelt tilbageståede områder, og vi må ændre de tidligere kulturelt tilbagestående områder til kulturelle centre. Samtidig er arbejdet for at udvikle udstrakte guerillaområder bag fjendens linier også yderst vigtigt, og vi bør være opmærksomme på ethvert aspekt af dette arbejde, herunder det kulturelle. Alt i alt vil store dele af Kinas territorium – nemlig landdistrikterne – blive forandret til egne med fremskridt og lys, medens små dele – nemlig de dele, som fjenden har besat, og især de store byer – midlertidigt vil blive tilbagestående og uoplyste områder.

56. Således ser man, at den langvarige og omfattende modstandskrig mod Japan er en krig med et siksak-mønster militært, økonomisk og kulturelt. Den er et strålende syn i krigens annaler, et heltemodigt foretagende af den

kinesiske nation, en bedrift som vil ryste jorden. Denne krig vil ikke blot påvirke Kina og Japan ved at tilskynde dem begge til hurtige fremskridt, men den vil også få betydning for resten af verden; den vil tilskynde alle nationer, især de undertrykte lande som Indien til fremskridt. Hver eneste kineser bør samvittighedsfuldt kaste sig ind i denne krigs siksak-mønster, for det er den form for krigsførelse, hvorved den kinesiske nation befrier sig selv, den specielle form for befrielseskrig, som føres af et halv-kolonialt land i 1930'erne og 40'erne.

KAMP FOR EVIG FRED

57. Den langvarige karakter af Kinas anti-japanske krig er uadskilleligt forbundet med kampen for evig fred i Kina og i hele verden. Der har aldrig været en historisk periode som den nuværende, hvor krig ligger så tæt ved evig fred. I flere tusinde år efter klassernes opståen har menneskehedens liv været fuldt af krige; hver nation har udkæmpet utallige krige, enten internt eller mod andre lande. I de kapitalistiske samfunds imperialistiske epoke bliver krige sat igang i et særligt stort omfang og med en særlig brutalitet. Den første imperialistiske krig, for tyve år siden, var den første af sin slags i historien, men ikke den sidste. Først den krig som nu er begyndt, er ikke langt fra at være den afgørende krig, dvs. ikke langt fra menneskehedens evige fred. På nuværende tidspunkt er en tredjedel af verdens befolkning gået ind i krigen. Først Italien, så Japan, Etiopien, så Spanien, så Kina. De krigsførende landes befolkning udgør næsten 600 milioner, eller næsten en tredjedel af verdens befolkning. De karakteristiske træk ved denne krig er, at den foregår uden afbrydelser, og at den bringer os nær den evige fred. Hvorfor bliver den ikke afbrudt? Efter at have angrebet Etiopien angreb Italien Spanien, og Tyskland gik med; så angreb Japan Kina. Hvad bliver det næste? Hitler vil uden tvivl gå i krig med stormagterne. »Fascisme er krig«[18] – dette er helt i overensstemmelse med sandheden. Der bliver ingen afbrydelse af den nuværende krigs udviking til en verdenskrig; menneskeheden vil ikke være i stand til at undgå krigskatastrofen. Hvorfor siger vi da, at den nuværende krig bringer evig fred nærmere? Den nuværende krig er et resultat af udviklingen i verdenskapitalismens almene krise, som begyndte med den første verdenskrig; denne almene krise er ved at drive de kapitalistiske lande ud i en ny krig, og først og fremmest ved at drive de fascistiske lande ud i nye krigseventyr. Vi kan forudse, at denne krig ikke vil redde kapitalismen, men fremskynde dens sammenbrud. Den vil få et større omfang og blive mere brutal end krigen for tyve år siden, alle lande vil uundgåeligt blive inddraget, den vil trække i langdrag, og menneskeheden vil komme til at lide meget. Men på grund af Sovjetunionens eksistens og den voksende politiske bevidsthed blandt verdens folk, vil utvivlsomt store revolutionære krige vokse frem af denne krig for at bekæmpe alle kontra-revolutionære krige. Det vil give denne krig en karakter

af en kamp for evig fred. Selv om der senere skulle komme endnu en periode med krig, vil den evige verdensfred ikke være langt borte. Når menneskeheden har fjernet kapitalismen, vil den nå tidsalderen med evig fred, og der vil ikke mere være behov for krig. Hverken hære, krigsskibe, bombefly eller giftgas vil være nødvendige til den tid. Derefter, og i al fremtid, vil menneskeheden aldrig mere kende til krig. De revolutionære krige, der allerede er begyndt, er en del af krigen for evig fred. Krigen mellem Kina og Japan, to lande som tilsammen har en befolkning på over 500 millioner, vil indtage en vigtig plads i denne kamp for evig fred, og resultatet af den vil blive den kinesiske nations befrielse. Fremtidens nye befriede Kina vil være uadskilleligt fra fremtidens nye befriede verden. Derfor har vor modstandskrig mod Japan karakter af en kamp for evig fred.

58. Historien viser, at krige kan deles i to slags, retfærdige og uretfærdige. Alle krige, der er progressive, er retfærdige, og alle krige, der vanskeliggør fremskridt, er uretfærdige. Vi kommunister er imod alle uretfærdige krige, men vi er ikke imod retfærdige krige. Ikke alene er vi ikke imod retfærdige krige, vi tager aktivt del i dem. Hvad angår uretfærdige krige, er 1. verdenskrig et eksempel. Her kæmpede begge sider for imperialistiske interesser; derfor var kommunister i hele verden modstandere af den. Man går imod sådan en krig ved at gøre alt, hvad der er muligt, for at forhindre den i at bryde ud. Når den er brudt ud, går man imod krig med krig, imod uretfærdig krig med retfærdig krig, når det er muligt. Japans krig er en uretfærdig krig. Den holder fremskridtet tilbage, og verdens folk – inklusive Japans – bør være og er imod den. I vort land har folket og regeringen, det kommunistiske parti og Kuomintang alle hejst retfærdighedens banner i den nationale revolutionære krig imod aggressionen. Vores krig er hellig og retfærdig, den er progressiv, og dens mål er fred. Målet er fred – ikke bare i et land – men i hele verden. Ikke bare midlertidig fred, men evig fred. For at nå dette mål må vi udkæmpe en kamp på liv eller død, være rede til et hvilket som helst offer, holde ud til enden og ikke standse, før målet er nået. Uanset hvor store ofrene bliver og hvor lang tid, der skal til for at nå målet, ligger der allerede en ny verden foran os med lys og evig fred. Når vi sætter denne krig i gang, bygger det på vor tro på det nye Kina og den nye verden med evig fred og evigt lys, som vi stræber efter. Fascisme og imperialisme vil forlænge krigen, men vi vil sætte en stopper for den i en ikke alt for fjern fremtid. Flertallet af menneskeheden bør anstrenge sig til det yderste for at nå dette mål. De 450 millioner mennesker i Kina udgør en fjerdedel af verdens befolkning, og de vil besejre den japanske imperialisme ved deres fælles anstrengelser og skabe et nyt Kina med frihed og lighed, og derved vil de i sandhed yde et storslået bidrag til kampen for evig fred. Dette er ikke noget forfængeligt håb, for hele verden er ved at tage dette skridt som følge af den sociale og økonomiske udvikling. Under forudsætning af, at flertallet af menneskeheden arbejder sammen, vil vores mål med sikkerhed være nået i løbet af flere årtier.

MENNESKETS DYNAMISKE ROLLE I KRIGEN

59. Indtil nu har vi forklaret, hvorfor krigen er en langvarig krig, og hvorfor den endelige sejr bliver Kinas, og i behandlingen heraf har vi lagt vægt på at forklare, hvad langvarig krig betyder og ikke betyder. Nu vil vi gå over til at se på spørgsmålet, om hvad der skal gøres og ikke gøres. Hvordan fører man en langvarig krig, og hvordan vinder man endelig sejr? Disse spørgsmål vil blive besvaret nedenfor. Vi vil derfor diskutere følgende problemer i rækkefølge: menneskets dynamiske rolle i krigen, krig og politik, politisk mobilisering til modstandskrigen, krigens mål, offensiv inden for defensiven, lynkrigsførelse i en langvarig krig, ydre linier inden for indre linier, initiativ, fleksibilitet, planlægning, mobil krigsførelse, guerillakrig, stillingskrig, tilintetgørelseskrig, opslidningskrig, mulighederne for at udnytte fjendens fejltagelser, spørgsmålet om aktiv deltagelse i den anti-japanske krig og hæren og folket som fundamentet for sejren. Lad os begynde med spørgsmålet om menneskets dynamiske rolle.

60. Når vi siger, at vi er imod en subjektiv måde at forholde sig til problemerne på, så mener vi, at vi må bekæmpe ideer, som ikke bygger på, eller ikke svarer til de objektive kendsgerninger, fordi sådanne ideer er lunefulde og vildledende og vil føre til fejltaglser. Men uanset, hvad der skal gøres, skal det gøres af mennesker; langvarig krig og endelig sejr kan ikke blive til virkelighed, hvis ikke mennesker handler. For at sådanne handlinger skal være effektive, må der være nogle som udleder ideer, principper eller synspunkter af de objektive kendsgerninger, som fremlægger planer, direktiver, politiske linjer, strategiske og taktiske planer. Ideer er subjektive, medens en bedrift eller en handling er det subjektive overført til det objektive, men de repræsenterer begge den forandrende kraft, som er særegen for mennesker. Vi giver denne forandrende kraft betegnelsen »menneskets bevidste dynamiske rolle«, og det er et væsenstræk, som adskiller mennesket fra alle andre levende væsener. Alle forestillinger, som er baseret på og svarer til objektive kendsgerninger er korrekte forestillinger, og enhver bedrift eller handling, som bygger på rigtige forestillinger, er rigtige handlinger. Vi må give fuldt spillerum for disse ideer og handlinger, til menneskets dynamiske rolle. Den anti-japanske krig bliver ført for at drive imperialismen ud og for at omdanne det gamle Kina til et nyt Kina, dette kan kun opnås, når hele det kinesiske folk er mobiliseret, og det får fuld frihed for sin bevidste dynamiske rolle i modstanden mod Japan. Bliver vi bare siddende uden at handle, er det kun underkastelsen, der venter os, og der bliver hverken en langvarig krig eller en endelig sejr.

61. Det er et karakteristisk træk ved mennesket, at det udøver en bevidst dynamisk rolle. Dette viser mennesket tydeligt i krig. Det er sandt, at sejr eller nederlag i krig afgøres af de militære, politiske, økonomiske og geografiske forhold på begge sider, karakteren af den krig, hver side sætter igang, og af

den internationale støtte, som hver side nyder, men det bliver ikke kun afgjort af disse forhold; i sig selv udgør de mulighederne for sejr eller nederlag, men de afgør ikke krigens udfald. For at afgøre sagen må der tilføjes subjektive faktorer, nemlig ledelsen af krigsførelsen, menneskets bevidst dynamiske rolle i krigen.

62. De, der leder en krig, kan ikke sætte sig ud over de begrænsninger, som de objektive betingelser påtvinger dem, når de forsøger at vinde sejr; men inden for disse begrænsninger både kan og skal de spille en dynamisk rolle i deres stræben efter sejr. Den scene, som lederne i en krig skal optræde på, må bygges op på grundlag af de objektive muligheder; men på den scene kan de instruere mangt et drama fyldt med lyd og farve, magt og storhed. Når lederne har fået det objektive materielle grundlag, bør de vise deres tapperhed og stille alle deres styrker op for at knuse fjenden, omdanne den nuværende situation, hvor vort land og samfund lider under overgreb og undertrykkelse, og skabe et nyt frihedens og lighedens Kina; her er det, at vor dygtighed til at lede en krig, kan og skal forbedres. Vi ønsker ikke, at nogen af vore militære ledere skal løsrive sig fra de objektive vilkår i krigen og blive famlende brushoveder, derimod ønsker vi afgjort, at enhver militær leder bliver en både dristig og skarpsindig general. Vore ledere bør ikke kun være i besiddelse af en dristighed, der overvælder fjenden, men også af evnen til at mestre situationen, efterhånden som krigen ændrer sig. Når de svømmer i krigens ocean, skal de ikke flyde med strømmen, men sikre at de når den modsatte bred med afmålte tag. At føre krig uden strategi og taktik, som danner lovene for krigens ledelse, er som at være ude dér, hvor man ikke kan bunde og heller ikke svømme.

KRIG OG POLITIK

63. »Krig er fortsættelsen af politik.« I denne betydning er krig politik, og krig er i sig selv en politisk handling; fra gammel tid har der aldrig været en krig, som ikke havde en politisk karakter. Den anti-japanske krig er en revolutioær krig, som føres af hele nationen, og sejren kan ikke adskilles fra krigens politiske mål – at drive den japanske imperialisme ud og bygge et Kina med frihed og lighed – den er uadskillelig fra den almene politik om at holde ud i modstandskrigen og i enhedsfronten, uadskillelig fra mobiliseringen af hele folket, og fra de politiske principper om enhed mellem officerer og menige, om enhed mellem hæren og folket, og om opløsningen af fjendens styrker, og uadskillelig fra den effektive anvendelse af enhedsfrontspolitikken, fra mobiliseringen på den kulturelle front, og fra anstrengelserne for at opnå international støtte og støtte fra folket i Japan. Kort sagt, krig kan ikke et øjeblik adskilles fra politik. Enhver tendens blandt de anti-japanske væbnede styrker

til at ringeagte politikken ved at isolere krigen fra den og ved at slå til lyd for forestillingen om krigen som en absolut størrelse er forkert og bør rettes.

64. Men krigen har sine egne specielle karakteristika, og i denne betydning kan den ikke sættes lig med politik i almindelighed. »Krig er fortsættelse af politikken med andre ... midler.«[19] Når politikken udvikler sig til et vist niveau, ud over hvilket den ikke kan fortsætte med sædvanlige midler, bryder krigen ud og fejer forhindringerne af vejen. For eksempel er Kinas halv-uafhængige status en forhindring for den japanske imperialismes vækst, følgelig har Japan sluppet en aggressionskrig løs for at fjerne denne hindring. Hvad med Kina? Imperialistisk undertrykkelse har længe været en hæmsko for Kinas borgerligt-demokratiske revolution, følgelig er der ført mange befrielseskrige for at feje undertrykkelsen af vejen. Japan benytter sig nu af krig med det formål at undertrykke Kina og at blokere totalt for den kinesiske revolutions fremgang, og derfor er Kina tvunget til at føre en modstandskrig, fordi det er fast besluttet på at fjerne denne forhindring. Når forhindringen er fjernet, vil vort politiske mål blive nået og krigen blive bragt til afslutning. Men hvis forhindringen ikke fjernes fuldstændigt, må krigen fortsættes, indtil målet er opnået. Således vil enhver, som søger at opnå et kompromis i den anti-japanske krig, være sikker på fiasko, for selv om et kompromis af en eller anden grund skulle vise sig, ville krigen atter bryde ud, eftersom de brede folkemasser med sikkerhed ikke vil underkaste sig, men fortsætte krigen, indtil dens politiske mål er nået. Man kan derfor sige, at krig er politik med blodsudgydelse, medens politik er krig uden blodsudgydelse.

65. Af krigens særegne karakteristika opstår der specielle organisationer, en speciel række af metoder og en særegen proces. Organisationerne er de væbnede styrker, og alt hvad dertil hører. Metoderne er strategi og taktik til ledelse af krigen. Processen er den særlige form for samfundsmæssig aktivitet, der får de kæmpende væbnede styker til at angribe hinanden eller til at forsvare sig mod hinanden, og hertil bruger de en strategi og en taktik, som er til fordel for dem selv og til ugunst for fjenden. Følgelig er erfaring i krig en speciel erfaring. Alle, som deltager i krig, må frigøre sig for deres vaner og vænne sig til krigen, hvis de skal vinde sejr.

DEN POLITISKE MOBILISERING TIL MODSTANDSKRIGEN

66. En national krig så storslået som vor kan ikke vindes uden en udbredt og gennemgribende politisk mobilisering. Før den anti-japanske krig var der ingen politisk mobilisering til modstand mod Japan, og det var et stort handicap, som har haft til resultat, at Kina allerede har tabt et træk til fjenden. Efter at krigen begyndte, var den politiske mobilisering langt fra

udbredt og slet ikke dybtgående. Det var fjendens kanonild og bomberne, der blev kastet fra fjendens fly, som bragte nyheden om krigen ud til flertallet af befolkningen. Det gav også en slags mobilisering, men den blev sat i værk af fjenden, vi gjorde det ikke selv. I de fjernere egne, hvor larmen fra kanonerne ikke kan høres, lever folk stilfærdigt, som de plejer, selv nu. Denne situation skal ændres, ellers vil vi ikke kunne vinde i vores kamp på liv eller død. Vi må aldrig tabe endnu et træk til fjenden; tværtimod skal vi fuldt ud benytte dette træk, politisk mobilisering, for at få overtaget over ham. Dette træk er afgørende, og andre kommer først i anden række. Mobiliseringen af de brede masser over hele landet vil skabe et stort hav, som fjenden kan druknes i, og det vil skabe de betingelser, som vil rette op på vor underlegenhed i bevæbning og andre ting, og det vil skabe forudsætningen for at overvinde enhver vanskelighed i krigen. For at sejre må vi holde ud i modstandskrigen, i enhedsfronten og i den langvarige krig. Men alt dette er uadskilleligt fra mobiliseringen af folket. At ønske sejr og dog overse den politiske mobilisering er ligesom at ønske at »tage sydpå ved at styre stridsvognen mod nord«, og resultatet vil uundgåeligt blive nederlag.

67. Hvad betyder politisk mobilisering? For det første betyder det at fortælle hæren og folket om krigens politiske sigte. Det er nødvendigt, at enhver soldat og civilist forstår, hvorfor krigen skal føres, og på hvilken måde dette vedkommer ham. Krigens politiske mål er »at drive den japanske imperialisme ud og bygge et nyt Kina med frihed og lighed«; vi må forkynde dette perspektiv overfor enhver, overfor alle soldater og civile, før vi vil kunne skabe en opblomstring i den anti-japanske bevægelse, før vi kan få hundreder af millioner til at stå sammen som én mand, så de yder alt, hvad de kan, i krigen. For det andet er det ikke nok bare at forklare dem målet. De træk og den taktik, som man vil anvende for at nå det, skal de også have at vide; det betyder, at der skal være et politisk program. Vi har allerede 10-punktsprogrammet for modstanden mod Japan og nationens frelse og ligeledes programmet for væbnet modstand og national genopbygning; vi bør fremlægge dem i populær form både for hæren og for folket og mobilisere alle til at føre dem ud i livet. Uden et klart konkret politisk program er det umuligt at mobilisere alle væbnede styrker og hele folket til at føre krigen mod Japan til dens afslutning. Det tredje spørgsmål er, hvordan vi skal mobilisere dem. Det skal vi gøre ved det talte ord, ved løbesedler, skuespil og film, gennem skoler, gennem masseorganisationerne og vore kadrer. Det, der er udrettet i Kuomintangs område indtil nu, er kun en dråbe i havet, og ydermere er det blevet gjort på en måde, der passer dårligt til folkets smag og i en usympatisk ånd; dette må ændres drastisk. For det fjerde er det ikke nok at mobilisere én gang, den politiske mobilisering til modstandskrigen skal fortsættes. Det er ikke vort job at læse op af vort politiske program for folket, for der er ingen der vil lytte til den slags højtlæsning. Vi må sætte den politiske mobilisering i sammenhæng med krigens udvikling og med soldaternes og folkets liv, så

agitationen hænger sammen. Dette er en sag af umådelig vigtighed, og vor sejr i krigen afhænger primært heraf.

KRIGENS MÅL

68. Nu beskæftiger vi os ikke med krigens politiske mål; det politiske mål i modstandskrigen mod Japan er fastslået ovenfor som »at drive den japanske imperialisme ud og bygge et nyt Kina med frihed og lighed«. Her beskæftiger vi os heller ikke med krigens elementære forhold, krig som »politik med blodsudgydelse«, som gensidig nedslagtning af hære, der kæmper mod hinanden. Krigens specifikke mål er »at bevare sig selv og at tilintetgøre fjenden« (at tilintetgøre fjenden betyder at afvæbne ham eller »at fratage ham evnen til at gøre modstand«, og det betyder ikke den fysiske tilintetgørelse af hvert medlem af hans styrker). I gammel krigsførelse blev spyddet og skjoldet brugt, spyddet til at angribe og tilintetgøre fjenden og skjoldet til at forsvare og bevare sig selv. Lige til vor tid er alle våben en udvikling af spyddet og skjoldet. Bombeflyet, maskingeværet, de langtrækkende kanoner og giftgassen er udviklinger af spyddet, medens beskyttelsesrum, stålhjelmen, betonfæstningerne og gasmaskerne er udviklinger af skjoldet. En tank er et nyt våben, som kombinerer både spyddets og skjoldets funktion. Det vigtigste middel til at tilintetgøre fjenden er angrebet, men forsvaret kan ikke undværes. I et angreb er det øjeblikkelige mål at knuse fjenden, men det tjener samtidig bevarelsen af én selv, for hvis ikke fjenden bliver tilintetgjort, bliver man det selv. I forsvaret er det øjeblikkelige mål at sikre sig selv, men forsvaret er samtidig et middel, der supplerer angrebet eller forberedelsen af angrebet. Tilbagetrækning hører ind under forsvarets område og er en forlængelse af forsvaret, medens forfølgelse er en forlængelse af angrebet. Det bør understreges, at tilintetgørelsen af fjenden er krigens primære mål og beskyttelsen af sig selv det sekundære, for kun ved at tilintetgøre fjenden i stort tal, kan man effektivt beskytte sig selv. Derfor er angrebet, som er det vigtigste middel til at tilintetgøre fjenden, det primære, medens forsvaret, som er et supplerende middel til at knuse fjenden og et middel til selvbeskyttelse, er sekundært. I faktisk krigsførelse spiller forsvaret den største rolle i meget af tiden og angrebet den største rolle i resten af tiden; men hvis man ser på krigen som helhed, forbliver angrebet det vigtigste.

69. Hvordan retfærdiggør vi opmuntringen til heroiske ofre i krigen? Modsiger det ikke »selvbeskyttelse«? Nej, det gør det ikke; opofrelse og selvbeskyttelse er på én gang i modsætning til og komplementære til hinanden. Krig er politik med blodsudgydelse, og det kræver en pris, sommetider en overordentlig høj pris. Delvis og midlertidig opofrelse (ikke-bevarelse) påtager man sig for at sikre en permanent bevarelse. Det er netop af den grund, at vi siger, at angreb, der grundlæggende er et middel til at tilintetgøre

fjenden, også fungerer som selvbeskyttelse. Det er netop grunden til, at forsvar må ledsages af angreb og ikke udelukkende være forsvar.

70. Krigens mål, nemlig bevarelsen af sig selv og tilintetgørelsen af fjenden, er krigens væsen og grundlaget for alle krigshandlinger; dette præger alle krigshandlinger fra de tekniske til de strategiske. Krigens mål er det styrende princip i krig, og ingen tekniske, taktiske eller strategiske opfattelser må på nogen måde glemme det. Hvad betyder f.eks. princippet om »at søge dækning og gøre fuld brug af ildkraft« under skydning? Formålet med det førstnævnte er selvbeskyttelse, og formålet med det sidste er at tilintetgøre fjenden. Til det første bruger man forskellige metoder, man benytter sig af terrænet og dets særtræk, man tager en hurtig spurt fremad, man deler sig op i spredt formation. Til det sidste bruger man andre teknikker, som at rydde ildzonen og at organisere et net af skudlinier. Hvad angår forholdet mellem angrebsstyrken, forsvarsstyrken og reservestyrken i en taktisk manøvre, skal den første tilintetgøre fjenden, den anden beskytte egne styrker, og den tredje kan bruges til begge formål efter omstændighederne – enten til at tilintetgøre fjenden (hvor den supplerer angrebsstyrken eller bruges som forfølgelsesstyrke) eller til selvbeskyttelse (hvor den supplerer forsvarsstyrken eller tjener som dækningsstyrke). Således kan intet teknisk, taktisk eller strategisk formål løsrives fra krigens mål, og dette mål gennemsyrer hele krigen, og går igennem den fra begyndelsen til slutningen.

71. I ledelsen af den anti-japanske krig må cheferne på de forskellige niveauer hverken tabe forskellen mellem de fundamentale faktorer på begge sider eller krigens mål af syne. Under de militære operationer udvikler disse faktorer sig i begge parters kamp for at bevare sig selv og tilintetgøre modstanderen. I vor krigsførelse stræber vi i hver eneste opgave efter at vinde en sejr, stor eller lille, og at afvæbne en del af fjenden og at tilintetgøre en del af hans mænd og materiel. Vi må samordne resultaterne af disse delvise ødelæggelser af fjenden i større strategiske sejre og på den måde opnå det endelige politiske mål, at drive fjenden ud, at beskytte fædrelandet og at opbygge et nyt Kina.

OFFENSIV INDEN FOR DEFENSIVEN, LYNKRIG INDEN FOR EN LANGVARIG KRIG, YDRE LINIER INDEN FOR INDRE LINIER

72. Lad os nu undersøge den specifikke strategi for modstandskrigen mod Japan. Vi har allerede sagt, at vor strategi i modstanden mod Japan er langvarig krig, og det er sandelig også fuldstændig rigtigt. Men det er strategi i almindelighed, ikke specifikt. Hvordan bør krigen føres specifikt? Det spørgsmål skal vi nu se på. Vort svar er som følger: På krigens første og andet stadium, dvs. i stadierne hvor fjenden er i offensiven og opretholder sine

erobringer, bør vi benytte os af taktiske offensiver inden for rammerne af den strategiske defensiv, af felttog og lynkrigsslag inden for den strategisk langvarige krig, af felttog og slag på ydre linier inden for strategiske indre linier. På det tredie stadium bør vi iværksætte den strategiske modoffensiv.

73. Eftersom Japan er en stærk imperialistisk magt, og vi er et svagt halvkolonialt og halv-feudalt land, har det benyttet en offensiv strategi, medens vi befinder os i en strategisk defensiv. Japan prøver at gennemføre lynkrigens strategi; vi bør bevidst gennemføre den langvarige krigs strategi. Japan bruger dusinvis af hærdivisioner med temmelig høj kampeffektivitet (nu 30 i antal) og dele af sin flåde til at omringe og blokere Kina både fra land- og fra søsiden, og det bruger sit luftvåben til at bombardere Kina. Dets hær har allerede etableret en lang front, der strækker sig fra Paotow til Hangchow, og dets flåde har nået Fukien og Kwangtung; således har operationerne på de ydre linier taget form i stor målestok. På den anden side befinder vi os i en position, hvor vi opererer på indre linier. Det skyldes altsammen, at fjenden er stærk, medens vi er svage. Dette er et af situationens aspekter.

74. Men der er et andet andet og stik modsat aspekt: Japan mangler soldater, selv om det er stærkt. Kina har et stort territorium, en stor befolkning og mange soldater. Heraf følger to vigtige konsekvenser. For det første kan fjenden, som bruger sine små styrker mod et stort land, kun besætte nogle af de store byer, hovedfærdselsårerne og dele af sletterne. Således er der udstrakte områder under hans besættelse, som han må lade være ubevogtede, og de danner en skueplads for vor guerillakrig. Hvis vi betragter Kina som helhed, selv under forudsætning af, at det lykkes fjenden at besætte linjen, der forbinder Canton, Wuhan og Lanchow og de tilstødende områder, kan han næppe holde områderne uden for disse, og det betyder, at Kina har et bagland og vitale baser, hvorfra det kan fortsætte sin langvarige krig til den endelige sejr. For det andet bliver fjenden omringet af vore styrker, når han konfronterer sine små styrker med vore. Fjenden angriber os langs adskillige ruter, strategisk befinder han sig på de ydre linier, medens vi er på de indre linier, strategisk er han i offensiven, medens vi er i defensiven. Det tager sig altsammen meget ugunstigt ud for os. Imidlertid kan vi gøre brug af vore to fortrin, nemlig vort enorme område og vore store styrker. I stedet for stædig stillingskrig kan vi benytte os af mobil krigsførelse, og vi kan bruge adskillige divisioner mod én af fjendens, flere gange titusinde mand mod hans titusinde, flere kolonner mod en af hans og pludselig omringe og angribe en enkelt kolonne på slagmarkens ydre linier. På denne måde bliver fjenden tvunget til at kæmpe på indre linier, og han bliver tvunget i defensiven i felttog og slag, selv om han befinder sig på de ydre linier og er i offensiven strategisk. For vort vedkommende bliver indre linier og defensiven i strategien til ydre linier og offensiv i felttog og slag. På den måde kan man klare én eller faktisk enhver af fjendens kolonner på fremmarch. Begge de konsekvenser, som er diskuteret ovenfor, følger af det faktum, at fjendens tal er lille, medens

vort er stort. Yderligere er fjendens styrker stærke (med hensyn til våben og uddannelse) selv om de er små, mens vore styrker er svage (hvad angår våben og uddannelse, men ikke moral). Derfor bør vi ikke blot anvende store styrker mod fjendens små i felttog og slag, men vi bør også bruge en taktik, der giver hurtige afgørelser. I almindelighed bør vi angribe fjenden, når han er i bevægelse, og ikke når han har slået lejr, hvis vi skal opnå en hurtig afgørelse. Vi bør i forvejen koncentrere en stor styrke i skjul langs den rute, fjenden med sikkerhed vil følge, og medens han er i bevægelse, skal vi rykke pludseligt frem for at omringe og angribe ham, inden han når at blive klar over, hvad der foregår, så slaget hurtigt bliver afsluttet. Hvis vi kæmper godt, kan vi ødelægge hele den fjendtlige styrke, eller størstedelen, eller en vis del af den, og selv hvis vi ikke kæmper så godt, kan vi påføre ham alvorlige tab. Dette gælder for hvert eneste af vore slag. Hvis vi kunne vinde en sejr i en størrelsesorden som den ved Pinghsingkuan eller Taierhchuang, for ikke at tale om en endnu større, ville det demoralisere fjenden kolossalt og stimulere vore egne styrkers moral og påkalde international støtte. Således skal vor strategisk langvarige krig i felten omsættes i slag med hurtige afgørelser. Fjendens krigsførelse, der strategisk bygger på en hurtig afgørelse, må nødvendigvis blive langvarig, efter at han er blevet slået i mange felttog og slag.

75. Kort sagt går ovenstående operative principper for felttog og slag ud på at føre »offensiv lynkrig på de ydre linier«. Det står over for vort strategiske princip, der går ud på »langvarig defensiv krigsførelse på indre linier«, men det er et ufravigeligt princip for at gennemføre denne strategi. Hvis vi også benyttede princippet om »langvarig defensiv krigsførelse på indre linier« i felttog og slag, som vi gjorde i begyndelsen af modstandskrigen, ville det være fuldstændig uanvendeligt under forhold, hvor fjendens antal er lille, medens vort er stort, hvor fjenden er stærk, medens vi er svage; i så fald ville vi aldrig nå vort strategiske mål for den langvarige krig, og vi ville blive slået af fjenden. Det er grunden til, at vi hele tiden har anbefalet opbygningen af alle landets styrker i et stort antal felthære, som hver svarer til en af fjendens felthære, men således at vi har to, tre eller fire gange deres styrke, så vi på den måde holder fjenden i bevægelse på omfattende krigsskuepladser i henhold til det princip, der er skitseret ovenfor. Dette princip med »offensiv lynkrig på de ydre linier« kan og skal bruges både i guerilla- og i regulær krigsførelse. Det kan anvendes ikke blot på ethvert af krigens stadier, men i hele dens forløb. På den strategiske modoffensivs stadium, når vi er bedre teknisk udrustede, og ikke længere befinder os i en position, hvor den svage kæmper mod den stærke, vil vi være i stand til at tage fanger og bytte i stor målestok så meget mere effektivt, hvis vi fortsætter med at indsætte overlegne styrketal i offensive lynkrigsslag på de ydre linier. Hvis vi f.eks. bruger to, tre eller fire motoriserede divisioner mod én af fjendens motoriserede divisioner, kan vi være så meget mere sikre på at ødelægge den. Det er sund fornuft, at mange stærke fyre let kan tæve én.

76. Hvis vi beslutsomt anvender »offensiv lynkrig på de ydre linier« på slagmarken, vil vi ikke blot kunne ændre magtbalancen på slagmarken; men vi vil også gradvis ændre den almene situation. På slagmarken vil vi være i offensiven og fjenden i defensiven, vi vil benytte overlegne styrketal på ydre linier, fjenden underlegne på indre, og vi vil stræbe efter hurtige afgørelser, medens fjenden ikke vil være i stand til at trække kampen i langdrag, medens han venter på forstærkninger, hvad han nok vil forsøge; af alle disse grunde vil fjendens stilling ændre sig fra styrke til svaghed, fra overlegenhed til underlegenhed, medens vore styrker fra at være svage vil blive stærke, fra at være underlegne vil blive overlegne. Når mange sådanne slag er blevet kæmpet til sejr, vil den almene situation mellem fjenden og os ændres. Det vil sige, at gennem ophobningen af sejre på mange slagmarker gennem offensiv lynkrig på ydre linier, vil vi gradvis styrke os selv og svække fjenden, og det må nødvendigvis påvirke den almene magtbalance og fremkalde ændringer i den. Når det sker, vil disse forandringer, sammen med de andre faktorer i vor favør og faktorerne inden for fjendens lejr og en gunstig international situation, vende helhedsbilledet mellem os og fjenden, først til ligestilling derefter til vor overlegenhed. Det bliver tidspunktet, hvor vi skal sætte modoffensiven ind og drive fjenden ud af landet.

77. Krig er en styrkeprøve, men det oprindelige styrkeforhold ændrer sig i krigens løb. Her er den afgørende faktor den subjektive anstrengelse – at vinde flere sejre og begå færre fejl. De objektive faktorer danner mulighederne for sådanne ændringer, men for at forandre denne mulighed til en realitet, er både en korrekt politik og den subjektive anstrengelse væsentlig. Det er på denne måde, at den subjektive faktor spiller den afgørende rolle.

INITIATIV, FLEKSIBILITET OG PLANLÆGNING

78. I offensive lynkrigsfelttog og -slag, der foregår på de ydre linier, er det afgørende element »offensiven«, betegnelsen »ydre linier« henviser til offensivens område, og »lynkrig« til dens varighed. Deraf navnet »offensiv lynkrig på ydre linier«. Det er den bedste måde at føre langvarig krig på, og den omfatter også det, der er kendt som mobil krigsførelse. Man kan ikke føre denne form for krig uden at udvise initiativ, fleksibilitet og planlægning. Lad os derfor undersøge disse tre spørgsmål.

79. Vi har allerede talt om menneskets bevidste dynamiske rolle, så hvorfor taler vi nu atter om initiativ? Ved den bevidste dynamiske rolle forstår vi bevidste handlinger og antrengelser, hvilket er et karaktertræk som adskiller mennesket fra andre væsener. Dette karaktertræk kommer stærkest til udtryk i krig, hvilket vi allerede har behandlet. Ved initiativet forstår vi en hærs handlefrihed til forskel fra et påført tab af frihed. Handlefrihed er det, som en hærs liv beror på, og hvis den mister handlefriheden, er hæren nær nederlag og udslettelse. En soldat afvæbnes, når han ikke kan handle, fordi

han er tvunget ind i en passiv stilling. Det samme gælder, når en hær lider nederlag. Af denne grund gør begge parter alt, hvad de kan, for at vinde initiativet og undgå passivitet. Man kan sige, at den offensive lynkrig på ydre linier med den fleksibilitet og planlægning, som er nødvendig for at gennemføre den, er en måde at vinde initiativet på, og derved tvinge fjenden over i en passiv position, hvilket atter vil sige, at vi vil bevare os selv og tilintetgøre fjenden. Men initiativ eller passivitet kan ikke adskilles fra styrkeforholdet i krigen. Som følge heraf er det også uadskilleligt fra en korrekt eller en forkert subjektiv ledelse af krigen. Desuden er der spørgsmålet om at udnytte fjendens misforståelser og uforberedthed for derved at vinde initiativet og tvinge fjenden ind i passivitet. Disse punkter vil blive taget op nedenfor.

80. Initiativet kan ikke adskilles fra overlegenheden i evnen til at føre krig, medens passivitet er uadskilleligt forbundet med underlegenhed i evnen til at føre krig. En sådan underlegenhed eller overlegenhed er det objektive grundlag for initiativ eller passivitet. Det er naturligt, at det strategiske initiativ bedre kan opretholdes og gennemføres i en strategisk offensiv. Derimod er det kun muligt at bevare det absolutte initiativ, når man har den absolutte overlegenhed og fjenden den absolutte underlegenhed. Når en stærk, rask mand bryder med en handicappet, har han det absolutte initiativ. Hvis Japan ikke var plaget af uløselige modsigelser, hvis det f.eks. kunne kaste en enorm styrke på flere millioner mand eller på ti millioner ind i krigen på én gang, hvis dets finanser var flere gange større, end de er, hvis det ikke blev mødt med modstand fra sit eget folk og fra andre lande, og hvis det ikke førte en barbarisk politik, som vækker det kinesiske folks desperate modstand, så ville det være i stand til at bevare det absolutte initiativ nårsomhelst og hvorsomhelst. I historien finder man sjældent en sådan absolut overlegenhed i en krigs tidlige stadier; men den skal findes mod dens afslutning. For eksempel blev entente-landene absolut overlegne og Tysland absolut underlegent lige før Tysklands kapitulation i 1. verdenskrig. Derfor blev Tyskland slået, medens entente-landene sejrede. Dette var et eksempel på absolut overlegenhed og underlegenhed mod slutningen af en krig. Sådan var det også lige før Kinas sejr i Taierhchuang; der blev de isolerede japanske styrker reduceret til absolut underlegenhed efter bitre kampe, medens vore styrker vandt absolut overlegenhed. Derfor blev fjenden slået, og vi sejrede. Dette var et eksempel på absolut overlegenhed og underlegenhed ved slutningen af et felttog. En krig eller et felttog kan også ende med en situation med relativ overlegenhed eller lighed, og i så fald bliver der indgået kompromis i krigen, eller der vil indfinde sig et dødvande i felttoget. Men i de fleste tilfælde er det overlegenhed og underlegenhed, der afgør, om det bliver sejr eller nederlag. Alt dette gælder om krigens afslutning men ikke om dens begyndelse. Det kan forudsiges, at udfaldet af den kinesisk-japanske krig bliver, at Japan vil blive absolut underlegent og slået, og at Kina bliver absolut overlegent og vinder sejr. Men på det nuværende tidspunkt er overlegenheden og underlegenheden ikke

absolut på nogen af siderne, men relativ. Med fordelene i sin militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt nyder Japan godt af sin overlegenhed over os, som er svage såvel militært og økonomisk som politisk-militært, og det danner baggrunden for Japans initaitiv. Men eftersom dets militære og anden styrke ikke er kvantitativt stor og det har mange handicaps, bliver dets overlegenhed reduceret af dets egne modsigelser. Ved invasionen af Kina er Japans overlegenhed blevet yderligere reduceret, fordi det er stødt på vort enorme territorium, vor store befolkning, vore talrige tropper og vor beslutsomme modstand. Deraf kommer, at Japans almene stilling kun er relativt overlegen, og at dets evne til at bevare initiativet er blevet indskrænket og relativeret. Selv om Kina er bragt i en temmelig passiv strategisk stilling på grund af sin underlegne styrke, er det ikke desto mindre kvantitativt overlegen i territorium, befolkning og tropper, ligesom det er overlegent med hensyn til befolkningens og hærens moral og patriotiske had mod fjenden; denne overlegenhed reducerer graden af Kinas underlegenhed i militær, økonomisk og anden styrke, og den ændrer det til en relativ strategisk underlegenhed. Det nedsætter også graden af Kinas passivitet, så dets strategiske stilling er en relativ passivitet. Imidlertid er enhver passivitet en ulempe, og man må gøre sig umage for at ryste den af sig. Inden for militæret gøres det ved beslutsomt at indlede en offensiv lynkrigsførelse på ydre linier, ved at iværksætte guerillakrig i fjendens bagland. Derved sikrer man sig lokal overlegenhed og lokalt initiativ i flere felttog med mobil krigsførelse og guerillakrig. Gennem en sådan lokal overlegenhed og lokale initiativer i mange felttog, kan vi gradvis skabe strategisk overlegenhed og strategisk initiativ og redde os ud af den strategiske underlegenhed og passivitet. Sådan er samspillet mellem initiativ og passivitet, mellem over- og underlegenhed.

81. Ud fra dette kan vi også forstå forholdet mellem initiativ eller passivitet og den subjektive ledelse af krigen. Som det allerede er forklaret, er det muligt at slippe ud af vor relativt underlegne position og vor relative passivitet i strategisk henseende, og metoden er at skabe lokal overlegenhed og lokalt initiativ i mange felttog for derved at fravriste fjenden den lokale overlegenhed og det lokale initiativ og kaste ham ud i underlegenhed og passivitet. Disse lokale successer vil tilsammen give os strategisk overlegenhed og initiativ og give fjenden strategisk underlegenhed og passivitet. En sådan forandring afhænger af en korrekt subjektiv ledelse. Hvorfor? Fordi både vi og fjenden stræber efter overlegenhed og initiativ. Set fra denne synsvinkel er krig en strid på de subjektive evner hos lederne i de kæmpende hære, som på grundlag af materielle betingelser som militære styrker og finansielle ressourcer kæmper om initiativ og overlegenhed. Ud af striden kommer en sejrherre og en besejret; hvis vi lader forskellen i de objektive materielle betingelser ude af betragtning, må sejrherrens succes nødvendigvis skyldes en korrekt subjektiv ledelse og taberens nederlag en forkert subjektiv ledelse. Vi indrømmer, at krigen som fænomen er vanskeligere at forstå og er karakteriseret ved større

usikkerhed end noget andet samfundsmæssigt fænomen, med andre ord, at det mere er et spørgsmål om, hvad der er »sandsynligt«. Dog er krig på ingen måde overnaturlig, men er en jordbunden proces, der styres af nødvendigheden. Det er grunden til, at Sun Wu Tzu's grundsætning: »Kend fjenden og kend dig selv, og du kan udkæmpe et hundrede slag uden fare for nederlag«[20], forbliver en videnskabelig sandhed. Fejltagelser opstår af uvidenhed om fjenden og om os selv, og yderligere gør krigens usædvanlige natur det i mange tilfælde umuligt at have det fulde kendskab til begge parter; herfra stammer usikkerheden om militære forhold og operationer, og herfra stammer fejltagelser og nederlag. Men uanset situationen og bevægelserne i en krig kan man erkende dens almene aspekter og vigtige sider. Det er muligt for en leder at begrænse fejl og at give en generelt rigtig ledelse, når han først foretager alle slags undersøgelser og dernæst foretager intelligente logiske slutninger og vurderinger. Når vi er udrustede med det våben, der hedder »en generelt rigtig ledelse«, kan vi vinde flere slag og forandre vor underlegenhed til overlegenhed og vores passivitet til initiativ. Således er initiativ eller passivitet forbundet med den korrekte eller ukorrrekte subjektive ledelse af en krig.

82. Den tese, at ukorrekt subjektiv ledelse kan ændre overlegenhed til underlegenhed og initiativ til passivitet, og at en korrekt subjektiv ledelse kan afstedkomme den omvendte forandring, bliver så meget desto mere overbevisende, når vi ser på listen over nederlag, som store hære har lidt og listen over sejre, som små og svage hære har vundet. Der er mange eksempler af den slags i den kinesiske og udenlandske historie. Eksempler fra Kina er slaget ved Chengpu mellem staterne Tsin og Chu,[21] slaget ved Chengkao mellem staterne Chu og Han,[22] slaget hvor Han Hsin slog Chiao-hærene,[23] slaget ved Kungyang mellem staterne Hsin og Han,[24] slaget ved Kuantu mellem Yuan Shao og Tsao Tsao,[25] slaget ved Chihpi mellem staterne Wu og Wei,[26] slaget ved Yiling mellem staterne Wu og Shu,[27] slaget ved Feishui mellem Chin og Tsin[28] osv. Blandt eksemplerne fra udlandet er der de fleste af Napoleons felttog og borgerkrigen i Sovjetunionen efter oktoberrevolutionen. I alle disse eksempler blev sejren vundet af små styrker over store og af underlegne over overlegne styrker. I hvert tilfælde benyttede de generelt svage styrker deres lokale overlegenhed og initiativ mod fjendens lokale underlegenhed og passivitet. De tilføjede da lokalt fjenden et klart nederlag, hvorefter de vendte sig mod resten af hans styrker og knuste dem en efter en, og på den måde forandrede de helhedsbilledet til overlegenhed og initiativ. Det omvendte var tilfældet med fjenden, som oprindeligt var overlegen og havde initiativet. På grund af subjektive fejl og indre modsigelser skete det nogle gange, at han fuldstændigt mistede en udmærket og temmelig god position, som havde givet ham overlegenhed og initiativ. I stedet blev han en general uden en hær eller en konge uden et kongerige. Heraf ses, at selv om overlegenhed eller underlegenhed i evnen til at føre krig danner det objektive grundlag, som bestemmer hvor initiativet eller passiviteten ligger, så er det ikke i sig selv det samme som

at have initiativet eller at være passiv; det er kun igennem en kamp, en styrkeprøve, at den faktiske passivitet eller det faktiske initiativ træder frem. Under kampen kan en korrekt subjektiv ledelse forandre underlegenhed til overlegenhed, og passivitet til initiativ, og en ukorrekt ledelse kan medføre det modsatte. Den kendsgerning at hvert herskende dynasti blev slået af revolutionære hære viser, at den blotte overlegenhed i visse henseender ikke garanterer initiativet, endnu mindre den endelige sejr. Den underlegne part kan fravriste den overlegne initiativet og sejren ved at sikre, at bestemte forhold bliver skabt gennem aktive subjektive anstrengelser i overensstemmelse med de faktiske forhold.

83. Man kan miste initiativet ved misforståelser, eller hvis man bliver taget på sengen. Heraf følger, at man ved forsætligt at skabe misforståelser hos fjenden for dernæst at rette overraskelsesangreb imod ham har to måder – sandelig to vigtige måder – til at opnå overlegenhed og gribe initiativet. Hvad er misforståelser? »At opfatte enhver busk og ethvert træ på Pakung-bjerget som en af fjendens soldater«[29] er et eksempel på en misforståelse. At »foretage en finte i øst og angribe i vest« er en måde at skabe misforståelse hos fjenden på. Når massernes støtte er stor nok til at stoppe udsivningen af oplysninger, er det muligt med forskellige finter at have held med at lede fjenden ind i et morads af forkerte bedømmelser og aktioner, så han taber sin overlegenhed og sit initiativ. Udtrykket »i krig gælder alle kneb« dækker det præcist. Hvad betyder det at »blive taget på sengen«? Det betyder at være uforberedt. Uden forberedelse er overlegenhed ikke virkelig overlegenhed, og uden forberedelse kan der heller ikke være noget initiativ. Når denne pointe er forstået, vil det tit være muligt for en underlegen styrke, som er forberedt, at slå en overlegen fjende ved et overraskelsesangreb. Vi siger, at en fjende i bevægelse er let at angribe, netop fordi han da ikke tager sig i agt, dvs. han er uforberedt. Disse to ting – at skabe misforståelser hos fjenden og rette overraskelsesangreb imod ham – betyder at overføre krigens usikkerhed til fjenden, medens vi sikrer den størst mulige vished hos os selv og derved vinder overlegenhed, initiativet og sejren. En fortræffelig organisering af masserne er forudsætningen for at opnå alt dette. Derfor er det yderst vigtigt at rejse alle fjendens modstandere, at bevæbne dem til sidste mand, at foretage mange angreb på fjenden, at forhindre udsivning af oplysninger og at sikre vore egne styrker dækning; på denne måde vil fjenden være uvidende om, hvor og hvornår vore styrker angriber, og der vil være skabt et objektivt grundlag for misforståelser og fejltolkninger hos ham. Det skyldtes stort set de organiserede, bevæbnede folkemasser, at den svage og lille styrke i den kinesiske Røde Hær var i stand til at vinde mange slag i tiden under bonderevolutionen. Det er logisk, at en national krig bør vinde bredere massestøtte end en revolutionær bondekrig; men som et resultat af tidligere fejltagelser[30] er folket uorganiseret og kan ikke straks inddrages i sagens tjeneste; somme tider bliver det oven i købet brugt af fjenden. Den eneste måde at sikre sig uudtømmelige reserver til at imøde-

komme alle krigens krav er ved beslutsomt at samle folket i stor målestok. Desuden vil en sådan samling spille en stor rolle for gennemførelsen af vor taktik, som går ud på at lokke fjenden på vildspor og overraske ham, hvor han ikke venter det. Vi er ikke hertug Hsiang af Sung og har ikke brug for hans stupide etik.[31] For at opnå sejren må vi, så vidt det er muligt, gøre fjenden blind og døv ved at give ham bind for øjnene og ørerne og drive hans ledere ud i distraktion ved at skabe forvirring i deres hoveder. Ovenstående drejer sig om den måde, hvorpå initiativet eller passiviteten er forbundet med den subjektive ledelse af krigen. En sådan subjektiv ledelse er uundværlig for at slå Japan.

84. I det store og hele har Japan haft initiativet i stadiet med sin strategiske offensiv på grund af sin militære magt og sin udnyttelse af vore subjektive fejl, tidligere og nu. Men Japans initiativ begynder at svinde i nogen grad, hvilket skyldes dets iboende svagheder og de subjektive fejl, det har begået i krigens løb (mere herom senere) og også på grund af vore mange fortrin.

Fjendens nederlag ved Taierhchuang og hans vanskelige situation i Shansi beviser klart dette. Den omfattende udvikling af guerillakrigen i fjendens bagland har bragt hans garnisoner i de besatte områder i en fuldstændig passiv position. Selv om han stadig er i offensiven strategisk og har initiativet, vil hans initiativ forsvinde, når hans strategiske offensiv er forbi. Den første grund til at fjenden ikke vil kunne bevare initiativet er, at hans mangel på tropper gør det umuligt for ham at fortsætte offensiven på ubestemt tid. Vor offensive krigsførelse i felttog og vor guerillakrig bag fjendens linier danner – sammen med andre faktorer – den anden grund til, at han bliver nødt til at standse sin offensiv ved en bestemt grænse, og at han ikke vil være i stand til at bevare initiativet.

Sovjetunionens eksistens og ændringerne i den internationale situation er den tredje grund. Man kan således se, at fjendens initiativ er begrænset og kan knuses. Hvis Kina kan opretholde offensiven i militære operationer ved at benytte sine hovedstyrker i felttog og slag, ved energisk at udvikle guerillakrig i fjendens bagland og ved i stor målestok at mobilisere folket politisk, kan vi gradvis opbygge en position, hvor vi har det strategiske initiativ.

85. Lad os nu undersøge fleksibiliteten. Hvori består fleksibilitet? Det er den konkrete udførelse af initiativet i militære operationer; det er den fleksible anvendelse af væbnede styrker. Den fleksible brug af væbnede styrker er den centrale opgave i ledelsen af en krig, en opgave det er yderst vanskeligt at udføre godt. Foruden organiseringen og uddannelsen af hæren og folket omfatter krigsaktiviteterne anvendelse af tropper i kamp. Det er altsammen nødvendigt for at vinde kampen. Selvfølgelig er det svært at organisere en hær osv; men det er endnu sværere at anvende den, især når den svage kæmper mod den stærke. At mestre det kræver en subjektiv evne på et meget højt niveau, og det kræver overvindelse af den forvirring, dunkelhed og uvished,

som er særegen for krig, samt at man finder frem til orden, klarhed og vished i den; kun sådan kan fleksibilitet i ledelsen virkeliggøres.

86. Det grundlæggende princip for operationer i felten i modstandskrigen mod Japan er offensiv lynkrig på ydre linier. Det er forskellige former for taktik eller forskellige metoder, der giver dette princip slagkraft som f.eks. spredning og koncentration af styrker, delt fremrykning og samlet angreb, offensiven og defensiven, stormangreb og inddæmning, omringning og omgåelse, fremrykning og tilbagetrækning. Det er let at forstå disse former for taktik, men slet ikke let at bruge og variere dem fleksibelt. De tre afgørende led er: tiden, stedet og tropperne. Der kan ikke vindes nogen sejr, medmindre tiden, stedet og tropperne er rigtigt valgt. Lad os som eksempel tage et angreb på fjendens styrker, mens de er i bevægelse: hvis vi slår til for tidligt, afslører vi os og giver fjenden en chance for at forberede sig, og hvis vi slår til for sent, har fjenden måske slået lejr og samlet sine styrker, og så bliver det en hård nød for os at knække. Dette viser problemet om tiden. Hvis vi udvælger et angrebspunkt på den venstre flanke, som faktisk er fjendens svage punkt, bliver sejren let at vinde; men hvis vi vælger den højre flanke og støder på en uventet forhindring, vil vi intet opnå. Dette er spørgsmålet om stedet. Hvis en bestemt enhed af vore styrker er sat på en særlig opgave, kan sejren blive let; men hvis en anden enhed bliver sat på den samme opgave, kan det blive svært at nå resultater. Dette belyser spørgsmålet om tropperne. Vi bør vide – ikke kun hvordan vi bruger taktikken – men også hvordan den varieres. Ved fleksibilitet i ledelsen er den vigtige opgave at foretage ændringer f.eks. fra offensiven til defensiven, fra fremrykning til tilbagetrækning, fra tilbagetrækning til fremrykning, fra inddæmning til angreb, fra angreb til inddæmning, fra omringning til omgåelse eller fra omgåelse til omringning og at foretage sådanne ændringer ordentligt og i god tid i forhold til tropperne og terrænet på begge sider. Dette gælder om ledelsen af felttog, den strategiske ledelse såvel som ledelsen af slag.

87. De gamle sagde: »Skal man være klog, når man ændrer taktik, må man have indsigt«; denne »klogskab«, som er, hvad vi forstår ved fleksibilitet, er den intelligente leders bidrag. Fleksibilitet betyder ikke dumdristighed; dumdristighed skal forkastes. Fleksibilitet er den intelligente leders evne til at tage rettidige og passende forholdsregler ud fra de objektive betingelser, dvs. efter at have »vurderet situationen og fået overblik over stillingen« (»stillingen« omfatter fjendens tilstand, vor tilstand og terrænet), og denne fleksibilitet bliver »klogskab i variering af taktikken«. På grundlag af denne klogskab kan vi vinde flere sejre i offensiv lynkrig på ydre linier, ændre styrkeforholdet til vor fordel, vinde initiativet over fjenden og overvælde og knuse ham, så den endelige sejr bliver vor.

88. Lad os nu undersøge spørgsmålet om planlægning. På grund af krigens særlige uvished, er det meget sværere at føre krig efter en plan, end det er ved andre aktiviteter. Men da det hedder, at »forberedelse sikrer succes og mangel

på forberedelse giver nederlag«, kan man ikke sejre i en krig uden at have den bedste planlægning og de bedste forberedelser. Der er ingen absolut vished i krig, og dog er den ikke uden en vis grad af relativ vished. Vi er forholdsvis sikre på vor egen stilling. Vi er meget usikre på fjendens, men også her er der tegn, vi kan tyde, fingerpeg vi kan følge, og rækker af fænomener vi kan grunde over. Disse giver, hvad vi kalder en grad af relativ sikkerhed, som giver et objektivt grundlag for planlægning i krig. Moderne tekniske fremskridt (telegrafi, radio, flyvemaskiner, motorkøretøjer, jernbaner, dampskibe osv.) har gjort mulighederne for at planlægge i krig større. Imidlertid er en fuldstændig eller en holdbar planlægning vanskelig, fordi der kun findes en kortvarig og begrænset vished i krig; en sådan planlægning bør ændres med bevægelsen (driften eller forandringen) i krigen og varieres i forhold til krigens omfang. Taktiske planer, som angrebs- eller forsvarsplaner for små formationer eller enheder, må ofte ændres flere gange om dagen. En plan for et felttog, dvs. for en aktion med store formationer, holder som regel til afslutningen af felttoget; men den ændres dog ofte delvist eller i nogle tilfælde helt i løbet af et felttog. En strategisk plan, der bygger på begge de krigsførende parters helhedssituation, er endnu mere stabil, men også den kan kun anvendes på et givet strategisk stadium og må ændres, når krigen bevæger sig mod et nyt stadium. Udarbejdelse og ændring af taktiske planer, planer for felttog og strategiske planer, der er i overensstemmelse med spillerummet og omstændighederne, er knudepunktet i ledelsen af krig; det er det konkrete udtryk for fleksibilitet i krig, med andre ord: der er også klogskab forbundet med at skifte taktik. Ledere på alle niveauer i den anti-japanske krig bør skrive sig dette bag øret.

89. På grund af krigens flydende karakter benægter nogle kategorisk, at planer eller politik for krigen kan være relativt holdbare; de kalder sådanne planer eller en sådan politik »mekaniske«. Dette synspunkt er forkert. I det forudgående afsnit var vi helt på det rene med, at eftersom forholdene i krig kun er relativt sikre, og fordi strømmen (bevægelsen eller forandringen) i krig er hurtig, kan planer og politik i krigen kun blive forholdsvis stabile og må ændres eller revideres i god tid, så de passer til de ændrede forhold og krigens bevægelse; ellers ville vi være mekaniske. Men man må ikke fornægte nødvendigheden af planer eller en politik, som kan være forholdsvis stabile over givne tidsrum; at fornægte dette er at fornægte alt, herunder krigen selv, og den der foretager fornægtelsen. Da både de militære operationer og forhold er relativt stabile, må vi indrømme krigsplanerne og den politik, der resulterer heraf, deres relative stabilitet. Lad os tage et eksempel: Eftersom både forholdene i krigen i det nordlige Kina og den 8. rutearmés spredte operationer er forholdsvis stabile på et bestemt stadium, er det bydende nødvendigt at forstå den 8. rutearmés strategiske handlingsprogram: »På dette stadium er guerillakrig det grundlæggende, men man skal ikke lade en gunstig lejlighed til mobil krigsførelse gå fra sig af den grund«. Den tid, en plan er gyldig, er

kortere i et felttog, end når det drejer sig om en strategisk plan. Tiden er endnu kortere, når det gælder en taktisk plan, men de har alle gyldighed i et givet tidsrum. Enhver, der benægter dette, ved ikke, hvordan man fører krig, han bliver relativist uden faste standpunkter i krig, for ham bliver den ene udvikling lige så forkert eller lige så rigtig som den anden. Der er ingen, der benægter, at selv en plan beregnet for et bestemt tidsrum kan ændres, ellers ville én plan aldrig blive skiftet ud med en anden. Men planen ændres inden for visse rammer; den ændres inden for de forskellige grænser, som krigshandlingerne sætter for dens gennemførelse, men den ændres ikke i sit væsen; med andre ord kan den ændres kvantitativt, men ikke kvalitativt. Inden for et afgrænset tidsrum kan den bestemt ikke ændres i sit væsen, og det er, hvad vi forstår ved relativ stabilitet inden for et givet tidsrum. I krigens store strøm, hvor alting flyder, er der relativ stabilitet på afgrænsede strækninger – det er vort grundlæggende synspunkt på planer eller politik i krig.

90. Da vi nu har behandlet den langvarige defensive krigsførelse på de indre linier og den offensive lynkrig på de ydre linier i felttog og slag og ligeledes spørgsmålet om initiativ, fleksibilitet og planlægning, kan vi kort opsummere: Der skal være en plan for den anti-japanske krig. Krigsplaner, som er den konkrete anvendelse af strategi og taktik, skal være fleksible, så de kan tilpasses krigens forhold. Vi bør hele tiden stræbe efter at forandre vor underlegenhed til overlegenhed, vor passivitet til initiativ, for derved at ændre styrkeforholdet mellem os selv og fjenden. Alt dette kommer til udtryk gennem offensiv lynkrig på de ydre linier i felttog og slag og gennem langvarig strategisk defensiv krigsførelse på de indre linier.

MOBIL KRIGSFØRELSE, GUERILLAKRIG OG STILLINGSKRIG

91. En krig antager den mobile krigsførelses form, når den består af offensiv krigsførelse på de ydre linier i felttog og slag inden for strategiens rammer, og når den på de indre linier er langvarig og defensiv. I mobil krigsførelse udkæmpede regulære hære lynkrigsfelttog og -slag på de ydre linier langs den udstrakte front i de store kampområder. Mobil krigsførelse indebærer samtidig »mobilt forsvar«, som tages i brug, når det er nødvendigt for at fremme de offensive slag; det indebærer også – som supplement – angreb fra faste stillinger og forsvar af disse. Det, der karakteriserer mobil krigsførelse, er regulære hære, overlegenhed i styrke, i felttog og slag, offensiven og bevægeligheden.

92. Kina har et stort territorium og et umådeligt antal soldater; men dets tropper er utilstrækkeligt udrustede og uddannede; fjenden har på den anden side ikke tilstrækkeligt mange soldater, men de er bedre udrustede og uddannede. I en sådan situation er der ingen tvivl om, at vi må benytte os af

mobil krigsførelse som vor primære form for krigsførelse suppleret af andre former, som skal integreres i den mobile krigsførelse. Vi må modsætte os »kun at trække os tilbage og aldrig gå frem«, hvilket er ensbetydende med at flygte, og samtidig vende os imod »kun at gå frem og aldrig trække sig tilbage«, hvilket er desparat dumdristighed.

93. Et af de karakteristiske træk ved den mobile krigsførelse er bevægelighed, hvilket ikke blot tillader, men kræver, at felthæren rykker frem og trækker sig tilbage med store skridt. Dette har imidlertid intet med Han Fu-chus flugtpolitik at gøre. Den primære opgave i krig er at tilintetgøre fjenden, og den sekundære er at bevare sig selv. Målet for selvbevarelse er fjendens tilintetgørelse, og at slå fjenden er den mest effektive måde at bevare sig selv på. Derfor kan den mobile krigsførelse aldrig bruges som undskyldning af folk som Han Fu-chu, og aldrig betyde, at man kun skal gå baglæns og aldrig fremad; den slags »bevægelse«, som benægter den mobile krigs grundlæggende offensive karakter, ville i praksis betyde at »flytte« Kina ud i intetheden til trods for dets størrelse.

94. Imidlertid er det andet synspunkt, som vi kalder den desperate dumdristighed med kun at »gå frem og aldrig trække sig tilbage«, også forkert. Den form for mobil krigsførelse, vi slår til lyd for, som består af offensiv lynkrig i felttog og slag på de ydre linier, som indeholder stillingskrig som supplement, »mobilt forsvar« og tilbagetrækning, kan ikke gennemføres uden alle disse elementer. Desperat dumdristighed er militært snæversyn og skyldes tit frygten for at miste territorium. En person, som går desperat til værks, ved ikke, at et karakteristisk træk ved mobil krigførelse er omskiftelighed, hvilket ikke blot tillader, men kræver, at felthæren går fremad og trækker sig tilbage med store skridt. Det, der skal til for at trække fjenden ind i en kamp, som er ugunstig for ham, men gunstig for os, er som regel, at han er i bevægelse, at vi har en række fordele som terrænet, en sårbar fjende, en lokal befolkning, som forhindrer, at oplysninger siver ud, at fjenden er udmattet og uforberedt. Det forudsætter, at fjenden er på fremmarch, og vi behøver derfor ikke at surmule, fordi vi midlertidigt taber en del af vort område. Det midlertidige tab af en del af vort område er nemlig den pris, vi betaler for den varige bevarelse af hele vort territorium, herunder generobringen af det tabte territorium.

Når vi bliver tvunget ind i en ugunstig position, som truer bevarelsen af vore styrker alvorligt, bør vi have mod til at trække os tilbage for at bevare vore styrker og ramme fjenden, når lejlighed byder sig. I deres mangel på kendskab til dette princip, vil fortalerne for desperat handling kæmpe om en by eller et landområde, selv når omstændighederne afgjort er ugunstige; resultatet bliver, at de ikke blot taber deres by eller landområde; men at de heller ikke er i stand til at bevare deres styrker. Vi har altid anbefalet, at »lokke fjenden ud i dybden«, fordi det netop er den mest effektive militære taktik, som en svag hær kan anvende i en strategisk defensiv mod en stærk hær.

95. Blandt formerne for krigsførelse i den anti-japanske krig kommer den mobile krigsførelse i første række og guerillakrigen i anden. Når vi siger, at mobil krigsførelse kommer i første række i krigen som helhed, og guerillakrig er supplerende, så mener vi, at krigens udfald hovedsageligt afhænger af regulær krigsførelse – især i dens mobile form – og at guerillakrigsførelsen ikke kan bære hovedansvaret for krigens udfald. Deraf følger imidlertid ikke, at guerillakrigsførelsen er uden betydning for krigens strategi. Dens rolle i krigsstrategien som helhed kommer kun i anden række i forhold til den mobile krigsførelse; men uden støtte fra guerillakrigsførelsen kan vi ikke slå fjenden. Når vi siger dette, tænker vi også på den strategiske opgave at udvikle guerillakrigen til mobil krigsførelse. Guerillakrigsførelsen vil ikke være den samme igennem hele denne lange og brutale krig, men den vil stige til et højere niveau og udvikle sig til mobil krigsførelse. Man kan altså se, at guerillakrigsførelsen har en dobbelt rolle, dels at støtte den regulære krigsførelse og dels at ændre sig til selv at blive regulær krigsførelse. Når man betragter guerillakrigens omfang og varighed, som er uden fortilfælde i historien, bliver det så meget vigtigere ikke at undervurdere dens strategiske betydning. Guerillakrigen i Kina rummer derfor ikke kun taktiske, men også særlige strategiske problemer. Jeg har allerede diskuteret dette i »Strategiske problemer i guerillakrigen mod Japan«. Som antydet ovenfor er formerne for krigsførelse på de tre strategiske stadier i modstandskrigen følgende: På det første stadium er den mobile krigsførelse primær, mens guerillakrig og stillingskrig er supplerende. På det andet stadium bliver guerillakrigsførelsen vigtigst, og den bliver suppleret af mobil krig og stillingskrig. På det tredje stadium bliver mobil krigsførelse atter den vigtigste, og guerilla- og stillingskrig bliver supplerende. Men det tredje stadiums mobile krigsførelse vil ikke længere blot blive ført af oprindeligt regulære styrker; en del, muligvis en stor del, vil blive ført af styrker, som til at begynde med var guerillastyrker, men som har udviklet sig fra at føre guerillakrig til at føre mobil krig. Set i forhold til de tre stadier i Kinas modstandskrig mod Japan er guerillakrigen bestemt uundværlig. Vor guerillakrig vil forme et drama, som ikke har noget sidestykke i krigens annaler. Af denne grund er det uhyre vigtigt, at i hvert fald flere hundredtusinde af Kinas milliontallige regulære tropper får til opgave at sprede sig i alle de områder, fjenden har besat, hvor deres opgave bliver at få masserne til at bevæbne sig, og hvor de skal føre guerillakrig i samarbejde med masserne. De regulære tropper, som får denne hellige opgave, bør samvittighedsfuldt påtage sig den, og de bør ikke føle, at de bliver nedvurderet, fordi de kommer til at udkæmpe færre store slag og i den tid ikke fremtræder som nationalhelte. Enhver tanke af den art er forkert. Guerillakrigsførelse frembringer ikke så hurtige resultater eller så stort et ry som regulær krigsførelse, men »det er på den lange vej, hestens styrke skal kendes, og det er i langvarige opgaver, at det viser sig, om en mand har hjertet det rette sted«, og i løbet af denne lange og brutale krig, vil guerillakrigen vise sin

enorme styrke; den er i sandhed ikke nogen dagligdags beskæftigelse. Yderligere kan sådanne regulære styrker føre guerillakrig, når de er i spredt formation, og mobil krig, når de er samlede, sådan som den 8. rutearmé har gjort det. Den 8. rutearmés princip er, at »guerillakrig er grundlæggende, men vi lader ingen chance til at føre mobil krig under gunstige forhold gå til spilde«. Dette princip er fuldstændig rigtigt; modstandernes synspunkt er forkert.

96. På Kinas nuværende tekniske udviklingstrin er defensiv eller offensiv stillingskrig i almindelighed uigennemførlig, og det er på dette punkt, vor svaghed er tydeligst at se. Yderligere udnytter fjenden vort territoriums størrelse til at omgå vore befæstede stillinger. Derfor kan stillingskrig ikke være en vigtig, og endnu mindre den vigtigste kampform. Men på det første og andet stadium i krigen er det muligt og vigtigt, inden for rammerne af mobil krigsførelse, at føre stillingskrig inden for et afgrænset område som supplement under felttog. Delvis stillingskrig med »mobilt forsvar« er en endnu vigtigere del af den mobile krigsførelse, som skal bruges i modstanden mod fjenden på hvert trin. Derved formindsker vi fjendens styrker og vinder ekstra tid. Kina bør stræbe efter at øge sine forsyninger af moderne våben, så det vil være i stand til at gennemføre opgaver i stillingskrigsangreb på stadiet med den strategiske modoffensiv. På dette tredje stadium vil stilllingskrig utvivlsomt komme til at spille en større rolle, for da vil fjenden fastholde sine positioner, og vi vil ikke være i stand til at generobre vort tabte territorium, medmindre vi iværksætter stærke angreb fra faste stillinger som støtte til den mobile krigsførelse. Ikke desto mindre gælder det også for dette stadium, at vi må bruge alle vore kræfter til at gøre mobil krigsførelse til den dominerende kampform. For betydningen af at mestre kunsten at lede en krig og menneskets aktive rolle forsvinder næsten i stillingskrig, sådan som det skete ved den, der blev udkæmpet i Vesteuropa i den anden halvdel af 1. verdenskrig. Det er kun naturligt, at krigen skal føres »uden for skyttegravene«, eftersom den foregår på Kinas udstrakte områder, og eftersom vi vil være dårligt udrustede i temmelig lang tid. Selv på det tredje stadium, når Kinas tekniske position er forbedret, vil vi næppe overgå fjenden i så henseende og må derfor lægge vægten på en høj grad af mobil krigsførelse, for uden den vil vi ikke kunne sejre. Derfor vil Kina i hele modstandskrigen ikke anvende stillingskrig som den primære form; de primære eller vigtige former er mobil krigsførelse og guerillakrig. Disse to former for krigsførelse vil give fuldt spillerum for kunsten i at lede en krig såvel som for menneskets aktive rolle – hvilket held i vor ulykke!

OPSLIDNINGSKRIG OG TILINTETGØRELSESKRIG

97. Som vi tidligere har sagt, er det væsentligste i krig, eller dens mål, at bevare sig selv og slå fjenden. Eftersom der findes tre former for krigsførelse

(mobil, stillings- og guerillakrigsførelse) for at nå dette mål, og eftersom de ikke er lige effektive, opstår den almene skelnen mellem opslidningskrig og tilintetgørelseskrig.

98. Til en begyndelse kan vi sige, at den anti-japanske krig på en gang er en opslidnings- og en tilintetgørelseskrig. Hvorfor det? Fordi fjenden stadig udnytter sin styrke, er strategisk overlegen og har det strategiske initiativ; så medmindre vi fører tilintetgørelsesslag og felttog, kan vi ikke hurtigt og effektivt reducere hans styrke og bryde hans overlegenhed og initiativ. Vi er stadig svage, og vi har endnu ikke sagt farvel til den strategiske underlegenhed og passiviteten. Medmindre vi altså fører tilintetgørelsesfelttog og -slag, kan vi ikke vinde den tid, der skal til for at forbedre vor indre og internationale stilling og dermed ændre vor ugunstige stilling. Således er tilintetgørelsesfelttog et middel til at fremme den strategiske opslidningskrigs mål. Forstået på den måde *er* tilintetgørelseskrig opslidningskrig. Det er hovedsagelig ved at føre opslidningskrig gennem tilintetgørelseskrig, at Kina kan føre langvarig krig.

99. Men den strategiske opslidningskrig kan også opnås gennem opslidelsesfelttog. Generelt set tilgodeser den mobile krigsførelse tilintetgørelsen, stillingskrigen opslidningen og guerillakrigen dem begge på samme tid; det er en måde at skelne de tre krigsformer fra hinanden på. På denne måde er der forskel på opslidnings- og tilintetgørelseskrig. Opslidningsfelttog er supplerende, men nødvendige i en langvarig krig.

100. Betragtet teoretisk og i forhold til Kinas behov bør Kina, mens det befinder sig på det defensive strategiske stadium, ikke blot udnytte den funktion, der ligger i tilintetgørelsen, og som primært gennemføres ved mobil krigsførelse og delvis ved guerillakrig, men også udnytte opslidningskrig, som primært føres ved stillingskrig (som i sig selv er supplerende) og delvis gennem guerillakrig, hvis det skal opnå at reducere fjendens styrke i stort omfang. På ligevægtsstadiet bør vi fortsætte med at udnytte tilintetgørelseskrigens og opslidningskrigens funktioner for yderligere at reducere fjendens styrker. Alt dette sigter på at trække krigen i langdrag, gradvis at ændre det almene styrkeforhold og at forberede betingelserne for vor modoffensiv. Under den strategiske modoffensiv bør vi fortsætte med at bruge opslidningens metode ved hjælp af tilintetgørelse for til sidst at drive fjenden ud.

101. Men i praksis er det vor erfaring fra de sidste ti måneder, at mange eller endda de fleste mobile felttog blev opslidningsfelttog, og guerillakrigsførelsen opfyldte ikke i tilstrækkelig grad sin egentlige tilintetgørelsefunktion i visse områder. Den positive side er, at vi i det mindste gjorde indhug i fjendens styrker, hvilket er vigtigt både for den langvarige krigsførelse og for den endelige sejr, og at vi ikke lod vort blod flyde forgæves. Men på den negative side er der for det første, at vi ikke har reduceret fjendens styrke tilstrækkeligt, og for det andet, at vi var ude af stand til at undgå temmelig store tab og kun erobrede lidt krigsmateriel. Selv om vi må anerkende den

objektive grund til dette, nemlig uligheden mellem os og fjenden i teknisk udrustning og i troppernes uddannelse, er det i hvert fald nødvendigt – både i teori og praksis – at anspore vore hovedstyrker til at udkæmpe store tilintetgørelsesslag, når som helst omstændighederne er gunstige. Og selv om vore guerillaenheder skal udkæmpe rene tilintetgørelsesslag i specifikke opgaver som sabotage og nålestiksaktioner, er det nødvendigt at tale for og energisk at udføre opslidningsfelttog og -slag under gunstige omstændigheder for at reducere fjendens styrker så meget som muligt og øge vore egne.

102. De »ydre linier«, »lynkrigen« og »offensiven« under den offensive lynkrig på ydre linier og »mobiliteten« i den mobile krigsførelse antager deres vigtigste operative form i brugen af omringnings- og omgåelsestaktikken; deraf kommer nødvendigheden af at koncentrere overlegne styrker. Derfor er troppekoncentrationen og brugen af omringnings- og omgåelsestaktikken forudsætningerne for den mobile krigsførelse, dvs. offensiv lynkrig på ydre linier. Alt dette sigter mod at tilintetgøre fjendens styrker.

103. Den japanske hærs styrke ligger ikke kun i dens våben, men også i uddannelsen af dens officerer og menige – dens organisationsgrad, dens selvtillid, der er opstået, fordi den aldrig har lidt nederlag, dens overtro over for Mikadoen og overnaturlige væsner, dens arrogance, dens foragt for det kinesiske folk og lignende karakteristika, som alle stammer fra de japanske krigsherrers og den japanske traditions indoktrinering. Det er den vigtigste grund til, at vi har taget meget få fanger, selv om vi har dræbt og såret ganske mange fjender. Det er et forhold, som tidligere er blevet undervurderet af mange. At fjerne disse karakteristika hos fjenden bliver en lang proces. Det første, man bør gøre, er at tage dette forhold alvorligt, dernæst systematisk og tålmodigt at arbejde på det politiske område og i den internationale propaganda og i det japanske folks bevægelse; på det militære område er tilintetgørelseskrig selvfølgelig et af midlerne. I disse karakteristika hos fjenden kan pessimister måske finde en grund til national underkastelse, og passivt indstillede militære personer et grundlag for modstand af tilintetgørelseskrig. Vi fastholder derimod, at disse træk ved den japanske hær kan fjernes, og at dette allerede foregår. Den vigtigste måde at tilintetgøre dem på er at vinde de japanske soldater politisk. Vi bør forstå, snarere end at såre, deres stolthed og lede den i den rigtige retning, ved at få de japanske soldater til at forstå den anti-folkelige karakter af de japanske herskeres aggression. På den anden side bør vi vise de japanske soldater den kinesiske hærs og det kinesiske folks ukuelige ånd og deres heltemodige, stædige kampevne, dvs. vi skal ramme dem hårdt i tilintetgørelsesslag. Vor erfaring fra de sidste ti måneders militære operationer viser, at det er muligt at tilintetgøre fjendens styrker – se på felttogene ved Pinghsingkuan og Taierhchung. Den japanske hærs moral er begyndt at dale, dens soldater forstår ikke formålet med krigen, de bliver opslugt af de kinesiske hære og det kinesiske folk, når de angriber, viser de langt mindre mod end de kinesiske hære og så videre; dette er altsammen

faktorer, som gør det gunstigt at føre tilintetgørelseskrig, og de vil desuden udvikle sig støt, efterhånden som krigen bliver langvarig. Ud fra synspunktet om at fjerne fjendens indbildske arrogance gennem tilintetgørelsesslag er sådanne slag en af forudsætningerne for at gøre krigen kortere og til at sætte fart i frigørelsen af de japanske soldater og det japanske folk. Katte finder venner blandt katte og intet sted i verden blandt mus.

104. På den anden side må vi indrømme, at vi er fjenden underlegen i teknisk udrustning og i uddannelse af vore tropper. Derfor er det ofte svært at opnå et maksimum af tilintetgørelse, som f.eks. at tage hele eller størstedelen af fjendens styrker til fange, især når vi kæmper på fladt land. I denne forbindelse er de enorme krav fra de teoretikere, der ønsker en hurtig sejr, forkerte. Hvad man kan forlange af vore styrker i den anti-japanske krig er, at de bør udkæmpe så mange tilintetgørelsesslag som muligt. Under gunstige forhold bør vi samle overlegne styrker i ethvert slag og bruge omringning og omgåelse – omringe dele af, hvis ikke hele fjendens styrke, tage en del af, hvis ikke hele den omringede styrke, til fange og påføre den del af de omringede styrker, som vi ikke kan tage til fange, store tab. Under omstændigheder, som er ugunstige for tilintetgørelsesslag, bør vi føre opslidningskrig. Under gunstige forhold skal vi bruge princippet om stor troppekoncentration, ved ugunstige princippet om spredt formation. Hvad angår kommandoføringen i felttog, bør vi benytte princippet om central ledelse i den førstnævnte situation og decentraliseret i den sidste. Disse er de grundlæggende principper for operationer i felten i modstandskrigen mod Japan.

MULIGHEDEN FOR AT UDNYTTE FJENDENS FEJL

105. Den fjendtlige overkommando er i sig selv et led i muligheden for at besejre Japan. En ufejlbarlig general er aldrig set, og fjenden begår fejl, ligesom vi heller ikke selv kan undgå det. Deraf ser vi, at muligheden for at udnytte fjendens fejl eksisterer. I de ti måneder, krigen har varet, har fjenden allerede begået adskillige strategiske og taktiske fejl. Der er fem vigtige:

For det første gradvise forstærkninger. Denne fejl skyldes fjendens undervurdering af Kina og hans mangel på tropper. Fjenden har altid set ned på os. Efter at have tilrevet sig de fire nordøstlige provinser med små omkostninger besatte han den østlige del af Hopei og den nordlige del af Chahar, begge dele ved hjælp af strategisk rekognoscering. Fjenden drog den konklusion, at Kina var som en dynge løst sand, og idet han troede, at landet ville smuldre med ét slag, udtænkte han en plan for »hurtig afgørelse« og forsøgte med ganske få styrker at drive os af sted i panik. Han forudså ikke den storslåede enhed og de kolossale modstandskræfter, som Kina har opbudt gennem de sidste ti måneder, fordi han glemte, at Kina allerede befinder sig i en progressiv æra, at vi allerede er et fremskredent folk med en fremskreden hær og et fremskre-

dent parti. Da han så mødte modstand, øgede han gradvist sine styrker fra tolv til tredive divisioner. Hvis han vil trænge videre frem, må han øge dem yderligere. Men på grund af sit modsætningsforhold til Sovjetunionen og sin konstante mangel på arbejdskraft og økonomiske midler er der en bestemt grænse for, hvor mange mænd, fjenden kan sætte ind, og for hvor langt han kan trænge frem.

For det andet ingen hovedretning i angrebet. Før Taierhchuangfelttoget delte fjenden sine styrker mere eller mindre ligeligt mellem Nord- og Centralkina, og derefter delte han dem igen. I Nordkina delte han f.eks. sine styrker mellem Tientsin-Pukow-, Peiping-Hankow- og Tatung-Puchow-jernbanerne, og langs med disse led han en del tab og efterlod desuden nogle garnisoner i de besatte områder, hvorefter han manglede dem i sin videre fremtrængen. Efter nederlaget ved Taierhchuang, hvor han fik en lærestreg, koncentrerede fjenden sine styrker i retning af Hsuchow og korrigerede således midlertidigt sine fejl.

For det tredie ingen strategisk koordinering. Der er stort set koordinering inden for de styrker, der befinder sig i Nordkina og inden for de styrker, der befinder sig i Centralkina, men der er en grel mangel på koordinering mellem de to områder. Da fjenden ved den sydlige sektion af Tientsin-Pukow-jernbanen angreb Hsiaopengpu, foretog han sig intet ved den nordlige sektion. Og styrkerne ved den sydlige sektion lå stille, da de fra den nordlige sektion angreb Taierhchuang. Efter at fjenden var kommet til kort begge steder, kom den japanske krigsminister på inspektion og generalstabschefen dukkede op for at overtage kommandoen, og på det tidspunkt så det ud til, at der var koordinering. Der eksisterer alvorlige og voksende indre modsætninger mellem godsejerklassen, borgerskabet og krigsherrene i Japan, og manglen på koordinering er et konkret eksempel herpå.

For det fjerde ingen udnyttelse af strategiske fordele. Denne mangel var særlig tydelig, da fjenden standsede efter besættelsen af Nanking og Taiyuan, hovedsaglig på grund af hans knaphed på tropper og hans mangel på styrker til at optage forfølgelsen.

For det femte omringning af store, men udslettelse af små tal. Før Taierhchuangfelttoget, i felttogene ved Shanghai, Nanking, Tsangchow, Paoting, Nankow, Hsinkow og Linfen blev mange kinesiske styrker slået på flugt, men kun få blev taget til fange. Dette viser den fjendtlige kommandos stupiditet.

Disse fem fejl – gradvis forstærkning, ingen hovedretning i angrebet, ingen strategisk koordinering, ingen udnyttelse af strategiske fordele og omringning af store, men udslettelse af små tal – var alle dele af den japanske kommandos inkompetence før Taierhchuangfelttoget. Selv om fjenden i mellemtiden har foretaget forbedringer, er det umuligt for ham at undgå gentagelser af fejlene på grund af knaphed på tropper, indre modsætninger og andre faktorer. Dertil kommer, at hvad han vinder et sted, mister han et andet sted. Da han f.eks. koncentrerede sine styrker ved Hsuchow, efterlod han et tomrum i de

besatte områder i Nordkina og gav os derved tid til at udvikle guerillakrigsførelsen. For vort eget vedkommende kan vi forsætligt få fjenden til at begå fejl. Det vil sige, at vi kan føre ham på vildspor og manøvrere ham til de ønskede positioner, idet vi ved hjælp af en velorganiseret lokalbefolkning foretager enkle og effektive træk som f.eks. at »finte i øst, men angribe i vest«. Denne mulighed har allerede været på tale. Det ovenstående viser, at også i fjendens kommando kan vi finde et vist grundlag for sejr. Naturligvis skal vi ikke tro, det er et vigtigt grundlag i vor strategiske planlægning. Tværtimod: den eneste sikre måde er at basere vor planlægning på den formodning, at fjenden vil begå få fejl. Desuden vil fjenden kunne udnytte vore fejl, såvel som vi kan udnytte hans. Det er vor ledelses pligt at give ham det færreste antal muligheder for at gøre dette. Faktisk har den fjendtlige kommando begået fejl, den vil gøre det igen, og dette vil fortsætte gennem vore bestræbelser. Alle disse fejl vil vi kunne udnytte. Og i modstandskrigen er det vore generalers pligt at muliggøre dette. Selvom fjendens strategiske og taktiske ledelse er inkompetent, har den imidlertid en del fordelagtige egenskaber, nærmere bestemt taktikken med hensyn til små formationer og enheder, og dette kan vi lære af.

SPØRGSMÅLET OM AFGØRENDE SLAG I DEN ANTI-JAPANSKE KRIG

106. Spørgsmålet om afgørende slag i den anti-japanske krig bør anskues fra tre sider: Vi bør beslutsomt sætte alt ind i de felttog eller slag, hvor vi er sikre på sejren; og vi bør undgå det, hvor sejren er uvis; og vi bør for enhver pris undgå et strategisk afgørende slag, hvor hele nationens skæbne står på spil. De træk, der adskiller vor modstandskrig mod Japan fra så mange andre krige, kommer også frem i spørgsmålet om afgørende slag. I krigens første stadier, der er kendetegnet ved fjendens styrke og vor egen svaghed, er det fjendens mål at få os til at koncentrere vore styrker i at afgørende slag. Vort mål er nøjagtigt det modsatte. Vi ønsker at vælge fordelagtige betingelser for os selv, at koncentrere overlegne styrker og udkæmpe afgørende slag, når vi er sikre på at sejre, som i slagene ved Pinghsingkuan, Taierhchuang og andre steder. Vi ønsker at undgå afgørende slag under ufordelagtige omstændigheder, hvor vi ikke er sikre på at sejre, ligesom vi gjorde ved Changteh og i andre felttog. Med hensyn til at udkæmpe et strategisk afgørende slag, hvor hele nationens skæbne står på spil, så må vi simpelthen undgå dette, hvilket også den nylige tilbagetrækning fra Hsuchow vidner om. Fjendens plan for en »hurtig afgørelse« blev således forpurret, og han slipper nu ikke for at kæmpe en langvarig krig. Disse principper kan ikke praktiseres i et lille land og næppe heller i et politisk tilbagestående land. De kan praktiseres i Kina, fordi det er et stort land, og fordi det befinder sig i en progressiv æra. Hvis vi undgår de

strategisk afgørende slag, så gælder det at »så længe de grønne bjerge er der, behøver man ikke bekymre sig om brændsel«, for selv om vi mister dele af vort territorium, vil vi stadig have rigeligt land til at manøvrere på, og vi vil således kunne fremme og afvente nationalt fremskridt, international støtte og fjendens indre opløsning. Dette er den bedste politik for os i den anti-japanske krig. Ude af stand til at gennemgå den langvarige krigs prøvelser og ivrige efter en tidlig triumf råber de fremfusende fortalere for teorien om hurtig sejr på et strategisk afgørende slag i det samme øjeblik, hvor tingene falder ud en smule til vor fordel. At gøre, som de ønsker, vil være at påføre hele krigen uberegnelig skade, betyde enden på den langvarige krig og anbringe os i fjendens dødsensfarlige fælde. Hvis vi skal undgå afgørende slag, vil vi utvivlsomt være nødt til at opgive territorium, og vi må have mod til at gøre det, når og kun når det bliver uomgængeligt nødvendigt. I en sådan situation må vi ikke føle beklagelse, thi en sådan politik, hvor vi køber tid med land, er korrekt. Historien fortæller om, hvordan Rusland foretog et modigt tilbagetog for at undgå et afgørende slag og derefter overvandt Napoleon, datidens skræk. Idag bør Kina følge dette eksempel.

107. Er vi ikke bange for at blive fordømt, fordi vi ikke gør modstand? Nej, det er vi ikke! Det ikke at kæmpe, ikke at gøre modstand overhovedet, men indgå kompromis med fjenden – det bør fordømmes, det må aldrig tolereres. Vi må kæmpe beslutsomt i modstandskrigen, men for at undgå fjendens dødsensfarlige fælde er det nødvendigt, at vi ikke tillader vore hovedstyrker at blive udslettet med ét slag, hvilket ville vanskeliggøre videreførelsen af modstandskrigen – det er kort sagt ubetinget nødvendigt at undgå national underkastelse. At være i tvivl om dette er det samme som at være kortsynet med hensyn til krigen og det vil med sikkerhed føre en ind i underkastelsestilhængernes rækker. Vi har kritiseret den desperate dumdristighed, som parolen »kun frem, aldrig tilbage« udtrykker, netop fordi den, hvis den vandt udbredelse, ville umuliggøre en fortsættelse af modstandskrigen og øge faren for national underkastelse i sidste ende.

108. Vi går ind for afgørende slag, hvis omstændighederne er gunstige, dette være sig i enkelte slag eller i større eller mindre felttog og i denne henseende bør vi aldrig tolerere passivitet. Kun ved hjælp af sådanne afgørende slag kan vi nå vort mål og udslette eller formindske fjendens styrker. Enhver soldat i den anti-japanske krig bør beslutsomt yde sit bidrag hertil. Til dette formål er betragtelige delvise ofre nødvendige; at ville undgå ethvert offer er en fej indstilling, som bør bekæmpes. Henrettelserne af Li Fuying, Han Fu-chu og andre fantaster var berettigede. Indenfor rammerne af en korrekt krigsførelse er planlægning, åndelig opmuntring, heroisk selvopofrelse og uforfærdet fremrykning i kamp nødvendige for og uadskillelige fra at føre langvarig krig og nå den endelige sejr. Vi har kraftigt fordømt flugtmentaliteten i parolen »kun tilbage, aldrig frem«, og vi har støttet en streng hævdelse af disciplinen, fordi kun ved hjælp af heltemodige og planmæssige afgørende slag kan vi overvinde den mægtige fjende; at stikke halen mellem benene støtter derimod teorien om national underkastelse.

109. Er det ikke selvmodsigende først at kæmpe heroisk og derpå opgive land? Vil vore helte da ikke have udgydt deres blod forgæves? Sådan skal vi ikke stille spørgsmålene! At spise og derefter tømme vore indvolde – er det at spise forgæves? At sove og derefter stå op – er det at sove forgæves? Kan vi stille sådanne spørgsmål? Det skulle jeg ikke mene. At blive ved med at spise, at blive ved med at sove, at blive ved med at kæmpe heroisk hele vejen til Yalufloden – dét er subjektive og formalistiske illusioner, ikke realiteter. Alle ved, at vi for at vinde tid og forberede en modoffensiv har måttet afgive land omend under kamp og udgydelse af blod. Faktisk har vi vundet tid, det er lykkedes os at tilintetgøre og reducere fjendtlige styrker, vi har vundet kamperfaring, vakt hidtil inaktive mennesker og forbedret vort internationale omdømme. Har vi udgydt vort blod forgæves? Aldeles ikke! Vi har måttet afgive land for at beskytte militære styrker og sandelig også for at beskytte landområder, fordi hvis vi ikke opgiver landområderne, når omstændighederne er ugunstige for os, men blindt engagerer os i afgørende slag uden den mindste sikkerhed for at vinde, mister vi vore militære styrker og alle vore landområder, for slet ikke at tale om at genvinde de allerede tabte landområder. En kapitalist behøver kapital for at drive forretning, uden kapital er han ikke kapitalist. Selv en spiller skal bruge penge, og sætter han det hele ind på et enkelt terningkast, og går heldet ham imod, kan han ikke spille mere. Tingene vender og drejer sig, og deres udvikling følger ikke en lige linie. Krigen er ingen undtagelse og kun formalister forstår ikke denne sandhed.

110. Jeg tror, at det samme gør sig gældende i den strategiske modoffensivs periode. Selv om fjenden på det tidspunkt vil være underlegen, og vi overlegne, vil princippet om »at kæmpe de givtige afgørende slag og at undgå de andre« stadig gælde, og det vil fortsat gælde, indtil vi har kæmpet os frem til Yalufloden. På denne måde vil vi bevare initiativet fra begyndelsen til enden og med hensyn til fjendens »udfordringer« og andres »hån«, bør vi uanfægtet se bort fra dem. I modstandskrigen kan kun de generaler, der udviser en sådan fasthed, kaldes for modige og klartsynede. Dette går over forstanden hos dem, der »farer sammen ved den mindste berøring«. Omend vi i krigens første stadium befinder os i en mere eller mindre passiv position rent strategisk, bør vi tage initiativet i ethvert felttog; dette gælder naturligvis også i de senere stadier. Vi går ind for langvarig krig og endelig sejr, vi er ikke spillere, der risikerer alting i et enkelt kast.

HÆREN OG FOLKET ER GRUNDLAGET FOR SEJREN

111. Den japanske imperialisme vil aldrig hvile i sin aggression over for det revolutionære Kina; dette er bestemt af imperialismens natur. Hvis vi ikke

ydede modstand, villle Japan uden besvær kunne bemægtige sig hele Kina, ligesom tilfældet var med de fire nordøstlige provinser. I og med at Kina gør modstand, må Japan ubønhørligt forsøge at undertrykke denne modstand. indtil vor modstandskraft overstiger Japans undertrykkelseskraft. Japans godsejerklasse og dets borgerskab er meget ambitiøse og for at kunne angribe hele vejen fra Sydøstasien i syd til Sibirien i nord, har de fulgt den politik at ville bryde igennem i centrum ved at angribe Kina. De, der tror, at Japan vil stille sig tilfreds med besættelsen af provinserne Kiangsu og Chekiang, overser fuldstændigt, at det imperialistiske Japan, der har udviklet sig til et nyt stadium og som nærmer sig tilintetgørelsen, adskiller sig afgørende fra fortidens Japan. Med en bestemt grænse for, hvor mange mand Japan kan indsætte i krigen, og for, hvor langt de kan trænge frem, mener vi med de forhåndenværende styrker. Japan kan nemlig kun afse en del af sine styrker, og kan kun trænge så langt ind i Kina, som disses kapacitet tillader, fordi Japan også ønsker at rette sine angreb mod andre, og samtidig må forsvare sig mod sine fjender. Endelig har Kina bevist sin progressivitet og sin evne til stædigt at yde modstand, og det er utænkeligt, at Japan igen skulle kunne gennemføre voldsomme angreb på Kina uden at møde modstand. Fjenden kan ikke besætte hele Kina, men han skyr ingen anstrengelser for at undertrykke al modstand i de områder, han kan nå, og han standser ikke, før den indre og ydre udvikling tvinger ham til det. Den politiske situation i Japan kan kun føre til to ting: Enten indtræffer den herskende klasses fald hurtigt, folket overtager magten, og krigen bringes til en afslutning, hvilket er umuligt på nuværende tidspunkt, eller godsejerklassen og borgerkabet bliver mere og mere fascistisk og fortsætter krigen indtil deres endelige fald, og dette er, hvad der sker i Japan i øjeblikket. Der er ingen andre muligheder. De, der tror, at det japanske borgerskabs moderate fløj vil vinde frem og sætte en stopper for krigen, nærer blot illusioner. Sandheden om japansk politik har i mange år været, at de moderate medlemmer af borgerskabet er underlagt godsejerne og finansfyrsterne. Nu, hvor Japan har påbegyndt sin krig mod Kina, vil det, så længe det ikke rammes af den kinesiske modstands skæbnesvangre slag, og så længe det bevarer tilstrækkelig styrke, angribe Sydøstasien eller Sibirien eller begge. Dette vil ske, når krigen bryder ud i Europa; i deres ønskedrømme har Japans herskere regnet det hele ud. Det kan selvfølgelig ske, at Japan tvinges til at frafalde sin plan om at invadere Sibirien og i stedet anlægge en mere defensiv holdning over for Sovjetunionen på grund af dennes styrke og Japans svaghed som følge af krigen mod Kina. Men i det tilfælde vil Japan i stedet for at nedtrappe sin aggression mod Kina tværtimod optrappe den, fordi dets eneste chance da vil være at opsluge de svage. Kinas udholdenhed i modstandskrigen, enhedsfronten og den langvarige krig, vil så veje endnu tungere, og det vil blive så meget mere nødvendigt at undgå at slække det mindste på vore anstrengelser.

112. Under disse omstændigheder er de vigtigste forudsætninger for Kinas

sejr over Japan en landsdækkende enhed og altomfattende fremskridt efter en målestok ti eller hundrede gange større end tidligere. Kina befinder sig allerede i sin progressive æra, og vi har opnået en storslået enhed, men fremskridtet og enheden er langt fra tilstrækkelige. Når Japan har besat så udstrakt et landområde, skyldes det ikke blot Japans styrke, men også Kinas svaghed; denne svaghed, der er det ophobede resultat af de sidste hundrede års forskellige politiske fejltrin, især de sidste ti års, der har begrænset fremskridtet til det, det er i dag. Det lader sig ikke gøre at overvinde så stor og mægtig en fjende uden omfattende og langvarige anstrengelser. Der er mange opgaver, som vi må anspænde os for at udføre, men jeg vil kun behandle to fundamentale aspekter, fremskridt i hæren og fremskridt i folket.

113. Reformeringen af vort militære system kræver modernisering og forbedret teknisk udrustning. Uden dette vil vi ikke kunne drive fjenden tilbage over Yalufloden. I vor anvendelse af tropper har vi brug for en progressiv og fleksibel taktik og strategi. Uden dette vil vi heller ikke kunne vinde sejr. Ikke desto mindre er soldater fundamentet i en hær. Hvis de ikke er besjælede af en progressiv politik, og hvis dette ikke er resultatet af progressivt politisk arbejde, vil det være umuligt at skabe en ægte enhed mellem officerer og menige, det vil være umuligt at vække deres fulde begejstring for modstandskrigen, og det vil være umuligt at sikre et solidt fundament for udnyttelse af den tekniske udrustning og af taktikken. Når Japan til slut vil blive besejret på trods af dets overlegne teknik, betyder det, at de slag, som vi påfører dem, udover at medføre tab i sidste instans vil påvirke moralen i fjendens hær, hvis våben ikke bæres af politisk bevidste soldater. Hos os står officerer og menige derimod sammen om det politiske mål i modstandskrigen. Dette skaber basis for politisk arbejde blandt alle anti-japanske styrker. En korrekt form for demokrati bør tages i brug i hæren først og fremmest ved at de feudale islæt som tyrannisering og prygl afskaffes, og ved at lade officerer og menige dele modgang og medgang. Når dette er sket, vil der opnås enhed mellem officerer og menige, hærens kampdygtighed vil øges, og der vil ikke være tvivl om vor evne til at udholde den lange og grusomme krig.

114. Folkemasserne er den største kraft i krigsførelsen. Når Japan overhovedet tør tyrannisere os, skyldes det hovedsagligt, at de kinesiske folkemasser er uorganiserede. Når denne mangel er udbedret, vil den japanske aggressor som en vild tyr brase ind i en ring af flammer, han vil blive omringet af hundreder af millioner oprejste kinesere, den blotte lyd af deres stemmer vil få ham til at stivne af rædsel, og han vil brænde til døde. De kinesiske hære må uafbrudt tilføres forstærkninger, og det nuværende misbrug af tvangshvervninger og køb af stedfortrædere,[33] der eksisterer på lavere niveau, må straks bandlyses og erstattes af en udbredt og begejstret politisk mobilisering, der vil gøre det let at hverve millioner. I øjeblikket har vi besvær med at skaffe penge til krigen, men når først folket er mobiliseret, vil heller ikke det være et problem. Hvorfor skulle et land så stort og så tæt befolket som Kina lide

under mangel på økonomiske midler? Hæren må blive ét med folket, så det kan se, at den er dets egen hær. En sådan hær vil være uovervindelig, og en imperialistisk magt som Japan vil ikke kunne måle sig med den.

115. Mange mennnesker tror, det er forkerte metoder, der skaber et spændt forhold mellem officerer og menige og mellem hæren og folket, men jeg siger altid, at det er et spørgsmål om grundholdning (eller om et grundlæggende princip), om at have respekt for soldaterne og folket. Politikken, metoderne og systemerne følger alle af denne grundholdning. Uden denne ville politikken, metoderne og systemerne i sandhed være fejlagtige, og forholdet mellem officerer og menige og mellem hæren og folket ville nødvendigvis være utilfredsstillende. For hærens politiske arbejde gælder tre hovedprincipper. For det første enhed mellem officerer og menige. For det andet enhed mellem hæren og folket. For det tredie opløsning af fjendens styrker. For at anvende disse principper effektivt må vi tage udgangspunkt i denne grundlæggende respekt for soldaterne og folket og for krigsfangers menneskelige værdighed, når de først har nedlagt våbnene. De, der opfatter dette som et organisatorisk spørgsmål og ikke som et spørgsmål om grundholdning, tager alvorligt fejl og bør korrigere deres synspunkt.

116. Lige for tiden, hvor forsvaret af Wuhan og andre steder presser sig på, er det en opgave af uhørt vigtighed at vække initiativet og begejstringen hos hele hæren og hele folket til støtte for krigen. Der er ingen tvivl om, at forsvaret af Wuhan og andre steder må planlægges og udføres alvorligt. Men vore muligheder for at holde dem afhænger ikke af vore subjektive ønsker, men af konkrete betingelser. En af de vigtigste betingelser er den politiske mobilisering af hele hæren og folket til kampen. Hvis vi ikke gør os ihærdige anstrengelser for at sikre de nødvendige betingelser, hvis blot én betingelse ikke er til stede, vil katastrofer som tabet af Nanking og andre steder gentage sig. Kina vil få sine »Madrid'er«, hvis betingelserne er til stede. Indtil videre har Kina ikke haft et »Madrid«, og vi må fremover arbejde på at skabe adskillige, men alt afhænger af betingelserne. Den mest fundamentale af disse er en omfattende politisk mobilisering af hele hæren og folket.

117. I alt vort arbejde må vi være udholdende i den anti-japanske nationale enhedsfront. Dette er den generelle politik. Kun med den kan vi holde ud i modstandskrigen og den langvarige krig, foretage omfattende og dybtgående ændringer i forholdet mellem officerer og menige og mellem hæren og folket, vække hærens og folkets initiativ og entusiasme i forsvaret af det land, vi stadig besidder, og i kampen for generobringen af det vi har mistet, vinde den endelige sejr.

118. Spørgsmålet om politisk mobilisering af hæren og folket er i sandhed af allerstørste betydning. Jeg har gentaget det med risiko for at virke trættende, fordi uden det er sejren umulig. Der er naturligvis mange andre absolut nødvendige forudsætninger for sejr, men politisk mobilisering er den mest grundlæggende. Den anti-japanske enhedsfront består af hele hæren og hele

folket, den er ikke blot en front for hovedkvarterer og medlemmer af nogle få politiske partier; vort grundlæggende mål ved at tage initiativet til enhedsfronten er at mobilisere hele hæren og hele folket.

KONKLUSIONER

119. Vi kan drage følgende konklusioner:

»Hvilke forudsætninger kræves der, for at Kina kan besejre og ødelægge de japanske styrker?« »Der kræves tre forudsætninger: Dannelsen af en anti-japansk enhedsfront i Kina, dannelsen af en international anti-japansk enhedsfront og endelig en opblomstring af den revolutionære bevægelse i Japan og i de japanske kolonier. Set fra det kinesiske folks synspunkt er dets egen enhed den vigtigste forudsætning.«

»Hvor lang tid vil en sådan krig vare?« »Det afhænger af den kinesiske anti-japanske enhedsfronts styrke og af mange andre faktorer, der involverer både Kina og Japan.«

»Skabes disse forudsætninger ikke hurtigt, vil det blive en langvarig krig. Men til sidst vil Japan alligevel blive overvundet, og Kina vil sejre. Men det vil blive en smertefuld tid, og ofrene vil blive store.«

»Vor strategi bør være den, at vi sætter hovedstyrkerne ind på en udstrakt og flydende front. For at opnå succes, må de kinesiske tropper føre krig med en høj grad af bevægelighed på de udstrakte slagmarker.«

»Udover de regulære styrker i den mobile krigsførelse må vi organisere et stort antal guerillaenheder blandt bønderne.«

»I løbet af krigen vil Kina blive i stand til ... gradvist at forbedre sine troppers udrustning. Dette vil sætte os i stand til i krigens senere periode at føre stillingskrig og rette angreb mod de besatte områder. På den måde vil Japans økonomi bryde sammen under Kinas langvarige modstand, og de japanske styrkers moral vil svækkes under prøvelserne fra utallige kampe. På kinesisk side vil den voksende latente modstandskraft derimod til stadighed kunne udnyttes, og store skarer af revolutionære vil strømme til fronten for at kæmpe for deres frihed. Disse og andre faktorer vil sætte os i stand til at gennemføre de endelige og afgørende angreb på de japanske befæstninger og baser i de besatte områder, og det vil drive de japanske aggressorer ud af Kina.« (Fra et interview med Edgar Snow i juli 1936).

»Således er et nyt stadium i Kinas politiske situation blevet indledt ... i det nuværende stadium er hovedopgaven at mobilisere alle nationens styrker til sejr i modstandskrigen.«

»Nøglen til sejr ligger i udviklingen af den begyndende modstand til hele nationens totale modstandskrig. Kun gennem en sådan altomfattende modstandskrig kan den endelige sejr sikres.«

»Vore alvorlige svagheder i modstandskrigen kan føre til tilbagetog, forhin-

dringer, indre stridigheder, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og andre lignende tilbageskridt. Derfor må vi forstå, at krigen vil blive vanskelig og langvarig. Men vi har tillid til, at den begyndende modstand ved hjælp af partiets og hele folkets anstrengelser, vil feje alle forhindringer til side og fortsætte sin udvikling fremad.« (»Resolution om den nuværende situation og partiets opgaver«, vedtaget af Kinas kommunistiske Partis centralkomité, august 1937)

Dette er vore konklusioner. Underkastelsesteoretikerne betragter fjenderne som overmennesker og os kinesere som værdiløse, og det omvendte synspunkt anlægges af dem, der fabler om hurtig sejr. De tager begge fejl. Vi anlægger et tredie synspunkt: Modstandskrigen er langvarig, og Kina vil vinde den endelige sejr. Dette er vore konklusioner.

120. Her slutter mine forelæsninger. Modstandskrigen udvikler sig, og mange håber på en opsummering af vore erfaringer, der vil kunne lette den endelige og totale sejr. Jeg har blot behandlet de sidste ti måneders generelle erfaringer, og det kan muligvis tjene som en slags opsummering. Spørgsmålet om langvarig krig kræver stor opmærksomhed og mange diskussioner. Jeg har blot givet en skitse, som jeg håber I vil undersøge og diskutere, rette og gøre mere udførlig.

Noter

[1] Denne teori om national underkastelse var Kuomintangs synspunkt. Kuomintang var ikke interesseret i at gøre modstand mod Japan og gjorde det kun under pres. Efter begivenhederne ved Lukouchiao (den 7. juli 1937) deltog kliken omkring Chiang Kai-shek modvilligt i modstandskrigen, medens Wang Ching-wei-kliken repræsenterede teorien om national underkastelse. De var rede til at overgive sig til Japan og gjorde det faktisk senere. Tanken om national underkastelse begrænsede sig imidlertidig ikke til Kuomintang, men vandt også gehør blandt visse dele af de mellemliggende samfundslag og endog blandt visse tilbagestående dele af arbejderklassen. Efterhånden som den korrupte og magtesløse Kuomintang-regering tabte det ene slag efter det andet, og de japanske styrker i krigens første år rykkede frem til omegnen af Wuhan uden at møde modstand, blev nogle tilbagestående mennesker stærkt pessimistiske.

[2] Disse synspunkter deltes af medlemmer af det kommunistiske parti. I løbet af krigens første halvår var der en tendens til at undervurdere fjenden blandt nogle partimedlemmer. De havde det synspunkt, at han kunne overvindes med et enkelt slag. Det var ikke fordi, de troede på vore egne kræfter, idet de udmærket godt var klar over, at det kommunistiske parti kun havde ledelsen af ganske få tropper og organiserede styrker, men fordi Kuomintang havde påbegyndt sin modstand mod Japan. Efter deres mening, var Kuomintang ganske mægtigt, og i samarbejde med det kommunistiske parti kunne det tilføje fjenden svære slag. De anlagde denne fejlagtige vurdering, fordi de kun så det ene aspekt ved Kuomintang, nemlig at det gjorde modstand, og overså det andet aspekt, at det var reaktionært og korrupt.

[3] Dette var Chiang Kai-sheks og hans tilhængeres synspunkter. Selv om de var tvunget til at yde modstand mod Japan, satte Chiang Kai-shek og Kuomintang udelukkende deres lid til fremmed hjælp. De havde ingen tillid til egne kræfter og endnu mindre til folkets styrke.

[4] Taierhchuang er en by i den sydlige del af Shantung, hvor den kinesiske hær i marts 1938 kæmpede mod de japanske angribere. Ved at indsætte 400.000 mand op mod japanernes 70-80.000 mand sejrede kineserne.

[5] Dette synspunkt blev fremført i en leder i *Ta Kung Pao*, der på daværende tidspunkt var et organ for Kuomintangs »Politiske videnskabsgruppe«. Gruppen indlod sig på ønsketænkning og fremsatte håb om, at endnu et par sejre af typen Taierhchuang ville sætte en stopper for japanernes fremtrængen. De kunne således undgå den mobilisering af folket til langvarig krig, der ville true deres egen klasses sikkerhed. Denne ønsketænkning gennemsyrede derefter hele Kuomintang.

[6] Siden begyndelsen af det 18. århundrede havde Storbritanien eksporteret opium til Kina. Denne handel udsatte ikke blot kineserne for narkomani, men plyndrede dem også for deres sølv. Det skabte en voldsom opposition i Kina. I 1840 anvendte Storbritanien væbnet aggression mod Kina under dække af at ville beskytte sin handel. De kinesiske tropper under ledelse af Lin Tse-hsu gjorde modstand, og befolkningen i Canton rejste sig spontant i bevægelsen »Knus det britiske korps«, der rettede en del alvorlige slag mod de britiske angrebsstyrker. I 1842 undertegnede det korrupte Ching-regime imidlertid Nanking-traktaten med briterne, der foreskrev erstatninger og afståelse af Hongkong til briterne og bestemte, at Shanghai, Foochow, Amoy, Ningpo og Canton skulle åbnes for den britiske handel, og at toldsatserne for britiske varer skulle fastsættes af Kina og Storbritanien i fællesskab.

[7] Taipingrevolutionen eller Taipings Himmelske Kongeriges bevægelse var det 19. århundredes revolutionære bondebevægelse mod det feudale styre og Ching-dynastiets nationale undertrykkelse. I januar 1851 startede Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere et oprør i landsbyen Chientien i Kueiping-amtet i provinsen Kwangsi og proklamerede grundlæggelsen af Taipings Himmelske Kongerige. Deres bondehær bevægede sig nordpå fra Kwangsi og angreb og besatte Hunan og Hupeh i 1852. I 1853 marcherede den videre gennem Kiangsi og Anhwei og erobrede Nanking. En del af styrkerne fortsatte derpå bevægelsen nordpå til omegnen af Tientsin. Taipinghæren forsømte imidlertid at opbygge faste baser i de områder, de besatte, endvidere begik ledelsen mange politiske og militære fejl efter at have oprettet sin hovedstad i Nanking. Derfor var de ikke i stand til at modstå stormløbene fra Ching-regeringens kontrarevolutionære styrker kombineret med de britiske, amerikanske og franske angreb, og i 1864 blev de endeligt overvundet.

[8] Reformbevægelsen af 1898, hvis ledende skikkelser var Kang Yu-wei, Liang Chi-chao og Tan Szu-tung, repræsenterede det liberale borgerskabs og de oplyste godsejeres interesser. Bevægelsen havde kejser Kuang Hsus bevågenhed og støtte, men ingen opslutning blandt masserne. Yuan Shih-kai, der havde en hær bag sig, forrådte de reformvenlige til enkekejserinde Tzu Hsi, lederen af de ultra-reaktionære, der overtog magten igen, fængslede kejser Kuang Hsu og lod Tan Szu-tung og fem andre halshugge. Bevægelsen led således et tragisk nederlag.

[9] Revolutionen af 1911 var den borgerlige revolution, der omstyrtede Ching-dynastiets enevælde. Den 10. oktober samme år iværksatte en del af Ching-dynastiets Nye Hær, der var under revolutionær påvirkning, et oprør i Wuchang i provinsen Hupeh. De eksisterende revolutionære borgerlige og småborgerlige selskaber og masserne af arbejdere, bønder og soldater reagerede begejstret, og inden længe smuldrede Ching-dynastiets herredømme. I januar 1912 dannedes en midlertidig regering for Republikken Kina i Nanking. Sun Yat-sen blev provisorisk præsident. Dette blev enden på mere end 2000 års feudalt monarki. Tanken om en demokratisk republik havde slået dybe rødder i folks hjerter. Men borgerskabet, der ledede revolutionen, var meget forsonende. Det mobiliserede ikke masserne i stor målestok for at knuse godsejernes feudale herredømme på landet, men under imperialistisk og feudalt pres overlod det i stedet statsmagten til den nordlige krigsherre Yuan Shih-kai. Resultatet blev, at revolutionen endte med nederlag.

[10] Den Nordlige Ekspedition var en straffeekspedition mod de nordlige krigsherrer, som blev iværksat af den revolutionære hær, der marcherede nordpå fra provinsen Kwangtung i maj-juli 1926. Den Nordlige Ekspeditions hær, hvis ledelse Kinas kommunistiske Parti deltog i, og som var under indflydelse fra partiet (det politiske arbejde i hæren var på daværende tidspunkt fortrinsvis kommunistiske partimedlemmers ansvar) opnåede en bred støtte fra arbejder- og

bondemasserne. I slutningen af 1926 og i begyndelsen af 1927 besatte den de fleste provinser langs Yangtze og Huangho og nedkæmpede de nordlige krigsherrer. I april 1927 slog denne revolutionære krig fejl på grund af forræderi inden for hæren begået af Chiang Kai-sheks reaktionære klike.

[11] Den 16. januar 1938 erklærede den japanske regering i en udtalelse, at Japan ville underkue Kina med magt. Samtidig forsøgte den med trusler og smiger at få Kuomintang til at kapitulere, idet den erklærede, at hvis Kuomintang fortsatte med at »planlægge modstand« ville den japanske regering oprette en ny marionetregering i Kina og ikke længere anerkende Kuomintang som »den anden part« i forhandlinger.

[12] De her nævnte kapitalister er hovedsagligt de amerikanske.

[13] Med »deres regeringer« mener kammerat Mao Tsetung de imperialistiske landes – Storbritanniens, De forenede Staters og Frankrigs.

[14] Kammerat Mao Tsetungs forudsigelser om, at der ville komme et opsving i Kina i løbet af modstandskrigens fase med strategisk ligevægt blev fuldstændig bekræftet med hensyn til de befriede områder under kommunistisk ledelse. Men fordi Chiang Kai-sheks klike var passiv i modstanden mod Japan og aktiv i modstanden mod Kinas kommunistiske Parti og folket, var der faktisk en tilbagegang i Kuomintangområderne. Dette skabte modstand blandt de brede folkemasser og hævede deres politiske bevidsthed.

[15] Ifølge teorien om, at »våben afgør alt«, ville Kina, der var våbenmæssigt underlegen i forhold til Japan, nødvendigvis tabe krigen. Dette synspunkt var almindeligt udbredt blandt Kuomintangs ledere indbefattet Chiang Kai-shek selv.

[16] Se »Strategiske problemer i guerillakrigen mod Japan«, note 9 side 91 i dette bind.

[17] Sun Wu-kung er abekongen i den kinesiske fortælling fra det 16. århundrede *Hsi Yu Chi* (*Valfart til Vesten*). Han kunne bevæge sig 108.000 *li* ved at slå en kolbøtte. Alligevel kunne han ikke slippe væk fra Buddhas håndflade, ligemeget hvor mange kolbøtter han slog. Med en håndbevægelse omskabte Buddha sine fingre til de fem tinder på De fem elementers Bjerg og begravede Sun Wu-kung.

[18] På Kominterns 7. kongres i august 1935 sagde kammerat Georgi Dimitrov i sin tale, der havde titlen: »Den fascistiske offensiv og Kominterns opgaver«: »Fascisme er utøjlet chauvinisme og plyndringskrig«. I juli 1937 udgav kammerat Dimitrov en artikel med titlen: »Fascisme er krig«.

[19] V. I. Lenin: »Socialisme og Krig«, engelsk udgave, FL PH, Moskva, 1950, s. 19.

[20] Sun Tzu, kapitel 3, »Angrebets strategi«.

[21] Chengpu, der ligger i den sydvestlige del af Chuan-cheng-amtet i provinsen Shantung, var skuepladsen for et stort slag mellem staterne Tsin og Chu år 632 f.v.t. Ved slagets begyndelse var Chu i offensiven, men efter at have trukket sig 90 *li* tilbage angreb Tsin på flankerne, hvor Chus tropper var svagest, og tilføjede dem svære tab.

[22] Oldtidsbyen Chenkao i den nordvestlige del af det nuværende Chengkaoamt i provinsen Honan var af stor militærstrategisk betydning. Den var skueplads for et slag udkæmpet år 203 f.v.t. mellem Liu Pang, konge af Han, og Hsiang Yu, konge af Chu. Først indtog Hsiang Yu Hsingyang og Chengkao og jog Liu Pangs tropper på flugt. Liu Pang afventede så det gunstige tidspunkt, hvor Hsiang Yus tropper krydsede Szeshuifloden og befandt sig midt i strømmen. Han tilintetgjorde dem og generobrede Chengkao.

[23] År 203 f.v.t. førte Han Hsin, en general fra staten Han, sin hær i et stort slag mod Chao Hsieh ved Chinghsing. Chao Hsiehs hær, der sagdes at være på 200.000 mand, var adskillige gange større end Han-hæren. Han Hsin bragte sine styrker i stilling med ryggen mod en flod og førte dem i et tappert slag; samtidig afså han nogle enheder, der angreb og afledte fjendens bagtrop. Fanget i en knibtang led Chao Hsih fuldstændigt nederlag.

[24] Oldtidsbyen Kunyang i den nordlige del af det nuværende Yehhsien amt i provinsen Honan, var stedet, hvor Liu Hsiu, grundlæggeren af det østlige Han-dynasti, besejrede Hsin-kejseren Wang Mangs tropper. Der var en stor talmæssig ulighed mellem de to sider. Liu Hsius styrker var på ialt 8-9000 mand mod Wang Mangs 400.000. Men ved at udnytte skødesløsheden hos Wang Mangs generaler Wang Hsun og Wang Yi og deres undervurdering af fjenden jog Liu Hsiu ved hjælp af 3000 udvalgte mænd Wang Mangs hovedstyrker på flugt. Han fulgte sejren op ved at tilintetgøre resten af den fjendtlige hær.

[25] Kuantu lå i den nordøstlige del af det nuværende Chungmou amt i provinsen Honan, og var skueplads for slaget mellem Tsao Tsaos og Yuan Shaos hære i 200 e.v.t. Yuan Shao havde en hær på 100.000 mand, medens Tsao Tsao kun havde en svag styrke og desuden manglede forsyninger. Tsao Tsao udnyttede fjendens uopmærksomhed. Han ledte sine tropper i et overraskelsesangreb og satte ild på fjendens forsyninger. Yuan Shaos hær, der undervurderede fjenden, blev spredt, og hovedstyrken blev udslettet.

[26] Sun Chuan herskede i staten Wu, og Tsao Tsao i staten Wei. Chihpi ligger nordøst for Chiayu på den sydlige bred af Yangtzefloden i provinsen Hupeh. I 208 e.v.t. samlede Tsao Tsao en 500.000 mand stor hær, som han proklamerede var på 800.000, til et angreb på Sun Chuan. Den sidstnævnte, der havde sluttet forbund med Tsao Tsaos dødsfjende Liu Pei, mønstrede en hær på 30.000 mand. Sun Chuans og Liu Peis allierede styrker, der vidste, at Tsao Tsaos hær var plaget af epidemier og desuden var uvant med livet til søs, stak ild på Tsao Tsaos flåde og udslettede hans hær.

[27] I Yiling øst for det nuværende Ichang i provinsen Hupeh besejrede Lu Sun, en general fra staten Wu, Liu Peis, herskeren af Shus, hær i året 222. Liu Peis hær vandt adskillige slag ved krigens begyndelse og trængte fem- eller sekshundrede *li* ind i Wu, så langt som til Yiling. Lu Sun, der forsvarede Yiling, undgik kamp i syv måneder indtil Liu Pei »ikke vidste sine levende råd, og hans hær var udmattet og havde mistet modet«. Derefter udslettede han fjendens hær ved at udnytte en gunstig vind til at antænde deres telte.

[28] Hsieh Hsuan, en general fra det østlige Tsin-dynasti, besejrede Fu Chien, herskeren over staten Chin, ved Feishui-floden i provinsen Anhwei i året 383. Fu Chien havde et infanteri på 600.000 mand, et kavalleri på 270.000 og en livvagt på over 30.000. Det østlige Tsins land- og søstyrker var kun på 80.000 mand. Da hærene var opstillet overfor hinanden på bredderne af Feishui-floden, udnyttede Hsieh Hsuan fjendens selvtilfredshed og indbildskhed og anmodede Fu Chien om at trække sine tropper tilbage, så Tsin-tropperne kunne krydse floden og tage kampen op. Fu Chien indvilligede, men da han beordrede hærens tilbagetrækning, gik der panik i mændene, og de kunne ikke stoppes. Tsin-tropperne udnyttede muligheden, gik over floden, angreb og udslettede fjenden.

[29] I 383 ringeagtede Fu Chien, herskeren over Chin, Tsins styrker og angreb dem. Tsin-tropperne bekæmpede de fjendtlige fremskudte styrker ved Lochien i Shouyang-amtet i provinsen Anhwei og trængte frem til lands og til vands. Da han besteg Shouyangs bymur, bemærkede Fu Chien Tsin-troppernes perfekte opstilling, og da han antog træerne og buskene på Pakungbjerget for fjendtlige soldater, blev han skræmt af fjendens tilsyneladende styrke.

[30] Kammerat Mao Tsetung henviser hér til, at Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei, efter i 1927 at have svigtet enhedsfronten mellem Kuomintang og kommunisterne, indledte en tiårig krig mod folket og derved umuliggjorde dets storstilede organisering. Ansvaret for dette påhviler reaktionære i Kuomintang under ledelse af Chiang Kai-shek.

[31] Hertug Hsiang af Sung herskede i Forårets og Efterårets æra (722-481 f.v.t.). I 638 f.v.t. kæmpede staten Sung mod den mægtige stat Chu; Sung-styrkerne var allerede bragt i stilling, da Chu-tropperne overskred floden. En af Sungofficererne foreslog, at dette var det rette tidspunkt at angribe på, da Chu var talmæssigt overlegen. Men hertugen sagde: »Nej, en adelsmand bør ikke angribe nogen, der er uforberedt«. Da Chu-tropperne var kommet over floden, men endnu ikke havde grupperet sig, foreslog officeren igen et omgående angreb, og igen svarede hertugen: »Nej, en adelsmand bør ikke angribe en hær, der ikke er opstillet til kamp«. Da Chu-tropperne var færdige med deres forberedelser, gav hertugen tegn til angreb. Som et resultat led Sung-tropperne et katastrofalt nederlag, og hertugen selv blev såret.

[32] Han Fu-chu, en af Kuomintangs krigsherrer, var i adskillige år guvernør i Shantung. Da de japanske angribere trængte sydpå mod Shantung langs med Tientsin-Pukow-jernbanen efter at have besat Peiping og Tientsin i 1937, flygtede Han Fu-chu hele vejen fra Shantung til Honan uden at indlade sig på et eneste slag.

[33] Kuomintang øgede sin hær ved tvangsudskrivning. Dets militær og politi anholdt mennesker overalt, lagde dem i lænker og behandlede dem som straffefanger. De, der havde penge, bestak Kuomintangs embedsmænd eller købte sig stedfortrædere.